ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\Nová složka\May K. - Ztracený syn 15 - Všem vyšlo slunce.pdb

**PDB Name:** 15 Všem vyšlo slunce
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 11.4.2007
**Modification Date:** 11.4.2007
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

Karel May
Všem vyšlo slunce
Původní název Der verlorne Sohn, oder Der Fúrst des Elends
15. Román z cyklu Ztracený syn

KAPITOLA PRVNÍ Sítě zlověstných intrik

Neuplynula ani příliš dlouhá doba a Walther voň Hagen vystoupil na zámeckém dvoře, kde mu sluha sdělil, že otec na něho čeká v pracovně. Odešel nahoru a vstoupil bez ohlášení do místnosti. U stolu seděl dlouhý, hubený, dopředu nakloněný muž s předčasně zešedivělými vlasy. Nyní, když poznal syna, ihned vstal z místa.
„Ty, Walthere?!" zvolal.
„Tak brzy jsem tě nečekal!"
„Přál sis, abych si pospíšil, a já ti pochopitelně vyhověl." Objali se a políbili. Na první pohled byla mezi otcem a synem zřejmá podoba. První se zeptal:
„Jsi po cestě unaven?"
„Vůbec ne, milý otče!"
„Odpočiň si, pak projednáme záležitost, při níž je tvá přítomnost nezbytná."
„Odpočinout si? Mluvíš o posilnění a výměně šatů? To není třeba. Nemám hlad ani žízeň a můžeme se do toho pustit hned."
„Dobře! Jsi jako já. Co se dá chytit, musí se chytit hned. Posaď se!" Posadili se ke stolu naproti sobě. Otec si zapálil doutník a nabídl krabici synovi. Sotva několikrát popotáhli, starší začal:
„Napsal jsi mi o peníze
„Doslova ne, třebaže jsi to mohl vyčíst mezi řádky."
„Potřebuješ hodně?"
„Momentálně nic. Záležitost byla urovnána."
„To jsem rád, neboť má pokladna je prázdná. Víš, kdo ji vyprázdnil?"
„Asi my oba," odvětil syn s úsměvem.
„Správně, my oba. Jsme praví Hagenové, bezstarostní, dobrosrdeční - ale proti tomu se nedá nic dělat. Víš, že nerad naříkám nad věcmi, které se staly. Nic se nedá změnit, jen za jistých okolností vylepšit. Nářkem a pláčem si nepomůžeme, tak se musíme podívat realitě do očí. Budeme --li žít ještě půl roku tímto způsobem, přijdeme docela na mizinu." Řekl to úplně klidně, pohrávaje si s popelem z doutníku,
„Šest měsíců," mínil syn zamyšleně.
„Pak budeme úplně na dně."
„Je to horší, než jsem si myslel.
„Jak sis to představoval?"
„Považoval jsem naše aktiva za větší. Pokud mluvíš o půl roku, zahrnuje náš majetek částku, jakou jsme potřebovali na uvedenou dobu při našem způsobu života?"
„Tak jsem to myslel."
„To je proklatě málo! Myslel jsem, že máš skříň plnou papírů - a tvé obrazy-"
„Pchá, nestojí za nic! Organizovaná tlupa mě dokonale zruinovala. Považoval jsem se za znalce a příliš pozdě jsem poznal, že jsem byl pouhý osel! Vyhodil jsem statisíce. A papíry? Spekuloval jsem, a přitom jsem nezískal nic kromě přesvědčení, že jsem vlastně vyhodil peníze. Nejvíc získal můj bankéř, nám zbyl především holý stůl. - A jak to vypadá s tebou?" . t, Syn pokrčil rameny. >«x
„Pchopitelně dluhy!" vyzvídal otec.
„Ocitl jsem se v nesmírných rozpacích, dokud mi Ran-dau dneska bez vyzvání půjčil patnáct tisíc guldenů."
„Hodný člověk! Brzy je dostane zpět." Otce ani nenapadlo, aby syna káral.
„Brzy zpět?" divil se syn.
„Z čeho? Vždyť jsi mluvil o holém stolu!"
„Peníze musíme získat, milý synu, a když to nejde jedním způsobem, musí to jít druhým. Nejprve mluvme o tobě. Bratr z Rollenburgu mi napsal několik řádek. Tušíš, o čem pojednávají?"

„Můžu si to domyslet.
„Byl jsi velmi neopatrný!"
„Bohužel, třebaže ne snad způsobem, jaký popsal."
„Jistě trochu přeháněl. Psal o jakési Melittě"
„Pchá! Vypili jsme několik lahví vína, jinak se nic nestalo."
„Zmiňuje se o falešných bankovkách"
„Já je nefalšoval!"
„Ale dals je do hry. Zdá se, že poslední dobou jsi velkým přítelem podobného rozptýlení."
„Ne víc než ostatní. Nehrál jsem vášnivě, jsem schopen se kdykoliv karet zříct."
„To mne těší. Takže víš, s jakými prostředky můžeme disponovat. Začali nám nahlížet do oken. Už mi vypověděli dvě hypotéky. Jestli nezaplatím, přijdou další věřitelé a zruinují nás. Během dvou měsíců potřebuji získat sto tisíc guldenů v hotovosti."
„Ó, to je příjemná myšlenka!"
„Zanech sarkasmu, věc je vskutku vážná! Můžeš ty peníze sehnat?
„Ne.
„Já také ne."
„Takže jsme na mizině!" , , l :š»w -
„Ohó! Hagenové nikdy nebankrotují. Pro nositele tak váženého jména existují vždy prostředky sehnat mizerných sto tisíc."
„Mluvíš o svatbě?"
„Ano." Syn se rozesmál a vyzvídal:
„Kdo se má obětovat, ty, nebo já?"
„Samozřejmě ty!"
„Jen se na mě podívej! Co by na mně která viděla?"
„Jsi Hagen, to stačí!"
„Už ses rozhlížel mezi urozenými země?"
„Jistěže. Jak víš, v podobných věcech jednám metodicky."
„Našel jsi nějakou?"
„Bez námahy."
„S penězi?"
„Má mnohem víc."
„Jsem zvědav, s čím vyrukuješ."
„Znáš ji, alespoň dřív jsi ji vídal, třebaže v poslední době jsi k tomu neměl příležitost."
„Kdo je to?"
„Theodolína."
„Hrome!" vykřikl Walther.
„Co tomu říkáš?"
„Co vím, existuje jediná slečna Theodolína, totiž Theo dolina voň Tannenstein."
„O té mluvím.
„Sakra! Že by se skutečně chytila na háček?"
„Nepochybně!"
„Prý se z ní stala pěkná dívka."
„Je krásná, to ti povídám!"
„Kdy jsi ji viděl?
„Včera.
„Je také -velice bohatá."
„Jistě, ten chlap nakonec zdědí celý Helfenstein."
„Kmen nosil jméno Tannenstein, tak se ostatně jmenuje dodnes vesnice, v níž leží zámek Hirschenau. Později se rozvětvil a mladší linie začala nosit jméno Helfenstein. Nyní rod vymírá, takže veškeré statky připadnou zpátky Tannen-steinům."
„To lze očekávat."
„Vůbec o tom nepochybuj!"
„Stále ještě žije Franz voň Helfenstein."
„Nepochybně propadne katovi."
„Zbývá ještě Alma voň Helfenstein."
„To na věci nic nemění. Prostě ji vyplatí."
„Navíc se mluví o-"
„O čem?"
„O ztraceném synovi, který se našel."
„Nesmysl! Dítě tehdy nepochybně uhořelo. Včera jsem byl v Tannensteinu a vše připravil. Stačí, když tam zajedeš.
„Co říkala dcera?"
„Souhlasí."
„Aniž by mne znala?"
„Dřív tě vídala a navíc jsem jí donesl tvou fotografii. Zdá se, žes jí padl do oka."

„Těší mě! Musíš však uznat, že bych si ji přece jenom prohlédl, než se rozhodnu."
„Pro mě za mě! O nějakém rozhodování tu ovšem nemůžeme mluvit. Potřebujeme peníze a Tannensteinští je mají. Ostatně jejich dcera je pravá Juno, co se týká krásy."
„Provokuješ mou zvědavost! Kdy bych ji mohl vidět?"
„Nyní se zdržují naproti v Griinbachu."
„Nejraději bych tam šel ještě dnes."
„To nejde. Jeli na zámek Hirschenau, aby uplatnili své nároky, a vrátí se až zítra."
„Musím počkat." á$ttí< . <
„Tím považuji celou záležitost za skončenou. Vezmeš si krásnou Theodolínu a nám zůstane všechen majetek. Nejvíc by mě mrzela ztráta našeho krásného Reisenhaimu. Od doby, co jsme objevili minerální prameny a nechali je analyzovat, kráčí toto místo k světlé budoucnosti."
„Hlavně by se musely osvědčit léčebné kúry."
„O to se postarám. Je zde jistý pan Holm, bývalý hudební ředitel. Po mrtvici ochrnul, ale jeho lékař mu pomohl natolik, že mohl být převezen k nám. Je zde teprve čtrnáct dní, ale síly se mu vrací úžasnou rychlostí."
„Znáš ho osobně?"
„Ano. Rád s ním mluvím. Je to vzdělaný muž. Večer sedává přede dveřmi, a tak tam vždy zajdu prohodit pár slov."
„Má dceru?"
„Ano. Znáš ji snad?"
„Randau ji zná a mám ji od něho pozdravovat."
„To ti nebude proti mysli. Je roztomilá a jistě z ní bude krásná žena. Škoda že není bohatá a urozená. Dokonce bych ji upřednostnil před Theodolínou!"
„Ano?"
„Jistě. Jen tě varuji, aby sis dal pozor na její oči. V nich leží celý svět čistoty, nevinnosti a naivity. Mohla by ti být nebezpečná."
„Kdy bych ji mohl vidět?"
„Právě je čas, kdy vycházím na procházky. Nejsi-li unaven, můžeš jít se mnou.
„Ó, necítím ani stopu po únavě!"
„Alespoň se najez!"
„Až se vrátíme." Vyšli ze zámku, prošli lukami a dostali se do vsi. U jednoho z posledních domků zahnuli za roh a spatřili muže, který seděl na lavici u dveří — a vedle něho důstojník spatřil svou krásnou spolucestující! Při pohledu na oba muže se zvedla, lehce se začervenala, ale jistě ne rozpaky.
„Ach, zde je pan a slečna Holmovi!" prohlásil starý Ha-gen.
„Dovolte mi, abych váni představil svého syna, který dnes přijel." Důstojník stál jako opařený.
„Co je ti?" zeptal se ho otec.
„To je slečna Holmová?"
„Ano."
„Takže ne ševcov - ševcov"
„Ševcova dcera!" přerušila jej Hilda a podala mu ruku k pozdravu.
„Ale slečno!" mínil vyčítavě.
„Oklamala jste mě!"
„Já? Kdepak! Vy jste ze mne udělal dceru ševče, a já neměla žádný důvod vám tuto hypotézu vyvracet, pane nadporučíku."
„Takže se neučíte vařit?"
„Ne, to jistě ne," smála se.
„Proč jste tedy chodila tak pravidelně do hotelu?"
„Navštěvovala jsem přítelkyni, která tam bydlí."
„Pak jste tam nemusela zůstávat až do jedenácti hodin!"
„To mě nikdy nenapadlo."
„Co? Chodila jste dřív?"
„Vždy po dvou hodinách."
„Sakra! A já tam trčel od desíti do dvanácti — ach, promiňte, to sem nepatří!" Jeho otec překvapeně naslouchal a nyní se zeptal:
„Ty tedy dámu znáš?"
„Ano. Jenjsem nevěděl, jak se jmenuje. Ale slečno, ještě na vysvětlenou: pan voň Randau byl dnes se mnou. Proč jste se tvářila, jako byste ho neznala?"
„Nic takového jsem nedělala."
„Ale ano! Vždyť jste s ním nemluvila!
„Za prvé, neměla jsem na to čas, a za dnihé, ani on se mnou nemluvil. Vy jste si mě vyhradil pro sebe. Mluvil jste o dceři příštipkáře, o krámu, o dílně. Nevěděla jsem, co jste tím myslel, a když jsem uhodla, musela jsem zmizet, abych vás neurazila smíchem.
„Takže Randau se mnou sehrál komedii?"
„Nepochybně."
„Jen počkej, chlape! Tuhle radost ti jednou zasolím." Hagen senior žádal vysvětlení, které mu bylo v rámci nutnosti poskytnuto. Potom se všichni dali do rozhovoru, pro-míseného vtipy, dokud nezašlo slunce, a poté se rozloučili. Otec

se synem nejprve šli mlčky, teprve po delší době starý přerušil mlčení:
„Měl jsem pravdu, že je to rozkošné stvoření?"
„Anděl!"
„Skoro nebezpečný!"
„Víc než skoro! Rád bych poznal jejího bratra, na němž visí s takovou láskou."
„Byl tady a já s ním mluvil. Dokáže zaujmout jako ona."
„Proklaté zařízení!"
„Jaké?"
„Že se člověku líbí právě ti, které si nemůže vzít."
„Bohužel. Kdyby byla bohatá, nic bych proti jejímu občanskému původu neměl. Člověk na to dneska nekouká tolik jako dřív."
„Jsem zvědav na Theodolínu."
„Je to růže v rozpuku oproti Hildě, která je teprve poupětem, můžeš však být ujištěn, že dostaneš skvostnou ženu."
„Nu, podívám se na ni hned, jakmile se vrátí." Její otec, totiž pan voň Tannenstein, odjel na zámek Hir-schenau. Byl to dobře rostlý muž s téměř holou hlavou, ale jinak vypadající mladě. Bylo o něm známo, že má velkou slabost pro nepravé, zato co nejblýskavější šperky. Na každém prstu nosil několik prstenů, na jeho bílé vestě visely dva silné řetízky od hodinek. Poslední dobou začal navštěvovat zámek Hirschenau, ačkoliv dříve sem nikdy nezabloudil. Také dnes přispěchal správce, aby mu pomohl z vozu. Sloužil zde teprve krátkou dobu - byl to muž, o kterém zbožný Seidelmann vyprávěl lékárníkovi Hornovi. Nastoupil místo několik týdnů před zatčením barona Franze a nenáviděl nepřátele svého pána z celého špinavého srdce.
„Stalo se něco nového?" zeptal se Tannenstein.
„Ó, mnoho, mnoho věcí!" odvětil správce.
„Přijďte tedy nahoru, tam nás nikdo nemůže pozorovat. Promluvíme si." Když se správce postaral o občerstvení, vystoupil nahoru do levého křídla, aby byl pánovi k službám.
„Noviny mlčí," poznamenal pan voň Tannenstein.
„Od chvíle, co kováři utekli oknem, není nic nového slyšet. Rád bych věděl, jak to skončí."
„Nešťastně - pro našeho milostivého pána. Prý se už přiznal."
„Blbec!"
„Ó, prosím! Měl vykloubené paže a k tomu se přidružil zánět, který mu způsobil obrovské bolesti. To ho přinutilo k přiznání."
„Pak je ztracen."
„To by byl i tak."
„Ne. Kdyby zapíral, získal by čas. Museli by ho pustit a pak bychom mohli odstranit nejnepohodlnější svědky. Pokud se přiznal, propadl katovi!"
„Bože, tak dobrý pán!"
„Ano, nenechám na něho dopustit. Mohl zničit mnohé z nás, ale nic neprozradil - mě, vás, mladého kováře i mnohé další. Za to mu budeme přát rychlý konec." vin ofe ?$
„Opravdu si myslíte, že mu jde o krk?"
„Jistě. Prokletý kníže voň Befour nenajde klid dřív, než všechno skončí. Nu, alespoň že se jeho majetek nedostane do nepovolaných rukou! Jsme tu my, staří Tannensteinové, a my dokážeme vytvořit nové silné odnože rodu.
„Jen kdyby to byla pravda!"
„Jistěže, jinak to nemůže být!" Správce pokrčil rameny a řekl:
„Druzí nesmýšlejí jako vy, milostivý pane!"
„Druzí? Kdo?"
„Hm! Říká se, že mladý Robert stále žije!"
„Nesmysl!"
„Mluví se o tom všude!"
„Báchorky!
„Starý kovář měl dostat za úkol zabít ho, ale nechal ho prý naživu. Nyní je znovu nalezen."
„Hloupá myšlenka!"
„Co kdyby měli důkazy, milostivý pane?"
„Vyloučeno, naprosto vyloučeno!"
„A přece! Pochybuji, že statky získáte, neboť Robert žije." Tannenstein zbledl. Vyskočil z křesla a zvolal:
„Proklatě! Snad to není pravda! Vždycky jsem držel s Franzem - a oni jednoho popraví a druhého připraví o ovoce všech snah?! To ne, to nestrpíme!"
„Co proti tomu můžete dělat?"
„Uvidíme! Jen ať předloží důkazy, že kluk ještě žije!"
„Důkaz je zde, leží v aktech vyšetřujícího soudce. Dokonce se objevil spojenec, který měl řetízek Helfensteinů v ruce!"
„Kdo?"
„Hodinář a zlatník, jeden z těch, kteří se nenechali chytit. Nyní jde i jemu o krk, a tak se ztratil. Přišel ke mně a dal mi různé informace." > i» í
„Je tady na zámku?
„Ano."
„Přiveďte ho sem!" Správce šel a přivedl Jacoba Simeona, který svého času upravil řetízek pro žida Solomona Leviho.

Nejprve dokázal, zeje spojencem, potom byl tázán na Roberta voň Hel-fensteina.
„Je tady," řekl,
„vím to jistě, i když to zatím držej v tajnosti."
„Od koho to víte?"
„Od státního návladního."
„Ohó! Určitě by vám říkal něco takového!"
„Mně ne, ale ostatním svým kolegům."
„Slyšel jste to?"
„Já ne, zato moje dcera."
„Jak to?"
„Slouží u něho."
„Tak je to!"
„Jo," křenil se Simeon.
„Když se všechno semlelo, dočetl jsem se v novinách, že státní návladní potřebuje uklízečku. Poslal jsem k němu dceru, protože mohla leccos vyzvědět. Ženě se sice nesvěřuje, ale občas k němu přijdou kolegové, mluvěj o novinkách a moje holka špehuje."
„Hlavička! Mluvili tedy o Robertovi?"
„Jo."
„Co říkali?"
„Jmenuje se Robert Bertram a bydlí u knížete voň Befoura. Pozoroval jsem ho. Většinu času tráví u Almy voň Helfen-stein nebo u Hellenbachů."
„Proklatě! Jestli skutečně žije! Kdyby člověk věděl, jak to tehdy skutečně bylo!"
„To vám můžu říct. Moje dcera úplně všechno slyšela. Poslouchejte!"
Vyprávěl všechno, co se týkalo Roberta Bertrama. Když skončil, byl Tannenstein převědčen, že Robert opravdu žije. Pobíhal vztekle po místnosti a hledal východisko z nové situace - marně.
„Všechno je pryč, pryč!" volal.
„Ten krejčovský kluk sem přitáhne jako baron! Už jsem si brousil zuby na skvělé dědictví a nyní se musím vzdát všeho!"
„Možná ne!" Zlatník to vlastně řekl jen polohlasně pro sebe, ale Tannenstein se k němu ihned otočil a rychle vybafl:
„Co tím myslíte?"
„Že ještě není všech dnů konec!"
„Kecy!
„Nejsem muž, kterej plýtvá slovy! Většinou myslím, uva-žuju, a potom urychleně jednám."
„Máte nějaký plán?"
„Skvělej!"
„Ven s ním!"
„Co kdyby Bertram nemohl dokázat, že je Helfenstei-nem?"
„Důkazy jsou, před chvílí jste o tom mluvil!
„Jo, ale co kdyby byly falešný?"
„Sakra!"
„Nepravé, padělané!"
„Člověče, nemluvte bez smyslu! Ale přece se již dokázalo, že Bertram je chlapec, jehož kovář odnesl do nale-zince!"
„To je pravda, ale není prokázáno, že tento chlapec byl skutečně malej Robert."
„Měl řetízek!"
„Nemusí bejt právej!"
„Je to pravda?
„Jasně.
„Můžete to dokázat?"
„Osobně.
„Jak?"
„Když vytáhnu právej řetízek."
„Máte ho, opravdu ho máte?!" vykřikl Tannenstein jako y horečce.
„Já ne, ale znám někoho, kdo ho má."
„Musí ho vydat!" Jacob Simeon se mu šklebil do obličeje a odtušil:
„Myslíte, že to udělá?
„Musí!"
„Kdo ho donutí?"
„Já. Řetízek mu nepatří!"
„Patří mu. Víte, jak k němu přišel? Kdybyste ho chtěli nutit, odmítne a dá ho rovnou Robertu Bertramovi, kterýmu patří a kterej je skutečným baronem voň Helfensteinem."
„Proklatě!
„Vidíte, násilím nic nezmůžete. S dobrotou se jistě do-#tanete dál."
„Kdo má tedy řetízek?"
„To pochopitelně nemůžu říct!

„A jak se s ním mám domluvit?"
„Mým prostřednictvím."
„Dal vám to za úkol?"
„Ano. Mám plnou moc a znám podmínky, který vyžaduje."
„Ach, podmínky?! Tuším, že ho chce prodat."
„Každopádně.
„Kolik žádá?
„Padesát tisíc guldenů." Svobodný pán vyskočil ze židle, také správce polekaně uskočil.
„Padesát tisíc guldenů?! Slyším dobře?" křičel první.<
„Rozuměl jste mi dobře."
„Ten chlap se zbláznil!"
„Těžko. Můžu-li bejt upřímnej, považuju jeho žádost za velice nízkou a směšnou."
„Mám dojem, že vám přeskočilo!"
„Jakou cenu má majetek Helfensteinů?"
„Miliony."
„A bez řetízku ho ztratíte."
„A s ním také!"
„Kdepak!"
„K čemu mi vlastně řetízek bude? Akorát dokážu, že Bert-ramův šperk není pravý. Co jim však řeknu, až se mě zeptají, kde jsem k němu přišel?" Zlatník nasadil vychytralý výraz a odpověděl:
„Nevíte?"
„Ne, opravdu ne!"
„Člověk by musel najít k pravému řetízku Roberta voň Helfensteina." Tannenstein couvl.
„Jaká - to myšlenka!" koktal.
„Ano. K řetízku patří mladík asi dvacetiletej, kterej -"
„Mlčte!" zvolal svobodný pán.
„Dostal jsem nápad. Musím si to promyslet." Chvíli přecházel beze slov po místnosti, najednou však zastavil před Simeonem a zeptal se:
„Takže pravý řetízek vskutku existuje?"
„Jasně."
„Je to jediný důkaz?"
„Ne. Dítě na sobě mělo ještě košilku s vyšitými písmeny R. v. H. Ta zůstala v nalezinci a nyní leží mezi důkazním materiálem u soudu."
„Muž s řetízkem bydlí daleko odtud?" .-u :
„Ne.
„Jak dlouho by trvalo přinést ho sem?"
„Už je tady."
„Cože? Nejste to přímo vy?
„Jsem."
„A vy se odvažujete vyžadovat padesát tisíc guldenů?!"
„Je to skoro zadarmo." Přes obličej Tannensteina přelétl stín záludnosti, vzápětí však s přátelským výrazem prohlásil:
„Nu, snad se dohodneme. Ukažte ho!" Jacob Simeon se mu opětovně vysmál do obličeje, s grimasou se obrátil na správce a poté odpověděl:
„Myslíte si, že ho tahám s sebou?"
„Ne?"
„To by mě ani nenapadlo. Jsem opatrnej muž a mám rád poctivý jednání. Řeknu vám, jak jsem k němu přišel, ukážu vám ho, ale nesmí mi přitom hrozit nebezpečí. Vyměním ho jen za hotovost, i když bych vám na druhou stranu mohl dopomoct i k ty košilce, kterou měl tehdy malej Robert na sobě."
„Jak byste to udělal?"
„O to se nestarejte. Až dohodneme obchod, vysvětlím vám to."
„Proč ne dřív?"
„Nebudu vám radit, dokud nebudu mít jistotu."
„To vám nezazlívám, ale věřím, že nám rád pomůžete, až dostanete žádanou částku. Přesto příliš nevěřím, že by se vám podařilo košilku získat."
„Ohó!"
„Ale ano! Sám jste říkal, že košilka je uložena v soudní budově mezi důkazovým materiálem."
„To jo."
„Je tedy pod zámkem!"
„Přirozeně.
„Jak ji potom chcete dostat ven?"
„Pokud má člověk odvahu, zvládne to."
„Pochybuji!"
„Nu, jestli nevěříte, něco vám povím. Neuškodím si, protože mě budete potřebovat."
„Jsem zvědavý! Zřejmě byste ji chtěl vzít v noci?"

„Ve dne určitě ne!"
„Pak by musel být k dispozici klíč.
„Obstarám ho."
„A klíč od místnosti s materiálem."
„Můžu ho sehnat."«í
„I klíč od skříně nebo schránky, v níž je košilka uložena?"
„Jistě."
„Hrome, to je příliš!"
„Zapomněl jste, co jsem říkal! Moje dcera slouží u státy ního návladního.
„Ach, začínám chápat!
„Státní návladní má všechny klíče."
„Víte to jistě?
„Ano.
„Že by měl klíč od brány?"
„Taky. Od dcery jsem slyšel, že chodí občas v noci na kontroly do soudní budovy, takže musí mít i tenhle klíč."
„Hm! Není to špatný nápad! Takže dcera by klíče obstarala?"
„Ano. Návladní je nosí v kalhotech, které holka kartáčuje a ráno mu je dává do oblékárny."
„Hned by na ni padlo podezření!"
„Ne. Klíče se pochopitelně vrátí do rána na místo, tedy do kapsy."
„Hm! Výborně! Může nám to ale pomoci? Sotva!"
„Milostivej pane, jak můžete tvrdit, že by vám to k ničemu nebylo!
„Jistě! Všimnou si, že košilka zmizela. Až bychom ji později předložili, označili by nás ihned za zloděje." Zlatník se nadřazeně zasmál a prohlásil:
„Toho se nebojím! Nezatknou nikoho jako zloděje, protože košilku nebude nikdo postrádat."
„Nesmysl! Jako důkaz to má hodnotu, o níž nelze pochybovat."
„Proč by měli postrádat něco, co je pořád na místě?"
„Jak to? Vždyť bychom to odnesli s sebou!"
„Každopádně. Jen bysme tam položili stejnou košilku."
„Ach tak! Sakra!"
„Chápete? Potom vystoupíte a ukážete pravou košilku i řetízek. Jistě vše porovnají a zjistěj, že jejich věci nejsou pravé. Vítězství budete mít v kapse!"
„Hm! Kdyby se to dalo udělat tak snadno, jak o tom mluvíte! Kde ale vzít podobnou košilku?"
„Vyzvědném tu jejich a moje stará se na ni podívá. Jako bývalá šička se v tom vyzná. Ušije stejnou. Originál hned vrátíme na místo a sebereme ho, až bude ušitá kopie."
„Budeme muset riskovat dvakrát!"
„Holt vlezeme do soudní budovy opakovaně."
„Nepříjemná věc!"
„Kdo chce sklízet, musí pořádně zatřást stromem. Bez práce nejsou koláče."
„Pomůžete nám?"
„Jasně. Jen musíte zaplatit oněch padesát tisíc!"
„Hm! Váš plán není špatný, ale jestli nás čapnou, bude vše ztraceno."
„O tom nelze pochybovat. Nesmí nikoho chytit."
„Kdyby se tak našel někdo, kdo by se o celou věc za slušnou odměnu postaral!"
„Bojíte se, ale já vás ujišťuju, že nedám klíče nikomu kromě vás. Při takový věci je nutný mít co nejmíň svědků."
Svobodný pán prošel několikrát místností, poté řekl:
„Ano, souhlasím. Odvážíme se toho. Nejdřív však chci vidět řetízek." Zlatník nespěchal s odpovědí. Když se rozmyslel, prohlásil:
„Jsou na zámku nějaké skleněné dveře?"
„Jistě. K čemu?"
„Hned uvidíte. Zaveďte nás k nim, pane správce. Samozřejmě nás nesmí nikdo pozorovat." Správce pokýval hlavou nad zvláštním přáním, ale přece jen se neodvážil odporovat. Zavedl oba muže do místnosti, jež byla od vedlejší oddělena skleněnými dveřmi.
„Zůstaňte tady!" nařídil Simeon.
„Já jdu ven." Vstoupil do vedlejší místnosti a zamkl dveře. Po chvíli přistoupil ke dveřím a řekl:
„Řetízek mám u sebe a teď vám ho ukážu — skrz výplň. Sklo zůstane mezi námi."
„Hrome, jaká to nedůvěra!" zvolal svobodný pán.
„To mi nesmíte zazlívat. Jakmile byste dostal řetízek do ruky, nevrátil byste mi ho a já bych se nemohl bránit." Přidržel řetízek u skla a otáčel jím na všechny strany, takže si ho mohli pořádně prohlédnout. Jasně viděli medailonek s písmeny R. v. H.
„Je skutečně pravý?" ptal se svobodný pán za dveřmi.
„Ano."
„No, pak by se dalo mluvit o obchodu." » Jacob Simeon opět zmizel za rohem a ukryl řetízek. Pak se vrátil do přední místnosti. Svobodný pán jej s nadřazeným úsměvem poklepal po ramenou a řekl:
„Jste velmi opatrný muž! Určitě mě máte za nebezpečného člověka!

„Tím bezesporu jste!
„Já? Ach! To je silné!
„Vy tedy považujete muže, který se chce v noci vplížit do soudní budovy, za málo nebezpečného?"
„Hm! Pokud to berete takhle!"
„U takového člověka bych potom věřil, že by mi byl schopnej řetízek nevrátit. Naštěstí nejsem lehkomysinej."
„Ach, kdybych byl vskutku nebezpečný, nepomohla by vám žádná opatrnost!"
„Jak to?"
„Co byste tedy dělal, kdybych vám řetízek vzal teď?"
„Nevíte, kde ho mám!"
„Našel bych ho!"
„To neuděláte!"
„Co kdyby?"
„Uměl bych se bránit!"
„Ach, jsme dva na jednoho!"
„Jsem připraven pro všechny případy. Podívejte!" Vytáhl z kapsy revolver.
„K čertu! Střílel byste?"
„Určitě!" Svobodný pán nebyl žádný hrdina. O krok ustoupil a smířlivě řekl:
„Nono! Vždyť jsem to tak nemyslel! Měli bychom mluvit rozumně. Doufám, že trochu slevíte z částky, kterou jste naznačil."
„Ani krejcar! Dopomůžu vám k milionům a za to chci padesát tisíc. Ne víc, ne míň! Nesmlouvám!"
„Když nebudu souhlasit, nezískáte nic!"
„Ohó! Věříte, že bych nenašel jinýho voň Helfensteina?"
„Jste opravdu hrozný lotr!"
„Jsem poctivec a poctivě vám pomůžu - akorát za to chci poctivě zaplatit."
„Co když mě podvedete? Kdo mi zaručí, že řetízek je skutečně pravý?"
„V tom mi musíte holt věřit!"
„Jak jste se k němu dostal?"
„Přinesl mi ho starožitník Solomon Levi. Občas mi zadával práci. Měl jsem mu zhotovit podobné srdce, jen jsem měl místo v. vyrýt u. Hned jsem tušil, že to je velice důležitý, že se snad jedná o průkaz narození. Z toho se daly vytlouct peníze, a tak jsem vyrobil medailon a ještě jeden, nerozeznatelný od původního. Oba jsem mu dal, ale originál zůstal mně."
„Podvodníku!" smál se svobodný pán.
„Ó, taky židje podvodník! Podvést takovýho člověka ne-považuju za hřích. Teď jsem se od dcery dozvěděl, jakou má řetízek cenu. Pochopitelně pátrají, kdo vyrobil kopii. Žid nic nepřiznal."
„Stejně se chcete ztratit?"
„Kvůli řetízku ne. Nikdo mě nemůže potrestat, že jsem provedl zakázku. Měl jsem ale se Solomonem jiný obchody. Kdyby žvanil, půjdou mi po krku. Mám pomocníka, kterej už dávno touží po koupi mýho krámku, aby se osamostatnil. Holt jsem mu ho nabídnul. Zaplatil hotově, a tak jsem volnej. Až si vydělám padesát tisíc tady, smetu prach z nohou a půjdu novou cestou."
„Jo, když jsou peníze snadno k mání!"
„Kdo získá šlechtický majetek za takový pakatel?"
„Ó, je to těžší, než si myslíte! Odkud vezmu nějakého Roberta voň Helfensteina?"
„To je vaše starost!"
„I když nějakého najdu, bude zmíněný šlechtický majetek patřit jemu, nikoliv mně!"
„Bude váš! Jen se musíte postarat, aby ten dotyčnej vám nemohl vypálit rybník!"
„Nu, vlastně bych o někom věděl. Takže ze svého požadavku neslevíte?
„Ne."
„Kdy mám zaplatit?"
„Nechci bejt přísnej. Dáte mi půlku za řetízek a zbytek .dostanu za košilku." Trvalo chvíli, než svobodný pán odpověděl:
„Ještě vám neřeknu nic určitého. Přijďte ke mně pozítří, a to na statek v Grunbachu. Tam se dozvíte, jak jsem se rozhodl a — ach, už přijíždí kočár!" Zazněl dusot kopyt. Muži přistoupili k oknu a dívali se do zámeckého dvora.
„Je to otevřený vůz," řekl správce.
„Vystupují tři muži! Neznám je."
„Hrome!" zvolal Simeon.
„Co je? Znáte je?"
„Všechny tři. Co tu chtějí?!" Bylo zřejmé, že se zlatník lekl.
„Kdo je to?" ptal se svobodný pán.
„Ten muž vpředu je kníže voň Befour, další je státní ná-vladní, u něhož slouží moje dcera, a asesor voň Schubert, kterej vede vyšetřování proti baronovi."
„U všech čertů! Co tu chtějí?"
„Nesmějí mě tu vidět! Nemáte tady nějakou vhodnou skrýš, pane správce?"
„Zato uvidí mě!" zvolal svobodný pán rozhodně.
„Jsem právoplatný dědic a budu s nimi tak jednat! Předveďte je!" Jacob Simeon se ukryl v jedné místnosti, druzí se

odebrali do salonu, v němž chtěli pány uvítat. Knížete ani nenapadlo, aby se nechal ohlásit. Zeptal se, kde najde Tan-nensteina, a ihned vešel dovnitř. Pánové jej doprovázeli. Správce se zvedl s otázkou:
„Smím se zeptat, kdo pánové jsou a co si přejí?"
„Jsem kníže voň Befour. Dostal jste oznámení od soudního úřadu, že tento majetek nebudete již nadále opatrovat pro barona voň Helfensteina, nýbrž pro úřední inspekci?"
„Ano."
„Nu, taková inspekce bude dnes provedena." Když potom řekl jména svých průvodců, přistoupil k němu svobodný pán a zeptal se:
„Jistě mi dovolíte, abych se zúčastnil?" Nedokázal ovládnout nenávist vůči knížeti, třebaže ho ještě nikdy neviděl. Befour na něho vrhl chladný, pátravý pohled a zeptal se:
„Kdo jste?"
„Svobodný pán voň Tannenstein, a doufám, že jste o mně již slyšel."
„Jistě," opáčil kníže s úsměvem.
„Co však máte společného s dnešní inspekcí, pane?"
„Že byste to nevěděl?"
„Ne."
„Helfensteinové jsou odnoží tannensteinského rodu.
„To ovšem vím.
„Existují dědičné vazby.
„Správně!
„A šlechtický majetek Helfensteinů je volný
„Víte to?"
„Ano.
„Současný baron dosud žije!"
„Kolují zvěsti, že dlouho žít nebude." q |«i
„Ach, chápu! Takže chcete dědit?"
„Pochopitelná úvaha! Jiný dědic neexistuje."
„Nu, nejdřív musíme počkat na jeho smrt, pane!"
„To se stane. Jistě mi však nebudete upírat právo postarat se o záležitosti, které zanedlouho budou mými vlastními. Jestli chcete -vykonat inspekci, musím být u toho!" Přes obličej knížete přelétl lehký úsměv. Odpověděl:
„Výtečně! Podíváme se i na vás!
„Jak to myslíte?" otázal se rychle svobodný pán.
„Doufám, že mne nemáte za kašpara!"
„V žádném případě. Neznám vás a nevím, co si o vás mám myslet, ale v každém případě to brzy zjistím. Žádáte možnost zúčastnit se inspekce, a tak souhlasím, pokud se budeme moci zabývat i vámi."
„Prosím? To není nutné! Vím, že jsem vlastníkem svých práv, a vyžaduji ohledy na tuto skutečnost. Chci se zúčastnit inspekce a ne se stát jejím podnětem."
„Ach tak! Je mi líto! Musím vám sdělit, že nejsem příliš pevně přesvědčen o vašich právech. Budete se muset své účasti vzdát."
„Nevzdám sejí!"
„Jsem zvědav, jak to chcete zařídit!"
„To uvidíte!"
„Nepovolené vměšování je nepřípustné!"
„Nenechám se odmítnout!"
„Existuje paragraf, který tvrdě trestá odpor proti státní moci."
„Nikdo nemá právo uplatňovat tento paragraf v této situaci!"
„My si dovolíme posuzovat stav věci podle svého názoru!"
„Jste v mém budoucím majetku!"
„Až budoucím! Tedjste tu cizí. Mimoto, rád bych vám poradil, abyste se všeho vzdal. Existuje podstatně bližší dědic, než jste vy!"
„O nikom nevím."
„Poznáte ho."
„Teď tu není, proto trvám na svých právech! Pokud vám budou předloženy knihy, nahlédnu do nich též!"
„Jak si přejete, prozatím se toho ale musíte vzdát. Nepředložíme vám nic a donutit se nenecháme!"
„Uvidíme!" Nedokázal si odpustit nadřazený tón. Kníže svraštil obočí a odpověděl:
„Poslyšte, dosud jsem vaše požadavky považoval za nevhodné, dětinské žerty a podle toho jsem odpovídal, ale jestli to myslíte vážně, stejně vážně vás upozorním, že překračujete zákon, který má dostatečnou moc důrazně čelit vašemu jednání. Nepřišli jsme sami. Zanedlouho se dostaví četníci, jimž předáme každého, kdo by se pokoušel bránit nám ve výkonu!" Potom se obrátil ke správci a pokračoval:
„Budeme pátrat po dalších okolnostech v souvislosti se zavražděnými baronem Otto voň Helfensteinem a kapitánem voň Hellenbachem. Baron Franz se k těmto vraždám přiznal a během chvíle se sem dostaví i s ochranným dohledem. Bude konfrontován na místě činu. Musíte pány považovat za hosty a postarat se o stravu. Vykážete nám tři sousedící místnosti. Musíte nás brát za své pány a vyhovět každému našemu rozkazu. Nyní vpřed!" Aniž by se dál zabýval svobodným pánem, opustil salon. Asesor a návladní spěchali za ním. Tannenstein zaklel a mumlal:

„Proklatý chlap! Všechno zavinil! Takže dědic! Dobře, ale přivedu vám ho já! Pak — sakra, co je to? Už to začalo!" Do dvora vjelo několik vozů, z nichž vystupovali četníci a soudní úředníci. Z jednoho vozu byla vynesena postava. Jakmile ji svobodný pán spatřil, hlasitě vykřikl. Byl to baron Franz voň Helfenstein. Jak však vypadal! Jeho paže nebyly vidět, měl je pevně připoutány k tělu. Na sobě měl trestanecké kalhoty a vestu a přes to byl přehozen stejný kabát. Tvář měl vpadlou, bílé rty se chvěly, oči byly zapadlé hluboko v důlcích. Tak ho ničilo zranění paží. Horečka jej připravila o síly, to narušilo jeho odvahu, ztratil bojovnost. Ke všemu se přiznal.
„To je on!" mumlal svobodný pán.
„Jak vypadá! Nic mu nepomůže! Nechci se na to dívat! Nejlepší bude, když zmizím!" Ještě chvíli počkal, než mohl zapřáhnout, aniž by vzbudil pozornost, potom odjel. Sotva se vrátil do Griinbachu, vyhledal dceru. Dívka právě stála před velkým zrcadlem a zkoumala svou postavu. Byla hezká, ale jednalo se o krásu, která na čas zaujme smysly, aby později přešla do otylých forem.
„Otče!" zvolala.
„Pojď sem a podívej se na mě! Nezdá se ti, že jsem přibrala?"
„Přibrala? Theodolíno, jsi jako víla!"
„Přesto myslím, že jsem tlustá. Pojď, sáhni tady na mou paži! Není tlustá?"
„Jsi akorát!"
„Ne! Příliš kynu! Budu pít ocet a žvýkat zrnka kávy! Jen se podívej na moje rudé tváře! Vypadám jako selská holka! Co si o mně pomyslí pan voň Hagen?"
„Voň Hagen? Tys o něm slyšela?"
„Je tady."
„Jak to víš?"
„Zahradník byl v Reisenhaimu a viděl ho vystupovat."
„A řekl ti to?"
„Co tě vede! Mluvil o tom s mou komornou. Ta mi to sdělila."
„Ví o našem plánu?"
„Zdá se, že poslouchala."
„Sakra! Odnaučím ji to! Doufejme, že Hagenové přijedou již zítra!"
„Jen kdyby věděli!"
„Hm, ano! Je to stará, slavná rodina, tudíž výtečná partie! Hlavně"
„Hlavně, že spekulujeme!
„Jako oni! Chtějí peníze a my se chceme slunit pod jejich jménem! Kdyby tak věděli, že jsme skoro chudší než oni a že za příjmy vděčíme jen Králi lesa, který nám umožnil žít podle našeho stavu! Ted musím sehnat padesát tisíc guldenů!"
„Padesát tisíc gulde?!" Slovo jí zůstalo viset v krku. i
„Jasně!" přitakal.
„K čemu? Někomu je dlužíš?"
„Ne, mám je zaplatit jako cenu za majetek Helfensteinů."
„Nerozumím!"
„Nech si vše vysvětlit! Vždy jsi byla mou důvěrnicí, proto ti klidně můžu svěřit i tuto záležitost." Vysvětlil jí situaci kolem majetku Helfensteinů. Pozorně naslouchala a pak se zeptala:
„Jak ses rozhodl?"
„Ještě jsem to neudělal. Nejdřív jsem se chtěl poradit s tebou."
„To ani nebylo nutné. Přece víš, co musíme udělat."
„Co tedy?"
„Vrhneme se po tom."
„Dobře, ale i Jacob Simeon se na to chce vrhnout! Zatikn chce polovinu."
„Musíme ji sehnat."
„Jak?
„Hm! Nemůžeš ho nějak podvést?"
„Ne. Je příliš chytrý!"
„Nebo mu sebrat řetízek?
„Vždyť jsem ti řekl, že má revolver!"
„Pokud jde o to, nemám strach z pistolky!"
„Ano, znám tě! Měla ses narodit jako chlapec. Ani samotný řetízek by nám k ničemu nebyl, musíme mít i košilku, kterou bez jeho pomoci neseženeme.
„Hm! Takže musíme dát dohromady pětadvacet tisíc. O druhou polovinu ho snad nějak ošidíme."
„Bože, i první půlka je k nesehnání! Kde vzít peníze?"
„Kolik máš?
„V pokladně je sotva pět tisíc. Je to všechen náš majetek." (« Zamyšleně hleděla z okna, poté prohlásila:
„Musím přemýšlet, jak peníze sehnat."
„Ty? Bylo by to možné?"
„Snad. Nech to na mně. Kvůli takovému bohatství stojí za to namáhat si hlavu. Budeme jednat!"
„Není jisté, jestli to k něčemu povede.
„Vím, že zbohatneme, a to stačí!
„Ano, k čertu, potřebujeme ještě Roberta!"

„Samozřejmě!"
„Kde ho vzít?"
„Marného!"
„Kde?"
„Tady v domě. Myslím Julia!"
„Tvého bratra? Děvče, máme stejné myšlenky. Také já jsem na něho ihned pomyslel."
„Báječně se k tomu hodí. Právě jeho idiotismus nám bude k užitku. Budeš vystupovat jako jeho poručník."
„I věk odpovídá."
„Všechno odpovídá, všechno!"
„V souvislosti s hlavní otázkou však nenalézám odpověď!"
„Myslíš, jak by se k nám Julius dostal, kdyby byl rozeným Helfensteinem?"
„Ano."
„I tady si musíme poradit. Vždyť nejsme padlí na hlavu a můžeme si vymyslet nějakou dobrou historku."
„Napadl mě starý, hodný Daniel, který sloužil u Otta voň Helfensteina, než jsme ho zaměstnali my.
„Výtečně! Už je mrtvý a nemůže nás odsuzovat, když ho uděláme odpovědným za věc, na kterou by nikdy sám nepřišel."
„Nevyhnali ho?"
„Ano!"
„Takže to udělal z pomsty?"
„To by šlo! Jak nás ale mohlo napadnout přijmout cizí dítě? Kam by se pak dostalo to naše?"
„Ano, to je zamotané. Musíme do té záležitosti zatáhnout i mrtvou mamá."
„Jinak to nepůjde. Julius by musel hned zemřít. Zamlčela jeho smrt a místo něho podvrhla tohoto chlapce."
„Ale jak jsme se to dozvěděli?"
„Našli jsme ve staré skrýši řetízek, košilku a dopis od matky. Neměli bychom si s tím zatím lámat hlavu, na to je čas později. Nejprve musíme sehnat peníze."
„Máš nějaký plán?"
„Ano."
„Myslíš na poustevníka?"
„Uhodl jsi!"
„Jsi mimo! Už nedá ani krejcar! Nedávno jsem u něho byl kvůli šesti tisícům, které mu dlužím. Chtěl je zpátky a dokonce hrozil soudem!"
„Počká!"
„Těžko!"
„Ó, vím, že počká!" / Řekla to tak sebejistě, že se na ni překvapeně podíval a$-ptal se: $
„Jak to můžeš tak určitě tvrdit?"
„Hned ti to povím. Zatím jsem o tom mlčela. Starý je do mě zamilovaný!
„Do tebe - zamilovaný?! Zešílel?
„Jistě, je šílený - láskou!
„Všimla sis toho, nebo ti to řekl?"
„Dokonce přede mnou klečel!"
„Neuvěřitelné!"
„Ach, vyznal mi lásku a nabízel mi své bohatství. Plakal, naříkal a sliboval mi nebe na zemi, pokud se stanu jeho ženou.
„To je silné! Vždyť je mu sedmdesát!"
„Ti jsou nejhorší, ale já mu to nezazlívám." M! Poslední slova řekla s cynickým výsměchem, potom pokračovala:
„Minulé léto jsem se koupala dole na řece. Měla jsem chuť na tekoucí vodu, namísto lázně. Nikdo tam nepřichází, sám víš, a tak jsem vlezla nahá do řeky. Plavky jsem si ostatně nebrala, protože jsem koupel neměla původně v úmyslu. Představ si, že mne pozoroval!"
„Ach! Byl tam?
„Schoval se na břehu v roští.
„Tys ho neviděla?
„Ne, netušila jsem, že tam je. Vyprávěl mi o tom, když mi později vyznával lásku."
„Neuvěřitelné!"
„Ano. Teď si pomysli, co je za člověka! Starý mládenec, který se kvůli ošklivosti nikdy neoženil! Díval se na mě skoro hodinu, a nedivím se, že se mu zalíbila představa dostat mě za ženu."
„On, on? Občanský hlupák bez předků a jména? Člověk, který se stáhl do samoty, s nikým se nestýká a nemá jinou radost než počítat peníze? Ošklivý je jako opice - ach!"
„Už dlouho se snaží, abychom se potkali, ale podařilo se mu to teprve nedávno. Chtěl mi políbit ruku. Nedovolila jsem mu to. Ze vzteku pak od tebe chtěl peníze a vyhrožoval soudem. Vlastně ti půjčil jen proto, že mě krátce před tím viděl nahou v řece.
„Takže by ti mohl dát peníze?"
„Ano.
„Jak mu o ně řekneš?"
„Myslím, že mi je nabídne sám."
„Chceš - chceš se prodat?!"

„Ani mě nenapadne!"
„Pětadvacet tisíc guldenů! Uvědom si, jaká je to částka! Jen pro obyčejné zbožňování ti je nedá! Bude žádat protislužbu."
„Nech to na mně a nemluvme o tom! Je to něžná záležitost, a co udělám, udělám pro sebe. Mimoto, potřebujeme peníze jen na krátký čas, protože se rozumí samo sebou, že žid je bude muset vrátit."
„Pochybuji!"
„Nech to na mně, vždyť mě znáš!"
„Dobře. Rozmysli si to a dělej, co uznáš za nejvhodnější." Odešel. Ti dva si byli zcela rovni, neměli svědomí ani cit pro čest. Dcera byla pravá amazonka, měla mužskou povahu. Chtěla být bohatá a hrát významnou roli ve společnosti. Peníze neměla, i když to navenek dokázala předstírat, a význam chtěla získat coby manželka voň Hagena. Nyní, když ji otec opustil, znovu šla k zrcadlu a prohlížela se. Přitom mumlala:
„Pětadvacet tisíc! Jestli je tam má volně? Jak s tím začnu? Zblázním ho! Musím - ach, brr! Budu se od něho nechat muset líbat, ale jinak to nepůjde. Začíná se stmívat, takže mne nikdo neuvidí. Zkusím to!" Oblékla se do rafinovaných šatů a opustila dům. Prošla zahradou a dostala se na volné pole, jímž se táhla úzká pěšina. : Byla stále větší tma. V dáli se objevilo světélko. Vycházelo z malého okna staré, věžovité budovy, jež stála osa- moceně ve volné přírodě. Již dlouho zde bydlel starý mládenec, který se jmenoval Winter. Nikdo nevěděl, odkud přišel a kdo vlastně je. Pouze se mluvilo o jeho bohatství. Bydlel zde sám v ruinách, ale přesto se nikdo neodvážil přijít sem kvůli jeho penězům - měl dva psy, obrovská zvířata, která by každého roztrhala. Nyní se nalézal ve světnici, která byla zároveň ložnicí. Nad postelí stála starofrancká, železem kovaná truhlice, která ukrývala jeho peníze. Stěny byly polepeny obscénními obrazy, zašlými špínou. On sám seděl u stolu, na němž měl rozloženy ruličky zlaťáků. Počítal. Bylo to jeho nejoblíbenější zaměstnání. Najednou začal jeden z jeho psů štěkat, druhý se přidal. Vyváděli, jako by chtěli někoho roztrhat, a do toho zazněl lidský výkřik.
„Kdo je tam?" divil se.
„Tak pozdě večer! Kdo se sem odvážil? Jistě nějaký lotr! Podívám se!" Opustil místnost, prošel další světnicí a sestoupil po úzkých kamenných schodech. Na poslední postavil lampu, jejíž světlo ozářilo těžkou závoru, která uzamykala masivní dveře. Trochu je pootevřel a zeptal se:
„Kdo je tam?" Přes štěkot psů nemohl slyšet odpověď, přesto se mu zdálo, že rozpoznal ženský hlas. Nařídil psům, aby zmlkli. Jakmile nastalo ticho, opakoval otázku.
„Hrůza! Téměř mé roztrhali!" Ihned hlas poznal a trhl sebou, jako by jej zasáhl blesk. Nechtěl věřit sluchu a ptal se:
„Kdo jste, ženská?"
„Kdybyste mi místo vyptávání pomohl! Ach, taková bolest!" Ihned stanul vedle ní a zvolal:
„Vy, milostivá slečno?!
„Ano. Odežeňte ty bestie!"
„Ó, neublíží vám, nebojte se. Jak jste se sem dostala?" Posadila se na kámen, který ležel pod bezem, a vyrazila polohlasné zasténání.
„Šla jsem se projít," odpověděla,
„tamhle naproti, na kraj lesa. Spatřila jsem zmiji, uskočila jsem stranou a vyvrtla si nohu."
„Běda!" prohlásil lítostivě.
„Nemohla jsem jít a čekala jsem. Doufala jsem, že se někdo objeví, ale nedočkala jsem se."
„Kdybych to tak věděl!"
„Stmívalo se. Měla jsem tam zůstat? Pomalu jsem se plazila pryč, ovšem za hrozných bolestí. Dostala jsem se až k vám, ale víc nedokážu."
„Jsem vám k dispozici. Co mám dělat?"
„Co chcete dělat? Ach, ta bolest!"
„Mám zajistit vůz?"
„Ano - ne - ano - ach, Bože! Jsem tu tak osamělá! Kdybyste - kdybyste - měl trochu octu!"
„Ocet? Mám ho."
„Octový obvaz by jistě zmírnil bolest."
„Hned to zjistím. Musíte však sundat botu, milostivá slečno!"
„Ach, na to jsem nepomyslela. Musím stáhnout botu. Tady -aj!"
„Kdybych si směl dovolit pozvat vás k sobě"
„K vám? Dovnitř?"
„Ano. Nebojte se! Jste tady stejně bezpečná jako doma nebo v lůně Abrahámově." Hovořil velmi vemlouvavě. Dostat tak krásnou dívku do světnice! Hořel očekáváním, zda přistoupí na jeho návrh.
„To nepůjde," odpověděla,
„to je vyloučeno. Nemohu!"
„Proč ne?
„Sama k muži?!"
„Přísahám, že se nemusíte ničeho bát."
„Ach, to je bolest!" zasténala.
„Vidíte! Chcete zůstat venku? Můžu vás tady ošetřit?"
„Ne, v tom máte pravdu."
„Tak pojďte dovnitř!"
„Vždyť — nemohu jít."

„Mám vás odnést?"
„Ne, ne!" zvolala rychle se strojeným úlekem.
„To nedovolím!"
„Pak musíte jít sama. Pokuste se vstát, podepřu vás." Pomohl jí postavit se.
„Jde to, viďte?" pokračoval.
„Těžko. Ach, to je bolest!"
„Opřete se o mě a pojďte!" Visela mu těžce na paži, kterou ji podpíral. Pomaluji vedl, dodávaje jí odvahu jako odpověď na její sténání. Dostali se ke dveřím a vešli do domku. Zasunul závoru.
„Kam teď?" ptala se.
„Nahoru."
„Bože, po schodech?!"
„Ano."
„Dole není žádná místnost?"
„Ne. Musíte to vydržet.
„Umřu bolestí!" l Trvalo dlouho, velice dlouho, než překonali schody a do sáhli světnice. Tam vyčerpaná dívka těžce dosedla na pohovku.
„Přinesu ocet," pravil. Vyšel ven. Ihned změnila výraz, v její tváři se objevil výsměšný škleb. Zašeptala:
„Hlupák! V jaké díře žije! Potřebuji ale peníze, hodně peněz!" „.»: Zanedlouho se vrátil s miskou, do níž nalil ocet.
„Tady, milostivá!" prohlásil.
„A tady mám hadry na obklad. Mám ho přiložit sám?"
„Ano, já nemohu."
„Co vaše bota? Musíte se zout."
„Běda! Úplně jsem na to zapomněla. Bota zřejmě nepůjde dolů."
„Zkusím to. Dovolíte?"
„Budu muset, jestli se chci zbavit té hrozné bolesti!" Poklekl a vzal její jemnou nožku do dlaní. Sotva sejí dotkl, vykřikla bolestí, a když začal táhnout, nemohla bolest vydržet. Naříkala, že by se kámen ustrnul, dokonce spustila nohu zpět na zem. Konečně byla bota dole, zato dívka ležela na pohovce jako v mdlobách.
„Ztratila vědomí!" šeptal.
„Ó, však se zase probere! Nejdřív jí musím přiložit obklad!" Stáhl i punčochu. Lampa osvětlila malou, alabastrovou nožku, na níž dychtivě přitiskl rty.
„Nevidím otok," divil se.
„Nebo má nožku ještě menší než teď?" Namočil látku do octa a přiložil ji na nohu. Dívka zůstala bez pohybu. Vstal a poslouchal u jejích rtů.
„Nedýchá!" prohlásil,
„ale mrtvá není. Bezvědomí není nebezpečné, naopak, přijde mně vhod!" Pozoroval krásnou dívku hladovým pohledem zvířete. Ovinul ji kolem boků, posadil se k ní a políbil ji na ústa.
„Konečně, konečně!" zvolal.
„Kdyby to tak věděla, co by asi řekla? A přece bych dal vše, všeličko, kdyby chtěla souhlasit." Držel ji v náruči a tiskl ji k sobě. Když se mu zdálo, že bezvědomí trvá příliš dlouho, rozepnul jí šaty, aby sejí lépe dýchalo. To pomohlo. Cítil, jak sejí zvedla ňadra. Záhy zaslechl i její dech. Nenapadlo jej, aby ji pustil, zapomněl na celý svět. Viděl ji před sebou v celé kráse, svůdnou a čistou, necítil nic kromě touhy vychutnat nenadálé štěstí. Vtom se pohnula. Oči měla zavřené, ale promluvila:
„Kde jsem?
„U mě," odvětil.j
„U tebe?" šeptala. Přitom se po její tváři rozlil šťastný úsměv. Nechal se strhnout a začal ji vášnivě líbat na ústa.
„Miláčku, miláčku!" vydechla. Cítil, jak opětuje jeho polibky, a to jej připravilo o rozvahu. Nejraději by zavýskl, avšak neudělal to. Ještě nebyla zcela při vědomí. Snad ho měla za někoho jiného a on nechtěl její představu násilně zapudit. Konečně otevřela pomalu oči. Zprvu se zahleděla bez-výrazně na něho, poté se její zornice zaleskly. Poznala jej, lekla se a chtěla se uvolnit. On ji však tiskl pevně.
„Kdo - kdo jste?" ptala se nejistě.
„To jsem já, já," odpověděl a neustále ji k sobě tiskl.
„Kde-kde jsem?" jtjí Překvapeně se rozhlížela po místnosti. í«
„U mě, báječná!"
„U tebe - u vás — Bože!" .Nyní se snažila ze všech sil vymanit z jeho náruče.
„Ne," řekl,
„ne, nepustím vás! Musíte zůstat tady, na mém srdci!"
„Pusťte mě! Nechtě mě jít!" Bránila se, snažila se ze všech sil osvobodit - marně. Jeho síly daleko převyšovaly její. Byla unavená, a tak se nakonec bezbranně podvolila a přestala se bránit. Využil její zdánlivé rezignace a všemožně ji zahrnoval něžnostmi. Strpěla to, než si všimla, zejí rozepnul šaty. S netušenou silou se od něho odtáhla, takže ji musel pustit.
„Co se mnou je?" ptala se.
„Sním - nebo jsem snila?"
„Není to sen, nýbrž skutečnost," vysvětloval.
„O, milovaná, jak se cítím šťastný!" Pohlédla na něho s hrůzou v očích.

„Milovaná?!" zvolala.
„Ano, můj andělí! Patří ti celý můj život i všechno, co mám a jsem!"
„Nemožné! Kde vlastně jsem? Jak jsem se k vám dostala? Vy jste mne-!" Chtěla -vyskočit, ale klesla s bolestivým výkřikem zpátky na pohovku.
„Bože, má noha!"
„Pořád bolí?" ptal se něžně.
„Teď, teď to vím! Bolest mi vrací vědomí! Vymkla jsem si nohu a-"
„A přišla jste ke mně, abyste mě požádala o pomoc. Zavedl jsem vás k sobě. Omdlela jste a já vám mezitím připravil obklad." <í S úlekem sebou trhla.
„Vy? Obklad! Pane! Dokonce jste mi stáhl punčochu, jde zjišťuji!"
„Nemusel jsem snad?
„Ne. Nemusel! Pak jsem cítila - přiznejte, že jste mne líbal?!"
„Ano," přikývl upřímně. » Vjejím pohledu se zaleskla zloba. -Y
„Taková drzost!"
„Promiňte. Kdo by vám mohl odolat?
„Zneužil jste mou důvěru, a to je hanebné! A tady - ach, kdo vám dovolil rozepnout mi šaty?!"
„Byla jste dlouho v bezvědomí, musel jsem vám pomoct dýchat.
„Raději jste mě měl nechat zemřít! Co si mám myslet, co mám dělat? Taková hanba! Otec mě pomstí! Bude žádat zadostiučinění. Hned poběžím — ach je!" Opět chtěla vstát, ale ihned klesla zpátky na pohovku.
„Zůstaňte klidně sedět!" vyzval ji.
„Přece nemůžete jít! Půjdu a postarám se o vůz pro vás."
„Ne, zůstaňte! Nechci tu být sama! Bojím se!"
„Co mám tedy dělat? Vždyť se na mě zlobíte!"
„Nemám snad důvod? Než jste mě sem zavedl, zapřísahal jste se, že se nemám čeho bát, a nyní zjišťuji, že jste mě obelhal a poskvrnil mou čest!"
„Obelhal?"
„Jistě!"
„A poskvrnil?"
„Mou čest! Je to málo?!"
„Neudělal jsem nic, čím by vaše čest utrpěla!"
„Cože? Ještě zapíráte?"
„Mluvím pravdu!" Tu zčervenala, odvrátila se od něho a prohlásila:
„Ach, špatně mi rozumíte! Asi máte o cti jiné pojetí než já! Pokud sáhnete na dámu bez jejího souhlasu, poskvrníte její čest, a zřejmě netušíte, co potom může postižená žádat!"
„Co tedy?"
„Obnovení cti!"
„Jak to myslíte?"
„Nevíte, jakým způsobem se napravuje poskvrněná čest dámy?"
„Snad svatbou?"
„Vidíte, že to víte! Mohla bych žádat, abyste mě ihned prohlásil — ach, urážka je skutečně hrozná!"
„Milostivá slečno, jsem ochoten napravit svůj prohřešek!"
„To nemůžete!"
„Jakto?
„Dáma, která je postižena takovým způsobem, jako jseih byla já, nemůže nikdy patřit jinému muži.
„Bože, to je mým přáním!" vykřikl. &
„Ach, myslíte, že bych měla - vaše-?
„Měla byste se stát mou ženou!"
„Vaší ženou?! Už vím, proč jste mě sem vylákal! Odmítla jsem vás, a tak jste se mě zmocnil tímto způsobem! Jste zlo-syn!" Hrála výtečně svou roli, a jemu zcela uniklo, jak si protiřečí. Ve zlosti byla ještě krásnější. Nechal se strhnout. Uchopil ji za ruce a zvolal:
„Odpusťte mi! Co jsem udělal, to se stalo z čisté lásky!"
„Zradil jste mne a obelhal! Jak vám mohu odpustit? Nedokážete mi vrátit nic z toho, co jste mi vzal!"
„Mohu! Řekla jste, že nemůžete patřit nikomu jinému -?"
„Ano."
„Nuže, tak vám rozumím správně."
„Ano. Oloupil jste mne o čest i o budoucnost. Co mi za to můžete nabídnout?"
„Sebe." : ftl Opovržlivě pokrčila rameny. fH
„Sebe! Co je to? Kdo jste? Nikdo to neví" Jeho nehezký obličej zvážněl.
„Smějete se mi," řekl,
„jenže neprávem. Snad jsem víc, než tušíte. Jsem bohatý - bohatší, než si vůbec umíte představit!"
„Pchá! Vaše bohatství je vidět již podle toho, jak to tady máte zařízené!"
„Zdání klame!"
„Mě neoklamete! Jistě, bohatství dokáže mnohé, dokonce i vzbudit lásku. Dokáže-li muž obklopit ženu, kterou miluje, leskem a štěstím, dá se leccos zapomenout a mnohé nároky klesnou. Dokonce i dcera aristokracie se může rozhodnout,

že se stane jeho milující ženou, leč — musí být bohatý -bohatý!"
„Já jsem!"
„Nenechte se vysmát!" Vstal, napřímil se před ní a vpíjel se do jejího pohledu s hlubokou láskou. Byl opilý z jejích slov. Takže stačí, když bude bohatý - a je jeho! u ,
„Byla byste mou, kdybych byl dost bohatý?" ptal se. -«
„Ano - pokud byste byl skutečně bohatý," odpověděla. .«
„Kolik bych musel mít? Kolik žádáte?
„Jak mohu bez rozmyšlení házet čísly?
„Můžete odpovědět jen čísly! Kolik by musel mít váš snoubenec?"
„Raději se zeptejte, jak hodnotný by musel být zásnubní dar!"
„Nu dobrá! Tedy jak?"
„Také na to není snadné odpovědět. Dejme tomu, že bych vás měla milovat a patřit vám. Jakou částku byste byl ochoten vynaložit na zásnuby?"
„Pět - ne, deset tisíc guldenů." Rozhořčeně se mu podívala do očí.
„Myslíte si, že vám padnu kolem krku za ubohých deset tisíc? Že se stanu vaším vlastnictvím a zůstanu jím po celý život?"
„Dobrá, řekněme tedy dvacet tisíc!"
„Žasnu!"
„Vysmíváte se? Víte, kolik peněz představuje dvacet tisíc guldenů?!"
„Pchá! Vy snad víte, co znamená, když pro své potěšení získáte ženu, jako jsem já?" Položila mu niku na paži a zahleděla se na něho plamenným pohledem. Rychle odpověděl:
„Třicet tisíc guldenů dám za takové štěstí!"
„Žertujete!"
„I to je málo?"
„Mohlo by to stačit. Kdo daruje tolik nevěstě, má jistě také tolik, aby od ní odvrátil nouzi a starosti. Ale to myslíte jen z žertu!"
„Z žertu? Mluvím vážně!"
„Pchá! Nehrajme si na divadlo!"
„Proboha, nežertuji! Poslouchejte, šíleně vás miluji a jsem ochoten udělat vše, abyste můj cit opětovala. Chci být vaším otrokem, chci vám snést k nohám všechno, co mám. Chcete-li se považovat za mou snoubenku a ujistit mě polibkem, že to myslíte vážně, položím vám ty peníze k nohám!"
„Ráda bych věděla, zda jste schopen dodržet slovo!"
„Počkejte!" Vstoupil do ložnice. Slyšela zarachotit klíč a zaskřípět panty. Po chvíli se vrátil a položil před ní svazek bankovek.
„Počítejte!" pravil.
„Je tam třicet tisíciguldenových bankovek." Počítala. Ruce se jí chvěly, zbledla. Měla, kolik potřebovala, dokonce pět tisíc navíc, ale za jakou cenu? Stále ji přemáhala myšlenka, že nemusí brát zasnoubení vážně, nejdůležitější byly peníze. Teď jde o to, dostat se s penězi ven z věže, dál se uvidí později.
„Souhlasí?" zeptal se. |
„
„Ano."
„Vidíte, že jsem dodržel slovo. Co nyní uděláte vy?
„Také ho dodržím.
„Ach! Jste tedy moje snoubenka."
„Ano." Rychle ji strhl k sobě, objal ji, jako by ji chtěl rozmačkat. Strpěla jeho něžnosti, dokonce na ně odpovídala stejným způsobem. Líbala ho a šeptala mu něžná slůvka, především proto, aby v něm nevzbudila nedůvěru. Zdánlivě poraněná noha byla úplně zapomenuta. Seděli vedle sebe, objímali se a líbali. I přes štěstí, které cítil, vytáhl list papíru, na němž se musela upsat jako jeho snoubenka.
„Co řekne tvůj otec?" ptal se.
„Nesmí se to zatím dozvědět," odpověděla.
„Nesmírně by ho to ranilo, neboť se mnou měl jiné plány."
„Myslíš, že naše zásnuby musí zůstat tajemstvím?"
„Ano."
„Jak dlouho?"
„Alespoň dva měsíce."
„Dobře, ale déle čekat nebudu. Teď mě napadlo: Co tvá noha, ještě bolí?"
„Už ne tak silně. Obklad pomohl."
„Mám ho vyměnit?"
„Ne. Doma se o mě už jistě bojí, musím jít."
„Přece to bude bolet!"
„Něco vydržím. Zkusím to." Postavila se - vida, šlo to! Dosud předstírala bolest, ale trvala na tom, že nepotřebuje vůz. Když se natáhla pro punčochu, prosil:
„Dovol! Co jsem svlékl, můžu snad také obléknout?" Strpěla to, vždyť peníze měla již v kapse! Chtěla se rozloučit, on však trval na tom, zeji doprovodí. Nesměla jeho nabídku zamítnout, a tak kulhala v jeho náruči k domovu. U zahrad

zastavili, aby se rozloučili.
„Kdy tě opět uvidím?" ptal se.
„To ještě nevím."
„Prosím, snad zítra?"
„Uvidíme."
„Mohu přijít a počkat na tebe?
„Ne, to by bylo neopatrné, miláčku! Raději přijdu k tobě, toho si nikdo nevšimne."
„Dobře! Kdy tě smím čekat?"
„Jakmile to bude možné. Zatím nevím."
„Aspoň prosím, abys nenapínala mou trpělivost příliš dlouho!"
„Udělám, co bude možné. A ještě něco: Znáš mne, ale já tebe vůbec."
„V tom ti zaplatím stejnou mincí - musíš počkat. Jsem jiný, než vypadám, ale vše ti řeknu ve stejný den, kdy bude naše zasnoubení zveřejněno. Jaký dar si koupíš za třicet tisíc guldenů?"
„Diamantový náhrdelník, co jiného?
„Myslel jsem si to."
„Vezmu si ho na sebe až v určený den. Zatím dobrou noc!"
„Spi blaze, živote!" Po posledním polibku odběhla. Sotva byla dostatečně daleko, zastavila, zhluboka si oddechla a řekla:
„Taková scéna! Odporné! Ale jsem hezká a dojem ženské krásy musí mužské zdolat. I nejlakomější zaplatí cokoliv! Už je po všem, nikdy nedovolím, aby se mne ještě dotýkal!" Ve svém pokoji odpočítala přebývajících pět tisíc guldenů, poté vyhledala otce.
„Byla jsi pryč," pravil.
„U něho?"
„Ano.
„S jakým výsledkem?
„S tímto!" Vložila do jeho ruky svazek bankovek. Nesmírně se lekl -jistě, byl to radostný úlek!
„Nemožné!" zvolal.
„Celá částka v hotovosti! Jak jsi to dokázala?"
„To zatím zůstane mým tajemstvím!"

„I vůči otci!"
„Hm! Máš pravdu. Je zbytečné dělat kolem toho tajnosti. Peníze jsou jeho dárek snoubence.
„Proboha!"
„Hrozíš se?"
„Zásnuby? Vyloučeno!"
„Jistě, nedodržím slovo."
„Dala jsi mu ho?"
„Dokonce písemně."
„Taková neopatrnost!"
„Nechme toho. Potřebujeme peníze a s ostatním si už nějak poradíme později."
„Co když se to dozví Hagen?"
„Nedozví se ani slovo!"
„Zítra určitě přijde. Jsem zvědavý, jak se ti bude líbit!
„Příliš nadšená z něho nebudu. Slyšela jsem, že ho kamarádi nazývají Jeřáb. Asi nebude žádný krasavec."
„Zato prý má dobré srdce."
„To je důležité. Netoužím po manželství, kdy se manželé uštěkají k smrti. Chci mít svobodu. Jsem hezká, hodná, ale nemusím patřit jen jedinému. Vzhled manžela mne nezajímá, jen by měl vypadat aspoň tak solidně, abych s ním mohla žít." - - Hagenové opravdu druhého dne přijeli, otec i syn. Byli zahrnuti pozorností a brzy po jejich příjezdu se staří natolik shodli, že nechali děti samotné. Walther voň Hagen si velice pečlivě prohlížel nevěstu, jež mu byla určena. Když s ní nyní stál u okna, přes jeho rty se mihl sarkastický úsměv. Krátce se zasmál a mínil:
„Miluji upřímnost, milostivá slečno. Vy nejspíš také?"
„Ano. V tomto ohledu máme stejný vkus."
„Takže k sobě buďme upřímní. Znáte důvod mé dnešní návštěvy?
„Ano."
„Máme se poznat."
„Pak to učiňme!"
„Jistě, ale někdy to není snadné. Proto navrhuji, abychom si navzájem tuto namáhavou práci ulehčili. Jak se vám líbím?"
„Myslíte vně, nebo?"
„Nejprve vně."
„Hm! Jeřáb!"
„Děkuji!" usmál se.
„Jste skutečně upřímná. Takže až sem proniklo mé válečné jméno! Ano, vskutku nejsem žádný krasavec!"
„To nevadí, hlavně že mne uspokojí vaše nitro."

„Doufejme. Mé nitro se vynasnaží získat si vaše sympatie."
„Snad ne beznadějně. Smím se i já otevřeně zeptat, jestli se vám líbím?"
„Právě naopak."
„Jak? Jak to myslíte?"
„Inu, já se vám nelíbím vzhledem, zato máte sympatie k mému nitru, a já mám na vás právě opačný názor.
„Ach! Můj vzhled se vám tedy líbí?"
„Ano.
„Zato ne nitro?"
„Jste roztomilá, dokonce víc než jen to, ale vaše duše je černá!" Řekl to tak přirozeně, že se hlasitě rozesmála. Teprve poté se strojeným úlekem dodala:
„Jako noc, nebo peklo?"
„Jako obojí. Pochopitelně zatím ještě nemohu rozeznat, zda je ta čerň vaší přirozeností nebo jen důsledkem okolností. Proto se musíme poznat. Jakmile se rozhodnu, budu vás informovat." Úsudek si však vytvořil ihned, neboť když se ho cestou domů otec zeptal, jak se mu Theodolína líbila, odpověděl:
„Vůbec ne, milý otče!"
„Co? Jak? Tak krásná a roztomilá dívka se ti nelíbila? Kam jsi dal oči?!"
„Mám je na svém místě. Její krása činí dojem, ale pouze na první pohled."
„Zdá se mi, že ses nějak změnil!"
„Povím ti to tedy jinak: Její krása je krásou kurtizány, a já nemám v úmyslu pořídit si ženu k radosti a potěšení druhých."
„Mýlíš se!"
„Uvidíme. Buduji pozorovat."
„Pospěš si s tím, potřebujeme peníze!"
„Hm! Je tento pan voň Tannenstein opravdu bohatý?"
„Jistě!"
„Proč tedy nosí na rukou nepravé šperky?"
„Že by nebyly pravé?"
„Dám krk na to, že jsou to imitace. Stejně budu muset pootevřít oči, než si tu dívku vezmu. Taky bych s ní mohl zemřít hlady." Následujícího dopoledne se nechal Jacob Simeon ohlásit u svobodného pána. Byl očekáván a tedy ihned uveden.
„Přišel jste si pro mé rozhodnutí," prohlásil Tannenstein,
„a já se rozhodl to s vámi zkusit. Máte ten řetízek s sebou?"
„Jo.
„Ukažte ho!" A„ na
„Prosím! Máte už peníze?" t,ri, iřiv
„Jistě.
„Ukažte je! Vidíte, vracím vám vaše vlastní slova. Člověk musí bejt opatrnej."
„Tady! Vidíte tyto bankovky?" cc" Svobodný pán položil žádanou sumu na stůl. Zlatník prozkoumal všechny bankovky a téměř nevěřil, že by mohl získat takovou částku v hotovosti. Vložil peníze do kapsy, předal Tannensteinovi řetízek a zeptal se:
„Jak se dohodném ohledně košilky?"
„Odjedu dnes i s dcerou do rezidence. Nehodlám zbytečně marnit čas."
„Dobře. Kde vystoupíte?"
„Zatím přesně nevím. Nejlépe uděláme, když mi řeknete místo a čas, kde se sejdeme."
„Přijďte tedy hodinu po půlnoci ke kašně u starý tržnice. Tam se setkáme. Doufám, že už budu mít u sebe klíč."
„Ten je nejdůležitější. Určitě tam přijdu." Jacob Simeon odešel a svobodný pán sdělil dceři výsledek rozhovoru. Dívka rozhodla, že ho do rezidence doprovodí, a on souhlasil. Předpokládal, že se nebude chtít přímo zúčastnit tak nebezpečného podniku, ale dívka řekla, že zrovna to má v úmyslu. Zalekl se rozhodnosti, s níž to vyslovila, a řekl:
„Pomysli, jaké nebezpečí ti hrozí!"
„Nebezpečí je stejné pro mne i pro tebe, otče!"
„Já jsem muž!"
„Hlouposti!" odtušila.
„Takže my ženy jsme pouze jen vata? Necháš se raději obskakovat cizími lidmi? Znám tě a vím, že nejsi žádný velký hrdina. Mám víc odvahy než ty!"
„Ohó!" zvolal uraženě.
„Ano, je to tak! Nechci se tě dotknout, ale jistě sám uznáš, že mám víc energie než ty. I na obchodech s pašeráky jsem měla větší podíl než ty sám. Vždy jsem byla mnohem víc než jen tvou důvěrnicí. Nyní jsem dokonce sehnala peníze. Také proto se chci zúčastnit."
„Také vniknout do soudní budovy?
„Bude-li to nutné, pak ano."
„Zbláznila ses?"
„Kdepak!"
„Co když nás tam někdo uvidí? Dáma v toaletě!"
„Nesmysl! Přece se neobléknu do plesových šatů! Však se postarám o vhodné šaty. Raději mlč! Pojedu s tebou a

zůstane při tom!"
„Říkám ti, že nemohu souhlasit!"
„Přesto prosadím svou vůli! Dal jsi tomu muži peníze a dostal jsi řetízek?"
„Ano."
„Ukaž! Musím si ho pořádně prohlédnout!" V Tivoli, v lokále, v němž Max Holm hrál na housle, se dvakrát týdně konal obyčejný ples. Těchto večerů se zúčastňovali pouze synové a dcery z měšťanských rodin. Jen někdy se sem zatoulalo i děvče ze služby u pánů. Od jisté doby sem chodívala i komorná baronky Elly voň Helfenstein. Justice obsadila palác jejího pána, barona voň Helfensteina, a dívka byla propuštěna. Čekala jen na příležitost sehnat vhodné místo. Jako obyčejná domácí služka se pochopitelně nechtěla nechat zaměstnat, ale lepší místa se naskytla jen vzácně. Jí to ovšem zatím nevadilo, neboť si na minulém místě vydělala tolik, že si dokázala něco našetřit. Nějakou dobu s tím mohla vystačit. Byla nesmírně hezká, a tak měla na zmíněných plesech vždy s kým tancovat. Dnes jí dokonce listonoš doručil dopis, jehož pisatele nedokázala rozpoznat. Zněl: Velectěná slečno! Již delší dobu Vás znám, třebaže se nemohu těšit z Vaší pozornosti. Toužím po setkání s Vámi a obětoval bych cokoliv, kdyby se mi mělo podařit získat Vaši lásku. Pokud Vaše srdce není zadané, přijďte dnes večer opět do Tivoli. Podle toho poznám, že jste volná. Nepropásnu příležitost položit se Vám k nohám. Řádky byly bez podpisu. Každá dívka je ráda, když se líbí, a tato komorná byla tím radši, že obdiv druhých byl její vášní. Toužila poznat pisatele dopisu, ale na ples by šla i bez vyzývavého listu. Musela ukojit rozjitřenou zvědavost. Sotva vstoupila, byla zadána. Tancovala na většinu písní, ale vesměs s běžnými ctiteli. Pisatel dopisu mezi nimi jistě nebyl. Tu se objevil mladý muž, prošel kolem židlí a přistoupil k ní. Jeho tvář se jí zdála známá. Nedíval se na ni, zdálo se, že jeho pozornost směřuje jinam. Když však sklouzl k ní jakoby náhodou pohledem, zastavil se.
„Promiňte, slečno," řekl,
„připadne mi, jako bychom se znali." Byl statné postavy, elegantně oblečen. Jeho hlas zněl nadmíru uctivě a poklona, kterou učinil, ji uspokojila. Proto odpověděla:
„Také mně se zdá, jako bychom se již viděli."
„Pokud dovolíte, abych se k vám posadil, můžeme přemýšlet, kde jsme se potkali."
„Prosím, posaďte se!" znělo v odpověď. ř. Poslechl. y.
„Že by to byl on?" uvažovala. Vcelku sejí líbil. Viděla zlatý řetízek od hodinek na jeho vestě i drahocenné prsteny na jeho rukou. Tušila, zeje bohatý, ačkoliv nebyl oblečen v honosných šatech. Znalci lidí by se jeho semknuté rty a pronikavý pohled jistě moc nezamlouval.
„Nuže, kde jsme se viděli?" mínil a pohodlně si přehodil nohu přes nohu.
„Nevím, ale tady to nebylo," odpověděla.
„Alespoň ne dřív. Několikrát jsem vás tady spatřil, tedy poslední dobou.
„Muselo to být dávno, váš obličej mi připadá domácký."
„To je možné. Jsem z Griinbachu."
„Myslíte Griinbach, který patří svobodnému pánovi voň Tannenstein?"
„Ano."
„Pak leží váš domov nedaleko mého! Já jsem z Reisen-haimu, který patří pánům voň Hagenům."
„Ach, tím se vše vysvětluje! Tam jsme se viděli! Když jsme tedy dorazili k cíli, mám zase jít?"
„Ó, ne!" odvětila s úsměvem.
„Přece nepošlu pryč krajana, hlavně když" Zarazila se a vrhla na něho zkoumavý pohled.
„Co jste chtěla říct?" zeptal se.
„Umíte psát?" ptala se s úsměvem.
„Ach, velice dobře!" smál se i on.
„Píšete dopisy dámám?"
„Ano, pokud je to nutné."
„V posledních dnech jste takový dopis napsal?" Zamyslel se a odpověděl:
„Vzpomínám si."
„Komu?"
„Nechcete raději hádat?"
„Nemohu, chci to slyšet od vás."
„Třeba bych to prozradil, kdybych ovšem věděl, že se dotyčná dáma nezlobí."
„Nemyslím, že by se kvůli psaní zlobila. Co jste jí psal?"
„Prosil jsem ji, aby sem dnes přišla."
„Proč?"
„Rád bych si s ní zatančil a"
„A-co ještě?"
„A chtěl bych ji poznat blíž."
„Přišla?"
„Ano." ... .. ,./ „. jiBW . ..
„Vy šťastlivce!"
„Ano," přitakal, Jsem šťastný, zeje tady."
„Ráda bych ji viděla. Kde sedí?"
„Ó, takto vám to neprozradím. Dávejte pozor! Bude to ta, kterou si zadám pro příští kolo."
„Budu dávat velice dobrý pozor." Právě skončila přestávka a hudba spustila rychlý kvapík. Zvedl se, uklonil se a

požádal ji o ruku. Podala mu ji a odebrali se na parket. Když se opět posadili, zeptal se:
„Už víte, komu jsem psal? Nyní bych rád věděl, zda se zlobíte."
„Nevím, proč bych měla!"
„V tom případě k vám mám velkou prosbu. Snadno byste mi ji mohla mít za zlé."
„Uvidíme. Mluvte!"
„Darujete mi i všechny ostatní tance?"
„Hm! Nemám tančit s nikým jiným?"
„Tak to myslím. Rád bych vás měl sám pro sebe, ačkoliv k tomu nemám žádné právo. Nebo se zajímáte o někoho jiného, takže vám bude zatěžko mou prosbu splnit?"
„Nikdo mne nezajímá, a abyste tomu věřil, budu od této chvíle tančit jen s vámi." Radostněji pohlédl do tváře. Její plné tvary překypovaly, její krásné rty se mu podbízely. Pohledem jako by přímo vyzývala k rozkoši.
„Skvělé!" prohlásil.
„To bych býval nečekal!"
„Proč ne?"
„Myslel jsem si, že nejste volná."
„Zmýlil jste se.
„Ach, třeba mě klamete!"
„Máte snad důvod si to myslet?"
„Ano.
„Ó, ráda bych ho slyšela!
„Tak hezká dívka přece nemůže být bez obdivovatelů!"
„Obdivovatelé snad," opáčila a trhla rameny,
„ale takový člověk ještě není milencem."
„Nevidím v tom velký rozdíl a dokonce znám jednoho, který nebyl jen zbožňovatelem a obdivovatelem."
„Koho míníte?"
„To raději zamlčím. Jistě jste si ho sama všimla, dnes je tady taky." Pátravě se rozhlédla po všech stolech, pak odpověděla:
„Nevidím nikoho, koho byste mohl mít na mysli."
„Ach, není v sále, nýbrž ve vedlejší místnosti. Ocitl se ve velmi milé společnosti."
„Napínáte mě, že bych se tam ráda šla podívat!"
„Klidně jděte. Počkám tu na vás." Vstala a vzdálila se. Vítězoslavně za ní pohlédl a mumlal:
„Je rozkošně krásná! Musím ji dostat, i kdyby na chleba nebylo!" Opojným pohledem ji sledoval až ke dveřím do sousední místnosti, jimiž pohlédla dovnitř. Viděl, jak sebou trhla.
„Ach, už ho poznala!" myslel si.
„Hned se dozvím, jestli s ním skončila!" Pomalu, jakoby bez cíle, obešla sál a vrátila se k němu.
„Už jste ho našla?" zeptal se jí. l
„Ne."
„Sedí uvnitř.
„Opravdu jsem neviděla nikoho, kdo by se o mne zají- mál. Koho jste mínil?"
„Inu, jistého Antona."
„Antona? Žádného neznám," odvětila se strojeným překvapením.
„A přece!"
„Pak to víte lip než já!" durdila se. , ,i.<
„Lip ne, jen byste měla být upřímná."
„Kdo má být ten Anton?"
„Je to -je to — špion!"
„Špion? Co tím myslíte?"
„Tajný policista."
„Jděte! Nikdy jsem neměla nic s policií, natož pak s tajnou!"
„Ani během poslední služby?
„Ne. Víte vůbec, u koho jsem sloužila?"
„U baronky voň Helfenstein.
„Ach! Odkud to víte?" Zamyslel se a odpověděl:
„To bych vám vlastně neměl říkat.
„Pročpak ne?"
„Protože se na mě určitě rozzlobíte."
„Na vašem místě bych byla upřímná."
„Myslíte? Nu, tak vám to povím. Vždyť jsem se vám ještě ani nepředstavil"
„Ani já vám," přerušila jej.
„Jmenuji se Hulda Neumannová."
„To dávno vím."
„Mám dojem, že jste se o mne zajímal!"
„Jistě. Já se jmenuji August Mehnert a jsem zlatník. Donedávna jsem byl jen pomocníkem, ale protože patřím ke spořivým a nechtěl jsem zůstat na bytě u mistra, pronajal jsem si laciný byt v podkroví vzadu v domě. Malým okénkem

v postranní stěně mohu vidět do jistého paláce, do stále osvětlených oken, za nimiž uléhala ke spánku jistá baronka." Zčervenala a zeptala se:
„Skutečně jste mohl vidět do jejích oken?"
„Jistě."
„Odporné!"
„Kdepak, nic odporného jsem neviděl." Hulda nebyla svatá a věděla, že je hezká. Ráda slyšela, když jí to někdo zdůrazňoval. Chtěla slyšet, zda viděl i ji a jaký dojem na něho učinila. Proto se ptala:
„Váš objev se mě vlastně netýká, ale jistě by bylo zajímavé slyšet, co jste viděl?"
„Velmi! Každý večer ve stejný čas jsem přicházel k oknu. Nechával jsem zhasnuto, abych se neprozradil. Sotva se naproti rozzářila lampa, spatřil jsem krásnou dívku, která —
„Která - - nu?"
„Která šla spát," šeptal a sklonil se k ní. ,i,
„To od vás nebylo pěkné! Jste velice indiskrétní muž!"
„Ó, ta dáma byla mnohem víc indiskrétní! Mohla si zatáhnout závěs!"
„Třeba netušila, zeji někdo pozoruje. Navíc se muži většinou chlubí věcmi, které nikdy neviděli!"
„Ohó! Viděl jsem vše!"
„Nu, co jste tedy viděl?" Hudba spustila rychlý valčík. Zlatník musel blíž k dívce, giby ho slyšela — což se mu pochopitelně hodilo, i Přiložil ústa téměř k jejímu uchu a šeptal: i
„Nejdřív jsem viděl rozkošnou, nesmírně krásnou ko- tnornou.
„A dál?"
„Dál jsem byl svědkem nočního převlékání."
„Smyslníku!
„Viděl jsem vše, vše! Světlo většinou zhaslo, až když ležela v posteli.
„Věděl jste, kdo je to?"
„Zprvu ne. Musel jsem si sehnat operní kukátko, abych-
„Jste skutečně velmi nebezpečný muž!" přerušila jej.
„Pak už raději budu mlčet. Samozřejmě jsem se po vás poptal.
„U koho?"
„U sluhy, jehož jsem občas potkával v restauraci. Řekl mi, že komorná se jmenuje Hulda Neumannová, ale že je již zadaná."
„Lhal!"
„Prosím, nezapírejte! Anton, sluha knížete voň Befour, vás často navštěvoval, a to v době, kdy to smí dělat jen milenec."
„Nu, vám to přece mohlo být lhostejné!"
„Lhostejné? K čertu, nejraději bych ho zabil!"
„Jste hrubián!" Při posledních slovech se zcela změnil výraz v její tváři, zbledla a pátravě ho pozorovala.
„Nejsem hrubián," odpověděl.
„Chtěl jste ho zabít!"
„No, nejraději bych tomu pacholkovi jednu střihl!"
„Z pouhé žárlivosti?"
„Ano, ale i proto, že jsem poznal, jak vás klame."
„Klame? Tomu sám nevěříte!"
„Jistě, žádná dívka to nenese lehce, ale je to pravda. Jen vás využíval.
„Odkud to víte?"
„Prostě jsem se náhodou dozvěděl, že je tajný policajt.
„Kéž bych to věděla i já!" zavrčela. S
„Jak rád bych vám to tehdy řekl!
„Proč jste to neudělal?
„Nemohl jsem se odvážit. Věřil jsem, že váš vztah je pevný"
„To mne ani nenapadlo!" odpověděla rozpačitě.
„Určitě byste z toho neměl škodu."
„Také jsem tehdy netušil, co vlastně chce. Teprve nyní jsem zjistil, že váš baron byl Kapitánem. Anton dosáhl cíle a již o vás nezavadí! Nebo se mýlím?" Její oči nenávistně zaplály. i , . í
„Ach, kdybych tak znala prostředek, který by ho fánil do srdce nebo do života!
„Přemýšlejte!
„Ach, člověk je příliš slabý na pomstu."
„Hledejte pomoc!" opáčil a uchopil ji za ruku. Strpěla to a ptala se: "
„Kdo by mi pomohl? Snad vy?
„Proč ne? Kdyby se to vyplatilo."
„Jak to myslíte?
„Třeba bych vás získal" « Sklonil se k ní a s neskrývanou touhou se zahleděl do je-jfích očí. |
„Máte odvahu?" vydechla. l
„Ano.
„Nemyslím jen ledajakou.

„Pro vás udělám všechno!
„Snad vás vyzkouším."
„Udělejte to! Mohl bych vás dnes doprovodit domů?"
„Ano, půjdu s vámi. Cestou bychom si o tom mohli promluvit. Toužím se mu pomstít. Co je zač ta ženská, která sedí vedle něho?"
„Jeho nevěsta.
„Neznám ji."
„Je dcerou bývalého strážmistra Landrocka. - To vše j sem zjistil jen kvůli vám.
„Jsou už zasnoubeni?"
„Ano. I jeho kolega se zasnoubil."
„Ten, co sedí s ním? Také on byl sluhou u knížete?"
„Ano. Dělal stejnou práci jako on. Adolf se zasnoubil s dcerou pokladníka Webera. Nejdřív však obelhal ubohou dívku, jen aby dostal jejího otce za mříže.
„Koho?
„Lékárníka Horná."
„Ach, který se stavěl mrtvým, aby mohl prchnout, ale přece jen byl zatčen?"
„Jistě. Jeho dceři se vedlo právě jako vám. Co si asi myslí, když ho teď vidí sedět vedle jiné? Určitě také pomýšlí na pomstu!"
„Ona je tady?"
„Ano. Je to ta malá, tlustá, co sedí naproti dveřím. Nemůže od nich odtrhnout pohled. Vidíte, tváří se, jako by ho chtěla spolknout! To by byla pravá společnice pro vás!" Hulda chvíli pozorovala tlustou Jette, potom se zeptala:
„Odkud o ní víte?"
„Hm! Přímo to vlastně nevím, jen jsem to vyslechl u mého mistra, kde se hovořilo o všem možném."
„Kdo je vaším mistrem?"
„Kdepak, už není, koupil jsem nedávno celý jeho obchod."
„Takže jste se osamostatnil?"
„Dokonale. Jsem vlastním pánem a nevedu si zle. Můj mistr byl žid jménem Jacob Simeon." Zarazila se.
„Cože? U něho jste pracoval?"
„Ano. Znáte ho?"
„Jistě. Patřil k lidem Kapitá"
„Odkud to víte?"
„Slyšela jsem to od policistů, kteří po zatčení mého pána obsadili palác."
„Hrome! A Jacob Simeon pevně věřil, že o tom nikdo neví."
„Mluvilo se o tom jako o domněnce. Znáte Hornovou dobře?"
„Ne, jen trochu. Její otec k nám často přicházel a já taktéž občas musel zaskočit k lékárníkovi. Dívka se jmenuje Jette.
„Brrr! Ošklivé jméno!"
„Jako ona sama."
„Ráda bych si s ní promluvila."
„To snad ne!" mínil nevěřícně.
„Proč ne?"
„Vy, tak krásná"
„Lichotníku!" usmála se sebevědomě.
„S takovým obrazem hnusu," pokračoval.
„Za to nemůže."
„Diamant vedle černého uhlí!"
„Ó, černé uhlí je užitečné a snad by nám mohla být k prospěchu i Jette Hornová."
„No, co se týče toho, již jsem s ní mluvil, a mohu vám říci, že hoří touhou uškodit svému miláčkovi, jak jen to bude možné."
„Tak to se k sobě hodíme! Pokud s ní však mluvíte o takových věcech, musíte ji znát lépe, než jak jste říkal."
„Nikdy jsem jí neublížil."
„Tak se s ní domluvte, aby si přisedla k nám."
„Udělám to hned." Zvedl se, aby to učinil.
„Necháte nás chvíli samotné," poznamenala ještě Hulda.
„Myslím si, že Jette bude otevřenější, když budeme jen spolu." Odešel.

KAPITOLA DRUHÁ Divadlo temných záměrů

Hulda Neumannová viděla ten překvapený výraz tlusté dívky, když jí řekl, oč jde. Šla za ním jen váhavě, nerada opouštěla místo, z něhož mohla nevěrníka tak dobře pozorovat. Záhy seděly obě dívky vedle sebe, zahloubány do důvěrného rozhovoru. Pro Huldu přišlo několik tanečníků, avšak byli do jednoho odmítnuti. Rozhovor byl důležitější. Zlatník si k nim nesedl. Procházel se sálem a několikrát zastavil u otevřených dveří, od nichž mohl přehlédnout celou místnost. Anton a Adolf seděli společně se strážmistrem Landroc-kem a jeho dcerou, byl zde také nový divadelní pokladní Werner s oběma dcerami. Dnes divadlo nehrálo, a tak mohli jít dotyční do tančírny. Po dlouhé době neštěstí se cítili opět jednou výborně. Wernerův obličej zářil radostí a spokojeností. Anton se náhodou podíval ke dveřím, když

u nich Meh-nert zrovna zastavil. Strčil do Adolfa a zeptal se:
„Znáš toho mladého muže?
„Pomocník Jacoba Simeona."
„Myslel jsem si to, jenže už není pomocníkem, nýbrž vlastníkem. Vyzkouším si ho." Vstal z místa a přistoupil k zlatníkovi s otázkou:
„Nemýlím-li se, jste majitelem obchodu, v němž jste dosud pracoval?
„Ano, pane.
„Už jste ho zaplatil?"
„Do toho nikomu nic není!"
„O, prosím, nemyslím to ve zlém.
„Proč se vyptáváte?
„Protože bych rád věděl, jestli jste ve spojení s vaším bývalým mistrem. Kdybyste ještě neměl obchod zaplacený, musel by si přijít pro peníze."
„Bylo zaplaceno," odpověděl Mehnert neochotně. Anton poznal, že tímto způsobem se mu na kobylku nedostane, a tak se rozhodl pro jiný způsob. Chtěl mladého muže nechat něco vydělat, aby podpořil jeho sdílnost.
„Vlastně se mi hodí, že vás tu potkávám," pokračoval.
„Děláte také svatební prsteny?"
„Jistěže."
„Váš bývalý mistr byl vždy levnější než druzí. V blízké době budu potřebovat snubní prsteny a můj přítel taky."
„Ceny jsem neměnil."
„Dobře. Snad darujeme našim dámám i jiné prsteny než jednoduchý zlatý kroužek. Máte dobrý výběr?"
„Samozřejmě. Hlavně tam mám prsteny s napodobeninami kamenů, které jsou nerozeznatelné od pravých."
„To se mi hodí. Nejsem milionář, abych mohl kupovat pravé diamanty. Zítra se zastavíme a prohlédneme si vaši nabídku." Pochopitelně tak mluvil jen proto, aby se od Mehnerta dozvěděl, kam Jacob Simeon zmizel. Mladý zlatník ho ihned prokoukl a nyní s výsměšným šklebem odcházel. Když procházel kolem obou dívek, Hulda se na něho obrátila:
„Nestál jste tam s jedním z těch špionů? Co chtěl?"
„Vyptával se na mistra."
„Řekl jste něco?
„Nikoliv. Můžou koupit prstenů kolik chtějí, ale ode mne se nic nedozvědí!"
„Prsteny? Chtějí koupit prsteny?"
„Ano, snubní. Je to pochopitelně záminka." Z Huldiny tváře zmizela barva. Hleděla na něho jako bez ducha, třebaže se jí v hlavě honily nejrůznější myšlen-ky.
„Snubní prsteny!" vydechla.
„Ach, kdyby to byly i jiné šperky!"
„Budou toho chtít víc, jak mi sdělil ochotný policista Anton." Jn Po těchto slovech vyskočila. $.
„Ach, tedy i jiné!
„Zítra prý přijdou." i,Zítra, už zítra! Ó, kdybych věděla, co si tak vyberou!
„Mluvil jsem o imitacích diamantů a zdálo se mi, že má chuť vybrat si některý z nich."
„Výtečně! Nechtě nás samotné. Pokynu vám, až vás budeme potřebovat." Šel dál. Tlustá vrhla na Huldu překvapený pohled a podotkla:
„Úplně jste se změnila, když přišla řeč na prsteny! Jste rozrušená?"
„Nedivte se! Lámaly jsme si hlavu, jak se jim pomstít, a konečně jsem dostala výtečný nápad."
„Vzbuzujete moji zvědavost!" Jette byla tělesně i duševně trochu těžkopádnější než krásná komorná, ale pokud šlo o pomstu na nevěrném milenci, byla ihned plná ohně a plamenů.
„Ti chlapi dostali vašeho otce do vězení," pravila Hulda.
„Přesně tak!"
„Ano. Co kdybychom jim tam také pomohly?"
„To by šlo?" divila se tlustá s ruměncem v tváři.
„Samozřejmě. Pomohly bychom tam i jejich nevěstám!"
„To, to by byla pomsta!"
„Ano, jen si představte Wernerovu dceru ve vězení!" Mluvila zvýšeným hlasem, aby Jette ještě víc rozrušila. Tlustá odpověděla:
„Dala bych několik let života, kdyby se to povedlo!"
„To nebude nutné."
„Jak to chcete udělat?"
„Poměrně snadno. Snáze, než si myslíte. Ztratí se drahocenné prsteny. Obě nevěsty je budou nosit na rukou a pochopitelně budou zatčeny."
„Kde je věrnou?
„Dostanou je od ženichů, kteří také budou zatčeni."
„Oni je opravdu ukradnou?
„Kdepak!"
„Pak je nemůžou zatknout!"
„Ale ano. Nechtě to na mně. Víte, kde ti dva špioni spí?
„Ne."

„V paláci barona voň Helfensteina. Hlídají dům, v němž stojí všechno přesně tak, jak to baron opustil. Také kazeta se šperky bude nejspíš ještě na místě — a z ní zmizí skvosty."
„Kdo je sebere?"
„Samozřejmě my dvě." Jette se lekla.
„Proboha!" vyjekla.
„Máte strach?"
„Jo!"
„Strach! A to se chcete pomstít? Byla jste zrazena a najednou váháte, když se naskytne příležitost potrestat ty ničemy i jejich holky? Styďte se!" To pomohlo. Jette odpověděla:
„Stejně to bude těžký!
„Naopak, bude to snadné, dětsky snadné!"
„Jak to tedy chcete provést? Zamýšlíte se vloupat do paláce a sebrat diamanty?"
„Ano, jistěže."
„Bože! Mrazí mě! Co když nás chytnou?
„Vyloučeno. Oba strážní sedí v sále a hned tak tam ne-Jpřijdou."
„Chcete to udělat ještě dneska?
„Přirozeně! Hned teď! Zítra mají být prsteny prodané."
„Nevím, jak to spolu souvisí.
„Jednoduše. Vyzvedneme šperky a dáme je panu Meh-nertovi, který je do mě úplný blázen, a on je prodá Antonovi a Adolfovi, kteří je dají svým holkám, u nichž je policie najde. Není to snadné?"
„Myslím, že zrovna ne, aspoň mně není všechno jasný. Jak se například dostáném do paláce?"
„Odemkneme dveře."
„Ach, máte klíč? Jak to?
„Chytrá dívka se dostane co nejdřív k hlavnímu klíči od bytu, kde slouží."
„Zámečník ho nesmí padělat!"
„Když ne pro služebnou, tak pro pány. Služebná se musí postarat, aby panstvo klíč ztratilo. Rozumíte?"
„Jasně," přitakala tlustá chápavě.
„Služka sebere klíč a páni si musí nechat udělat novej."
„Ano, a já to udělala právě tak. Panstvo si pochopitelně vůbec nevšimlo, že se nějaký klíč ztratil. Když baronka odjela do Rollenburgu, sebrala jsem hlavní klíč, na který baron ani nepomyslel. Stačí vzít klíč a dostaneme se do paláce, aniž by si toho někdo všiml."
„Máte přístup ke kazetě?"
„Ano. Mám i tento klíček."
„Získala jste ho taky tak?
„Ano. Baronka si myslela, že ho někde založila. Pánovi to zatajila a rychle si objednala nový."
„Je tam hodně pokladů?"
„Inu, nic velkého nečekejte, neboť s panstvem to v poslední době nebylo příliš slavné. Přede mnou to neutajili. Přesto uděláme dobrý obchod a navíc se pomstíme. Rozdělíme se a ostatní věci si necháme, dokud je nebudeme moci prodat."
„Nechcete raději zajít do paláce sama, slečno Neumannová?"
„Ne. Ale musíme být dvě, a tak půjdete samozřejmě se mnou. Nebo se pomsty vzdáte?"
„Hni! Je to nebezpečné!"
„Lituji vás."
„Co když nás chytnou?"
„Nikdo nás nechytí. Podíváme se, jestli se někde nesvítí. V tom případě se toho samozřejmě budeme muset vzdát. Bude-li všude tma, nemusíme se ničeho bát."
„To zjistíme, jakmile vlezeme dovnitř."
„To neuděláme. Půjdeme zadními vrátky a přímo do pánových pokojů. Skvěle se tam vyznám. Budete mi svítit."
„Světlo bude zvenku vidět!"
„Ano, pokud si nebudeme počínat chytře. Naštěstí mám malou lampičku, již lze podle potřeby odkrývat."
„Jsou tady jiný věci. I když ty šperky dostáném, jsou tu potíže. Oba špioni řeknou, že prsteny koupili od Meh-nerta."
„Bude tvrdit, že to není pravda. Ukáže nákresy prstenů, které budou jiné než prsteny, které u nich najdou. Tak je převezeme." Pomalu chápající Jette vrtěla hlavou. Rezolutnější komorná pokračovala téměř přísným tónem:
„Rozhodněte se, nemáme čas nazbyt. Půjdete se mnou?" < II
„Nejraději bych se tomu vyhnula."
„Tak! Byla jste oklamána, váš otec umírá ve vězení nebo ho čeká poprava, vaše rodina byla uvržena do zkázy a vy klidně Adolfovi dovolíte, aby se oženil a klidně žil!" To zapůsobilo. Jette řekla:
„Půjdu s várna, jestli budou všechny okna tmavý, ale jinak ne."
„Zůstaňte tady, přinesu klíč." Vstala a přistoupila k Mehnertovi, který se opodál opíral o sloup.
„Nu, máte plán?" zeptal se.
„Ano, a to velice dobrý."
„Mohu vám pomoci?"
„Ano, dokonce se bez vaší pomoci neobejdu."
„Jsem vám k dispozici."
„Umíte mlčet?"

„Jako hrob."
„Dobrá. Odveďte mne domů, ale mám podmínku: Zajděte nejprve k sobě a přineste mi dva dámské prsteny s nepravými kameny."
„K čemu?"
„Později vám vše vysvětlím, teď není čas."
„Jaké prsteny byste chtěla?"
„Sama přesně nevím. Prostě dva šperky, které předpokládáte, že si ti dva policisté koupí. Mimoto je musíte znát natolik, abyste je mohl později přesně popsat."
„Bez starosti. Takže je chcete hned?
„Hned. Nikdo o tom nesmí vědět."
„Jdu." Vyběhl ven. Ona pokynula tlusté, aby měla strpení, a vyšla za ním. Kromě dosud zmíněných osob byl v sále přítomný ještě někdo, koho známe, totiž veselý bubeník Hauck, který dnes zřejmě nebyl úplně v nejlepší náladě. Vedle něho seděl třetí houslista. Ten právě zavrtěl hlavou a řekl Hauckovi:
„Člověče, co to s tebou dneska je! Jsi jako vyměněný! Jak se tváříš?"
„Žere mě červ."
„Ano, v hlavě, ale ne v obličeji!"
„No jo! Prostě mě žere, že tu sedíme a hudláme, zatímco ostatní můžou tancovat."
„Proboha, co je to za nápad! Takové myšlenky jsi nikdy nemíval!"
„Až dneska."
„Ano, to se hned vidí. Prve ses přepočítal o čtyři takty, a to se ti ještě nikdy nestalo."
„No, v tom kraválu se to ztratí. Může se však stát něco ještě daleko horšího."
„O čem mluvíš?"
„Nepozoruješ nic?"
„Sakra, jsou tady stovky lidí! Co mám vidět?"
„Ach tak! Hm, jo! Myslel jsem, že se tam taky koukáš, když je to tak nápadné. Vidíš otevřené dveře od místnosti?"
„Ano, vidím je, jsou dost velké."
„Uvnitř sedí lidé, ale odtud je vidět jen roh stolu, u kterého ona sedí." -s Houslista lehce hvízdl a řekl:
„Famózní, každopádně famózní!"
„Ty oči!
„Jak diamanty!
„Ty vlasy!"
„Daleko hezčí než u mojí staré!
„To bych řekl! K tomu její nosík a pusinka!"
„Kzulíbání!"
„Ten krk a ňadra!"
„Hotová Venuše!
„Ano! Tváří se ale nějak trudnomyslně, jako by se zříkala "
„Kafe s mlíkem!"
„Nesmysl! Nemluv jako pitomec!"
„Člověče, ta holka tě udělala!"
„Možná!
„Zamiloval ses!"
„Až po uši!
„Ať tě ochrání svatý Baldrián! Kdo se zamiluje, je ztracen!"
„I ty jsi býval kdysi zamilovaný!"
„Proto jsem ztracený. Zůstávám u třetích houslí a do konce života se to nezmění. Chceš, aby se ti vedlo stejně? Nechceš pryč od bubnů?"
„Jasně, chci pryč, a to hned! Rád bych si s ní zatančil něžný, jemný valčík."
„Ano, například: Pojď, milý Heinrichu, pojď tančit na břichu!"
„Žerty stranou! Znáš ji?"
„Ne. A ty?"
„Taky ne, osle! Jinak bych se tě nevyptával!"
„Zapomněl jsi moje křestní jméno, ale stejně jsi větší osel než já! Pokud chceš vědět, co je zač, klidně běž za ní a zeptej sejí!"
„Vždyť nemůžu pryč!"
„Nesmysl! Hudba se na chvíli obejde bez třetích houslí. Vezmu za tebe bubny."
„Udělal bys to?"
„Jasně. Jsi zamilovanej až po uši. Víš, jak je to v té písničce: i Jak mladík na pannu hledí nik a strunu srdce ladí
„Zavři klapačku a raději dávej pozor na noty, až si sedneš k bubnům! Holt to s tebou zkusím."
„A já ti objednám valčík. Hlavně neupadni, až budeš mluvit s - tvým zřeknutím!" Hauck opustil orchestr. Právě když míjel stůl, u něhož seděla komorná s Jette, slyšel, jak první říká:
„Ano, jen si představte Wernerovu dceru ve vězení!" Zaslechl to jen náhodou a nic z toho nevyvozoval. Pak vstoupil do vedlejší místnosti a spatřil Wernera, který seděl tváří k němu. Ihned ho poznal a volal:
„Dobrý večer, pane Haucku! Neuděláme si zas takovej malej žertík?"

„Jaký?"
„Třeba jako tehdy v Bellevue, kde jste si hrál na dámu!" Přítomní se rozesmáli. Znali žert, o němž si kdysi vyprávělo celé město. Také přítomné dívky všechno slyšely a s úsměvem pozorovaly mladého muže, který byl hlavním hrdinou onoho večera. Hauckovi neunikly černé oči Laury a začervenal se jako dítě.
„Toto jsou moje dcery a tady je pan a paní Landrockovi," představil Werner společnost. Byl překvapen krásou Wernerovy dcery natolik, že se neopatrně vyjádřil:
„Cože, toto je taky vaše dcera?"
„Ano, jedna z nich." Nyní se v bubeníkově upřímném obličeji objevil zcela nepopsatelný výraz, který přítomné nutil do smíchu. Naštěstí se rychle sebral, ukázal na Lauru a odpověděl:
„Myslím tuto dámu."
„Lauru? Co je s ní?"
„Viděl jsem ji z pódia. Znám všechny dámy, které sem chodí, ale ji jsem tu ještě neviděl. Hned jsem si jí všiml a-a
„Přišel jste, abyste zjistil, co je zač," doplnil jej otec.
„Ano," opáčil upřímně.
„Pak jste určitě rád, že to vím a že jsem vám to mohl hned říct?
„Jistě. A je s tím spojeno ještě jiné štěstí.
„Jaké?"
„Inu, dirigent teď zahraje valčík, o němž by rád věděl, jak se na něj tancuje. Mám to vyzkoušet, ale nemůžu tančit sám. Mohl byste mi přispět vaším otcovským doporučením."
„Já? Přece nejsem váš otec!"
„Zato otcem té, s kterou to - tam - rozumíte?"
„Už ano. Kterou z nich chcete?"
„Slečnu Lauru, pokud dovolíte."
„Rád. Klidně šiji vemte!" Dívka se podívala na mladíka zvláštním pohledem. Byl to strach nebo vděk, který jiskřil v temných očích? Houslista mezitím domluvil valčík, a jakmile Hauck pokynul, hudba spustila. Byl hudebníkem, ale sám téměř netančil. Při jeho svobodomyslné povaze se mu ještě nepřihodilo, aby se jeho srdce tak nadchlo pro dívku. Trpěl nepopsatelnými pocity. Bylo mu, jako by držel v náruči cosi nekonečně drahocenného. A potom, když s ní tančil sólo, sotva ho napadlo, že se s ní má bavit. On, který byl přeborníkem na žertíky a slova, nemohl najednou přijít na jedinou pořádnou větu. Konečně ze sebe vypravil: <|
„Chodíte sem málo?
„Ještě jsem tady nikdy nebyla," odpověděla.
„Chodíte tančit jinam?"
„Ne, netancuji."
„Ach! To je škoda!" Tázavě se na něho podívala.
„Myslím, jak by bylo skvělé, kdybyste sem přišla častěji," vysvětloval.
„Komu na tom záleží?" otázala se smutně.
„Mně!" Úplně se polekal, když mu to ulétlo. Chtěl se zarazit, ale bylo pozdě. Vytrysklo to přímo ze srdce.
„Vám?" zeptala se vážně.
„To nepochybně říkáte jen ze slušnosti!"
„Ne, ne!" odvětil rychle.
„O, znáte otce a jen ze slušnosti jste si přišel zatančit s jednou z jeho dcer."
„Tomu nevěřte. S podobnýma pozomostma se nezabývám. Dělám jen to, co chci — a teď jsem si s várna chtěl zatančit valčík."
„Proč se mnou?" Nebyla koketou, nechtěla slyšet lichotky. Sledovala jej vážným, téměř smutným pohledem, který podobné myšlenky vylučoval.
„Protože zde není jiná, s níž bych tančil raději," odpověděl.
„Máte na prsou karafiát, slečno Wernerová, a já tuhle kytku zbožňuju. Našinec nemá moc příležitostí pomýšlet na květiny a já - já" Nedokázal dokončit svou prosbu. Vytáhla tedy květinu a řekla:
„Tady je, pane Haucku, pokud ji chcete.
„Zřejmě se s ní nerada rozloučíte?
„Ne, dám vám ji docela ráda.
„Proč mně? Zeptám se teď stejně jako vy.
„Nu, protože zde není nikdo jiný, komu bych ji chtěla dá% Vidíte, odpovídám podobně jako vy." > Přitom se lehce usmála. Všiml si toho a prohlásil: >
„Takhle byste se měla usmívat častěji - pořád. Zdá se, že jste spíš vážná.
„Mám k tomu důvod. Zřejmě se nezasměji nikdy v životě. Prosím, jsme na řadě!" Podala mu paži a tančili dál. Potom ji odvedl k otci a vrátil se zpět k orchestru, kde zahloubané usedl za bubny. Znal Wernera, ale nevěděl nic o Laurině osudu. Pouhou náhodou se o tom nic nedoslechl. Co měla znamenat její slova, že má důvod nikdy v životě se nezasmát? Vtom padl jeho pohled na komornou a Jette, které si spolu povídaly. V jeho mysli se vynořila slova:
„Ano, jen si představte Wernerovu dceru ve vězení!" Najednou jím prolétla myšlenka! Kdo byl míněn? Přece jedna z Wernerových dcer! Že by dokonce tato hodná Laura? Byla slova náhodná, nebo souvisela s přítomností Wernerovy rodiny? Nyní také zpozoroval neustálé nenávistné pohledy, které obě dívky vrhaly k otevřeným dveřím. To nemohla být náhoda! O čem se spolu asi baví? Co znamenala slova, která zaslechl? I během bubnování si víc všímal obou dívek než not. Neuniklo mu, jak Hulda vstává a přistupuje k Mehnertovi, jehož ovšem neznal. Vyměnili si několik slov,

Mehnert odešel, Hulda také - ale ještě předtím vrhla významný pohled na tlustou Jette - pohled, který byl bubeníkovi velmi nápadný. Cítil obrovské starosti, měl pocit, jako by se mělo stát něco, čemu by měl zabránit. Nevěděl, jak to udělat. Zanedlouho se Mehnert vrátil, taktéž komorná se znovu objevila. Mluvili spolu. Cosi jí podal a ona si to prohlížela. Na její pokyn se tlustá zvedla a obě dívky odešly ze sálu. Přinesený, nepříliš velký předmět, který zabalila do ubrousku, nyní odnášela s sebou. Co to bylo? Proč to ukrývala? Ještě než odešly, vrhly výhružné pohledy do otevřených dveří sousední místnosti. Hauck vše viděl a nemohl déle vydržet na místě.
„Ty, vezmi za mě ještě jednou bubny," požádal třetího houslistu. Opustil sál, aby obě dívky pozoroval. Přišel ještě včas, takže je ve světle lampy spatřil zahnout za nejbližší roh. Spěchal za nimi s úmyslem sledovat je, ať míří kamkoliv. Mehnert donesl komorné oba objednané prsteny. Žádná netušila, že mají v zádech špeha, který se opatrně držel ve stínu domů a tiše našlapoval. Dívky dospěly na druhou stranu staré tržnice, kde ležel Helfensteinův palác. Nedaleko odtud stála nám již známá kašna s kamennou obrubou. :
„Nahoře nesvítí ani jediné světlo," poznamenala Hulda. /Takže tam nikdo není.
„Třeba je někdo vzadu.
„Ne, vyznám se tu. Pojďte za roh, tam jsou vrátka."
„Nechcete raději sama?"
„Ani mě nenapadne! Co jsme si domluvily, musíme vykonat!" Táhla váhavou s sebou za roh. Hauck je pomalu a opatrně následoval. Když obešel zeď, nikoho nespatřil. Zaposlouchal se, ale nic nebylo slyšet. Že by dívky tak utíkaly? ptal se v duchu. Přidal do kroku a na nejbližším rohu se opět zastavil. Nebylo nic vidět ani slyšet.
„Sem nešly!" řekl si.
„Takže zpátky!" Vrátil se téměř až na roh a všiml si malých vrátek, která mu předtím zůstala skrytá.
„Že by zašly sem?" přemýšlel.
„To by bylo romantické! Do Kapitánova paláce! A dvě holky, úplně samotné! Ne, to přece nemůže být pravda!" Pomalu a velmi zamyšleně kráčel k přední bráně, odkud vzhlédl k oknům.
„K čertu!" mumlal.
„Nezasvitlo tam světélko? Nebo že bych se zmýlil?" Ostře pozoroval řadu oken - a jev se opakoval!
„Je to pravda! Jako by tam někdo svítil lampičkou, která je občas pootevřena. Ale můžu se taky mýlit. Když člověk dlouho kouká na jedno místo, dělají se mu mžitky před očima. Nejlíp udělám, když budu hlídat vrátka. Naproti je tmavý portál, kde se můžu schovat. Bubny mi neute-čou!" Stál tam velmi dlouho, než zaslechl zarachocení klíče. Vrátka se otevřela a dívky vyšly ven.
„Ohavný!" klepala se tlustá.
„Strachy jsem skoro potila krev! Už se nenechám k něčemu takovýmu udolat." Hauck zaslechl jen tato slova. Další rozhovor mu unikl, protože se nemohl přiblížit, aby nebyl zpozorován. Pomalu dívky sledoval.
„A přece jen to budete muset udělat ještě jednou," odpověděla jí komorná.
„Proboha, to ne!"
„Nu, uklidněte se. Jen jsem vás chtěla postrašit, už vás nebudu využívat.
„Co uděláme teď? Rozdělíme se?"
„Dneska ještě ne."
„Proč ne?
„Není čas. Nejdřív musím mluvit se zlatníkem, to je nejdůležitější. Musí dostat pokyny."
„A já polovinu šperků.
„Jistě, ale až zítra ráno. Řekla jsem vám, jak se tam% stanete, a tak přijďte!
„Mohly bysme aspoň spočítat kusy!"
„K čemu? Nevěříte mi?" t$ Zeptala se tak zlostně, že Jette raději mlčela. Kráčely až k Tivoli. Tam Hulda zastavila a řekla:
„Nyní jděte do sálu a pošlete ven zlatníka. Neříkejte mu, co se stalo." DIVADLO TEMNÝCH ZÁMĚRU Jette poslechla a za několik okamžiků se objevil Mehnert, který ihned zahlédl komornou. Přišel za ní.
„Prosím, kde jste byla tak dlouho?" ptal se.
„Až později. Pojďte!"
„Kam?"
„Do mého bytu. Myslím, že jste mě chtěl doprovodit?"
„Jistě, velice rád! Co to nesete? Dovolíte, abych vám to vzal?"
„Po tom vám nic není! Jen pojďte!" Hauck slyšel tento rozhovor, ale pak se musel znovu držet zpět.
„Jdou k ní," přemýšlel.
„Musím vědět, kde to je. To, co nese v látce, musela vzít v paláci. Kde vzala klíče od vrátek? Tady jde o nějaké tajemství, kterému musím přijít na kloub! Bubny zřejmě prasknou touhou po mně, ale to nevadí!" Cesta nebyla daleká, Hulda brzy zastavila přede dveřmi, od nichž měla klíč.
„Bydlím teď v podnájmu," vysvětlovala.
„Nesmí se o vás dozvědět. Zezujte se!"
„Ach!" zvolal překvapeně.
„Smím s vámi nahoru?"
„Ano."
„Máte mě tedy ráda?" Chtěl ji obejmout, ale ona ho odstrčila a odpověděla:
„Tak daleko ještě nejsme. Musím si s vámi nerušené a nepozorovaně popovídat. Proto smíte jít se mnou nahoru." Vešli, Hulda za nimi zamkla. Hauck se postavil na protější chodník a mumlal:
„Zůstanu tady, ať se děje cokoliv! Vím, kde bydlí ona, a ještě musím zjistit, kde má byt on. Budu čekat, až vyjde ven."

Oba vystoupili do místnosti v prvním patře, aniž by si jich domácí všimli. Hulda odložila balíček, aby rozsvítila lampu.
„To mi zní známým zvukem," prohlásil Mehnert.
„Jako by v té látce byly šperky ze zlata!"
„Nebuďte tak zvědavý a mluvte tišeji, jinak nás uslyší. Máme tu tenké stěny. Posadíme se na pohovku." Velice rád vyhověl. Ve světle lampy Mehnert zjistil, že pokoj je útulně zařízen a že nechybí ani postel. Komorná se zula a navlékla si pohodlné pantoflíčky. Nemohl odtrhnout oči od útlých nožek v jemných punčochách. Potom odložila také taneční šaty a přehodila přes sebe domáckou košilku.
„Jistě prominete!" řekla.
„Jsem tady doma a chci si udělat pohodlí."
„Jen si poslužte!" přikývl a očima hltal půvaby, které se před ním odhalily. Tak krásné linie ještě nikdy neviděl, a velká ňadra, která korzet nedokázal skrýt, byla hodná Venuše. Z vypočítavosti mu dopřála tento požitek, ale tvářila se, jako by si neuvědomila, že mu poskytla podívanou, jaká by měla zůstat ukryta před očima smyslníků.
„Tak," řekla,
„teď už můžu dýchat volněji. Promluvíme si. Pusťte mě k sobě na pohovku!" Posadila se vedle něho na malou pohovku, takže se téměř dotýkali.
„Považoval byste za možné," začala,
„že takto budete sedět u mne, když jste mě poprvé spatřil?"
„Tehdy jsem o tom neuvažoval. Jen jsem cítil nesmírnou touhu po vás."
„Skutečně?
„Bezbřehou touhu!"
„Takže jste už spokojen?
„Kdepak!
„Vždyť jste u mne!
„Ale ne tak, jak bych si přál!" "l <
„A jak byste si to představoval?"
„Asi takhle." i Ovinul ji paží a chtěl ji k sobě přitisknout, avšak vymkla se mu a káravě řekla:
„Vidím, že o mně příliš dobře nesmýšlíte!"
„Jak to? Naopak, mám o vás nejlepší mínění!"
„Těžko! Vidím vás dnes poprvé a vy si myslíte, že vám poskytnu něžnosti, jaké dívka nabízí až po dlouhé známosti. Víte, za koho mne považujete?"
„Co vás napadá, slečno Huldo? Pravá, skutečná láska nepotřebuje roky, aby se vytvořila, ta přichází jako blesk a vyžaduje okamžité jednání. Tak to alespoň cítím. Sotva jsem vás prvně spatřil, věděl jsem, že vám bude patřit můj život."
„Nevlastníte náhodou rádce pro psaní dopisů?"
„Ne. Proč?
„Napadlo mne, že jste se ta slova naučil zpaměti."
„Neměla byste se mi vysmívat!"
„Nevysmívám se, jen si nedovedu představit, že bych na vás učinila hluboký dojem tak rychle!"
„Ó, pak se vůbec neznáte!"
„Myslela jsem, že se znám velice dobře."
„Ne! Jen se podívejte, jak tedy sedíte!"
„Jak?" usmála se svůdně.
„Tak, že člověk musí vynaložit veškeré své síly, aby vás vroucně neobjal a nezlíbal."
„Jděte! Co byste z toho měl, kdybyste mě mohl držet v náručí?"
„Co bych z toho měl?" otázal se překvapeně.
„Ještě se ptáte?"
„Jistě."
„Takže jste ještě nikdy nemilovala?"
„Ne, zato vy mnohem častěji!"
„Nikdy!" dušoval se.
„Jak? Vy že byste nemiloval, a přece tak dobře víte, co znamená dívčí objetí? Jděte!"
„Netušil jsem to, pochopil jsem to teprve teď. Vzpomeňte si, co jsem vám řekl v Tivoli!"
„Co?"
„Inu, že když jsem vás poprvé spatřil, byla jste krásná, rozkošná!"
„Ještě rozkošnější než teď?"
„Mnohem rozkošnější! Dal bych za to nevím co, kdybych vás tak znovu viděl!"
„Jste neskromný! Myslím, že jsem vám dala dost jen tím, že jsem vám dovolila, abyste si ke mně přisedl. Nebo ne?"
„Ano, učinila jste mě tím šťastným a chci vás za to políbit na ústa!"
„Ne, ne!" zvolala rychle, bráníc se.
„Nejsem tak lehkověrná jako dřív."
„Mluvím jen pravdu!"
„Musím si vás vyzkoušet! Kdysi jsem uvěřila - ale teď jsem chytřejší! Až budu mít důkazy, bude to jiné."
„Žádejte je!"
„Dobrá. Říkáte, že jsem krásná, a já tomu vskutku věřím. Ráda učiním některého muže šťastným - ale toto štěstí

nerozdávám pro nic za nic. Dám ho jen tomu, kdo je toho ho-den, tedy muži, který mi dokáže, že mne miluje nade vše!"
„To je můj případ!"
„Že pro mne udělá cokoliv.
„Jako já!"
„Takže mi rozumíte? Myslím cokoliv. Mám si vás vyzkoušet, mám se přesvědčit, že mluvíte vážně?"
„Udělejte to!" Opřela se o roh kanape a sklonila hlavu dozadu. Byla to náhoda, nebo vypočítavost? Košile se rozevřela a jedno ňadro DIVADLO TEMNÝCH ZÁMĚRU jí téměř vyklouzlo z korzetu. Zeptala se, jako by si ničeho nevšimla:
„Mohl byste kvůli mně udělat něco, co by ostatní třeba považovali za nesprávné?"
„Ano," odvětil rychle bez zaváhání.
„Třeba přečin?"
„Ano."
„Zločin však ne?"
„I to, kdybych věděl, že tím získám vaši lásku."
„Uvidíme, jestli je to pravda! Cítím, že bych vás mohla milovat"
„Opravdu, opravdu?!" přerušil ji.
„Ano."
„Máte však podmínku?"
„Musíte se osvědčit jako rázný a pevný muž! Já umím také nenávidět. Má láska bude patřit jen tomu, kdo se vynasnaží ukojit mou nenávist po pomstě."
„Na policistovi?"
„Ano.
„Řekněte mi, co mám udělat!
„
„Opravdu to uděláte?
„Jistěže!" Byl opilý pohledem na její krásu.
„Co kdybyste ho měl zavraždit?
„Proč ne?"
„Ohó! Odsoudili by vás!"
„Nesmysl! Nikdo by mně nic nedokázal!"
„Nu, tolik ani nežádám. Chci ho sice zabít, ale ne tělesně, nýbrž morálně. Jako špion udělal mnoho lidí nešťastnými a nyní musí sám do vězení! Pomůžete mi s tím, nebo ne?"
„Velice rád, pokud to dokážu."
„Dobrá, dám vám hned malou zálohu!" Nastavila mu ústa a on se po nich ihned vrhl. Jakmile ji však chtěl obejmout, odstrčila jej a řekla:
„To zatím stačí. Vidíte, že něžnostmi neskrblím. Chci ovšem vidět, že si to zasloužíte."
„Opakuji, že chci slyšet, co mám udělat!"
„Dvě věci.
„Učiním vše, i kdyby to mělo být nesplnitelné!"
„Obojí je velmi snadné. Jednak byste měl prodat oběma policistům dva prsteny, které vám dám. Každý musí mít jeden."
„A za druhé?"
„Za druhé byste měl později tvrdit, že tyto dva prsteny byly těmi, které jste mi dříve dal v Tivoli."
„To udělám, ale požaduji nutné vysvětlení, abych později neučinil nějakou chybu."
„Jistě, to je nevyhnutelné. Nuže, poslouchejte: šperky baronky voň Helfenstein jsou dosud v paláci. Budou odcizeny."
V jeho tváři se objevil výraz pochopení.
„Už byly odcizeny," prohlásil.
„Jak vás to napadlo?
„Chachacha! Tady leží!
„Prozradíte to?"
„Co vás vede? Raději si nechám vytrhnout jazyk z úst!
„Ano, budu od vás vyžadovat tu nejhlubší mlčenlivost. Víte, kdo hlídá Helfensteinův palác?"
„Ti dva policisté."
„Ano. Mám potřebný klíč a byla jsem tam. Nemýlil jste se, šperky jsou zde, ale v zavazadlech obou špionů jsou prsteny, které jste mi dal."
„K čemu?
„Nerozumíte?
„Ne, i když mám jisté tušení.
„Nu, koupí od vás kradené prsteny a dají je nevěstám. Krádež bude odhalena a kradené šperky se najdou u těch holek.
„Pak řeknou, že prsteny mají ode mne!
„To jistě řeknou, ale budete zapírat. Popíšete dva druhé iprsteny a
„Klidně dodám i nákresy!" přerušil ji.
„Tím lip! Budete žádat, aby u nich byla provedena prohlídka. Přitom naleznou prsteny, které jsem u nich schovala. Tím se prokáže, že jsou zloději."
„Budou se ptát po ostatních špercích."
„Nebudou moci udat, kde j sou. Označí je za zatvrzelé zločince a vyměří jim vyšší trest."

„Ďábelský plán!"
„Moje pomsta!
„Rád vám s ní pomohu!"
„To doufám!"
„I když to bude těžké!"
„Těžké? Ach! To nejhorší je již za námi. Šperky byly ukradeny a prsteny jsou na místě. Teď je pouze nutné, abyste jim prodal ukradené prsteny. To přece není těžké?"
„Ano, to je snadné, zato soudní vyšetřování bude mnohem krušnější. Tam nesmím ztratit pevnost."
„Pokud to dokážete, nemůže se vám nic stát. Pojďte, podíváme se na ty věci!" Rozbalila ubrousek a rozložila před ním jeho obsah. Jeho však drahocenný lup téměř nezajímal, mohl nechat oči na krásné dívce, která stála vedle něho, a jak se zdálo si nevšimla, že košile sklouzla z jejích oblých ramen.
„Co tomu říkáte?" ptala se.
„Má to cenu zhruba dvaceti tisíc guldenů, víc ne. Ta tlustá byla s vámi?"
„Ano."
„Takže ví o vašem plánu?"
„Ano."
„Také o mně?
„Musela jsem ji zasvětit, ale víc ne."
„Aspoň tak! Snad bude žádat, abyste se s ní rozdělila."
„Nepochybně."
„Učiníte to?"
„Zdánlivě ano."
„Ach, chcete ji oklamat?"
„Přirozeně. Obstaráte mi několik levných imitací, které jí dám jako podíl. Originály neviděla, takže se s tím bude muset spokojit."
„Jste chytrá jako liška! Takže dva prsteny. Vyberu si tyto dva, protože se zčásti podobají těm, které jsem vám dal. Mohu si je vzít?"
„Samozřejmě. Doufám, že všechno uděláte k mé spokojenosti."
„Každopádně. Prosím, nemohla byste teď ztratit pár slov o odměně, která mne čeká?"
„Myslíte o lásce k vám?"
„Ano, ovšem - pojem láska k vám je příliš široký. Nemohli bychom jej trochu upřesnit?"
„Jakpak?" Tuji uchopil za ruku a zvolal:
„Huldo, řekněte mi, kdy vás budu moci nazvat svou! Kdy?"
„Vaší? Také to je široký pojem! Nechtěl byste ho trochu ohraničit?"
„Takové slovo může mít přece jediný význam!"
„Kdepak! Hrdí pánové tvorstva nazývají svou každou, kterou jedinkrát obejmou!"
„Tak to nemyslím. S tím bych se nespokojil. Chci vás dostat jako manželku." Tu o krok ustoupila a překvapeně se zeptala:
„Cože? Slyším dobře? Chcete si mě vzít?"
„A co jiného? Co jste si dosud myslela?
„Vlastně ještě nic, ale berete-li to vskutku vážně, budu se na to muset dívat stejně. Dám vám krátkou, zato přesnou odpověď: jakmile budou oba policisté předáni trestnímu soudu, budu ochotna stát se vaší ženou."
„Dřív ne?"
„Ne! Nejdřív pomsta, potom láska!"
„A nemohla byste mi poskytnout aspoň malou zálohu?
„Co si pod tím představujete?
„Zásnuby.
„To není nutné. Nikdo nemusí vědět, že se známe."
„Jste krutá!"
„Chci být ohleduplná. Přijďte sem zítra večer v jedenáct hodin. Pokud mi přinesete zprávu, že si ti dva koupili prsteny, nechám se obejmout a zlíbat."
„Zdá se mi, jako byste mně předepisovala stravu pro nemocné!"
„Vždyť jste nemocný - na lásku!
„A to si myslíte, že mě tak hubená dieta vyléčí?"iji
„Ano.
„Kdepak, nemoc se spíš zhorší." li,„Jakou stravu byste tedy chtěl?
„Silnější, asi takovou!" Rychle ji objal a přitiskl k sobě. Bránila se, ale nepustil ji. Konečně se vzdala odporu a podvolila se, i když ji stáhl k sobě na pohovku. Lehla si na něho, ale přece jen jaksi chladně - dosud ho nemilovala, zatím ho jenom trpěla — tak byla vypočítavá. Když se s ní později loučil, myslel si, že v ní probudil neskonalou lásku. Stal se jejím otrokem - o tom ji ujišťoval a ona tomu věřila. Odvedla ho za dveře a s polibkem ho propustila.
„Proklatě!" bručel bubeník na druhé straně.
„Ten polibek měl vlastně patřit mně - za čtyři hodiny, co jsem tu trčel.  Ale vlastně je to tak v pořádku. Ach, jen kdyby to tak byla Laura Wernerová! Nabídl bych jí ten svůj zobák, takže by na něj mohla foukat jako na klarinet, jak dlouho by chtěla! Nyní musím jednat opatrně, aby mi ten chlap nezmizel z očí. Musím se dozvědět, kde bydlí!" Spěchal za ním.

Cesta vedla kolem soudní budovy. Bubeníkovi se zdálo, jako by slyšel zavrzat dveře. Tři postavy se odlepily od zdi v místě, kde se nalézal postranní vchod. Mehnert prošel z boční ulice kolem rohu. Oni ho nezpozorovali včas a téměř do něho vrazili.
„Hrome!" zvolal.
„Pan Simeon!"
„Vy, Mehnerte?"
„Ano, a - sakra, svobodný pán voň Tannenstein se slečnou dcerou v pánských šatech!" To mu ujelo díky překvapení, proto ho Simeon rychle zarazil:
„Proboha, jen tiše! Nikdo nesmí tušit, že jsme tu byli! Pojďte, půjdem k vám do bytu a všecko vám vysvětlíme." Spěchali pryč, Hauck jim běžel v patách.
„Výborně!" řekl si v duchu.
„Takže chlap se jmenuje Mehnert, druhej je Simeon, u něhož byl pan voň Tannenstein a jeho dcera, převlečená za chlapa! To si musím zapamatovat! Vyšli z bočních dveří soudní budovy. V tom bude určitě nějaká levárna. Rychle za nima!" Spěchal však příliš a Theodolína měla obzvlášť jemný sluch. r>
„Někdo jde za námi," řekla.
„Zastavíme!" nařídil Simeon. U Zůstali stát a zjistili, že slídil za nimi učinil totéž.
„Jdeme dál!" Také muž v jejich patách se rozběhl. Udělali to ještě několikrát, aby se přesvědčili, že je opravdu sleduje.
oi i,Jo," prohlásil Simeon,
„má na nás spadeno! Jděte pomalu napřed!"
„Co chcete dělat?" otázal se ho svobodný pán.
„Zbavím se ho." Opřel se o nejbližší domovní dveře a muzikanta, který kráčel po druhé straně, nechal přejít. Pak vytáhl zabiják, vrhl se na něho - hrozná rána, hlasitý výkřik — raněný se zhroutil k zemi a zlatník spěchal pryč. Jacob Simeon se dostavil ke kašně v domluvenou dobu a pochopitelně netušil, že Hulda a Jette, které znal, tudy procházely se stejně nečistými úmysly. Našel svobodného pána a k nesmírnému překvapení i jeho dceru, dokonce v mužském obleku.
„Nu, jak to vypadá s klíčem?" otázal se Tannenstein.
„Mám všechny."
„Můžeme tedy jít?"
„Ano. Ulice jsou v klidu, a tak se toho mužem odvážit." Když dosáhli soudní budovy, obhlédli okolí. Nikoho nespatřili, také nebylo nic slyšet. Klíč seděl. Odemkli a za sebou opět zamkli. Potom zapálili malou lampu.
„Kdyby tak někdo přišel!" poznamenal svobodný pán.
„Mne by nedostali!" prohlásila dcera rozhodně.
„Mám u sebe dvouhlavňovou pistoli."
„Tím by se vše pokazilo. Výstřel by přilákal pronásledovatele. Mám s sebou něco lepšího. Zabiják pracuje bez rámusu a stejně rychle. Pojďme!"
„Znáte to tu dobře?
„Ujde to. Přesně jsem se vyptal." $ U každé odbočky nebo schodiště se zaposlouchali. Ko-iflječně Jacob zastavil před jedněmi dveřmi. a
„To je místnost, kterou hledáme." stí Klíč odemkl i zde. Zlatník ho měl na kroužku s několika menšími klíčky. Vešli a zamkli za sebou i tyto dveře. Vlevo i vpravo ústily do místnosti další dveře. Snažili se, aby světlo lampy příliš neblikalo a nemohlo být zpozorováno zdola.
„Jsme tady," řekl svobodný pán,
„ale kde je košilka?"
„V šuplíku nebo na stole určitě ne! Musíme se podívat do skříně — až ji pochopitelně najdem." Skříně stály pouze v pravé místnosti. Za pomoci přinesených klíčů je otevřeli a hledali. Museli dávat pozor, aby nezanechali stopy. Konečně našli krabici, v níž ležela košilka.
„Tady je!" zvolal Jacob Simeon.
„Až šiji pořádně prohlídneme, musíme ji vrátit zpátky."
„Nejdřív musíme zjistit, je-li to nutné. Ukažte to sem!" Theodolína si prohlédla látku i výšivku, potom řekla:
„Nemusíme ji brát s sebou. Tužka i papír je tu, a tak si košilku obkreslím. Podle toho ji pak ušijeme. Zítra večer bude hotová, pak můžeme přistoupit k výměně." S tím zlatník souhlasil. Pečlivě obkreslili prádélko, potom se vydali na zpáteční cestu, pochopitelně s obavami, zda nechali vše tak, jak to našli. Konečně byla vrátka zamčena a chtěli se vzdálit, když tu narazili na Mehnerta, s nímž se odebrali do jeho bytu. Přitom bubeník utrpěl zranění, jež ho mohlo stát život. Po jisté době narazil noční hlídač na bezvládné tělo. Zapískal na kolegu, aby je dopravili do nemocnice, kde raněného náhodou poznali. Následující ráno se ve všech novinách objevila zpráva: Minulou noc byl nalezen hudebník Hauck, mladý, silný muž, v bezvědomí na ulici. Lékařskou prohlídkou se potvrdilo, že důvodem mdloby byla silná rána do hlavy. Podle všeho ji způsobil zabiják nějakého zločince. Postižený dosud nepřišel k vědomí, a tak je celá událost zahalena tajemstvím. Můžeme jen doufat, že zraněný přežije smrtelný úder. - Krátce po poledni kráčeli Anton s Adolfem ulicí, v níž bydlel Mehnert.
„Ano," řekl Anton,
„je to tak, jak říkám. Jacob Simeon byl prý včera v noci spatřen. Noční hlídač číslo dvacet ho prý zahlédl v temnotě a volal na něho, ale chlap se vypařil."
„To je možný, snad se sem vrátil. Přes den na ulici určitě nepoleze. Snad dostal vítr z podezření, který na něho máme. Navíc udělal chybu, že všechno tak naráz prodal a zmizel. Možná se něco dozvíme od Mehnerta."
„Těžko. Ten chlap se mi vůbec nelíbí. Ví, co jsme zač, a určitě s námi nebude příliš mluvit." Přesto vešli do jeho krámku,

aby se podívali na snubní prsteny. Vybrali si, ale nechali je zde, aby na ně mohla být vyryta jména a datum. Prohlédli si i jiné šperky, prsteny a řetízky, spíš však s úmyslem dozvědět se něco od majitele obchodu, než že by chtěli koupit. Snubní prstýnky, které si vybrali, nebyly z běžné nabídky, ležely stranou od ostatních v malé papírové krabičce.
„Hrome," zvolal Anton, ,jsou pravé!"
„Pravé?" zasmál se Mehnert.
„Myslíte, že bych takto uschovával pravé kameny?"
„Takže jsou to imitace? Byl bych vzal jed na to, že jsou to diamanty!"
„Výtečné napodobeniny, nic víc!
„Kolik stojí?
„Deset guldenů za kus.
„Cože? Deset guldenů? To je ale velmi laciné. Jeden si vezmu." -O ,Já taky," připojil se Adolf.
„Opakuji, že to jsou imitace. Pokud je pánové opravdu ťfltějí, tak
„Co? Chceme je!
„Skoro bych po vás chtěl potvrzení, že jste je jako napodobeniny koupili. Je to jen obyčejný alencorenský horský křišťál."
„Takové potvrzení vám klidně dáme. S takovými kameny se můžeme klidně naparovat. Nikdo nepozná, že jsou nepravé." Když zaplatili a s veselou myslí opustili obchod, Meh-nert se výsměšně zachechtal:
„Padli do pasti! Teď už mám Huldu jistou. Bylo to snadné, lehčí, než jsem si myslel! Abych dostal tuto krasavici za ženu, udělal bych mnohem těžší věci! Je krásná a teď také bohatá. Ty šperky sice nejsou příliš cenné, ale přece jen se jejich hodnota vyrovná mému majetku. Tímto spojením budu dvojnásobně bohatý! Jak se těším na večer!" Nemusel čekat ani do večera, neboť ještě během odpoledne se jeho milá objevila ve dveřích obchodu. Zeptal se na důvod jejího neočekávaného příchodu.
„Úplně jsem zapomněla," odpověděla,
„že si Jette dnes přijde pro svou polovinu."
„Byla u vás?"
„Ano. Nechala jsem se zapřít. Přece bych jí nedala pravé šperky. Přišla jsem si k vám něco vybrat, pochopitelně imitace. Večer se M mne zastaví, pak jí je dám."
„Co to má být?"
„To je jedno, hlavně to nesmí být drahé. Hned jsem s sebou přinesla peníze na zaplacení."
„Prosím, to nebylo nutné!"
„Proč ne? Obchod je obchod, a že ho uzavíráme my dva, na věci nic nemění. Jakou hodnotu má tento náramek?" Vytáhla šperk a on si jej zkoumavě prohlížel. Pak odpověděl:
„Ach, to je jeden ze skvostů baronky voň Helfenstein!"
„Jistě. Vzal byste ho místo peněz?
„Od vás ano, ale od jiného ne. Mohl mít cenu kolem sta guldenů, ale při způsobu, jakým jste ho získala, ztratil na ceně. Kámen se musí vyjmout a kov nechat roztavit, abychom měli jistotu. Nemůžu dát víc než padesát guldenů."
„To stačí. Dejte mi místo nich nepravé šperky, které pak dám Jette."
„Dobrá. Co uděláte s ostatními šperky?"
„Dostanete je jako mé věno. Zlato roztavíte a kameny upotřebíte jinde. Jakmile budou ti dva jistí, dám vám vše. Byli už tady?"
„Ano."
„Opravdu? Prodal jste jim prsteny?"
„Samozřejmě. Podařilo se to velice snadno."
„Pak se náš plán podaří! Doufám, že věnují prsteny dívkám co nejdřív."
„Jak vyplynulo z jejich slov, tak to chtějí udělat ještě dneska."
„Výtečně! Vybírejme!" Vybral jí nehodnotné cetky v ceně padesáti guldenů. Komorné nijak nevadilo, že přitom nešetřil něžnostmi. Při loučení jí však řekl:
„Jsem šťastný, že jsem vás tady viděl, ale každopádně by mi bylo milejší, kdybyste sem nechodila."
„Proč?"
„Měl jsem vás večer vyhledat, abych vám sdělil, zda se mi podařilo prodat těm dvěma prsteny. Předpokládám, že mi teď řeknete, abych nechodil - a přece jsem se tolik těšil!"
„Nu, nebudu krutá. Jen přijďte!" Sotva přišla domů, dostavila se také dcera lékárníka, aby si odnesla svou polovinu lupu. Jette nebyla chytrá, zastrčila šperky, aniž by ji napadlo, že by ji snad komorná mohla napálit. Bubeník Hauck ležel celý den v bezvědomí a teprve večer oznámila sestra, jež ho měla v opatrování, že otevřel oči.
„Mluvil?" ptal se lékař.
„Ne, ani slovo. Jeho pohled mi připadá ztemnělý, zdá se, že ztratil rozum."
„Doufám, že ne navždy. Hned k němu půjdu." Bylo to mnohem lepší, než sestra tvrdila. Když lékař přišel na pokoj, pacient již seděl na posteli a rukou si ohledával místo, kam jej zasáhl zabiják. Jeho oči se rozjasnily, bez rozpaků odpověděl na lékařův pozdrav.
„Kde jsem?" zněla hned otázka.
„V městské nemocnici."
„Proč? Jak jsem se sem dostal?"
„Našli vás ležet v bezvědomí na ulici."
„V bezvědomí? Ach, jak mě bolí hlava!"

„Musel jste dostat ránu, která vás složila."
„Nevzpomínám si."
„Nepral jste se s někým?"
„Ne. Nevím, kde jsem byl."
„Podivné! Nevíte, kudy jste chodil?"
„Ne. Jak dlouho jsem tady?"
„Od minulé noci."
„Co je dneska?"
„Úterý."
„V tom případě j sem ale musel být včera v Tivoli, kde hraju."
„Tak to bylo. Policie již v této záležitosti pátrala. Byl jste v Tivoli, ale pak jste odešel a už jste se nevrátil."
„Podivné!"
„Nepamatujete se, proč jste odešel?
„Ne."
„i
„Ani kde jste byl?"
„Taky ne. Jen vím, kdo jsem a kde jsem.
„Nepochopitelný případ ztráty paměti! Je to následek rány, kterou vám zasadili. Doufám, že se vám paměť vrátí, jakmile zmizí otok."
„Jsem zraněn?"
„Těžce ne, kost neutrpěla. Spíš se objevila krevní sraže-nina, která ruší funkci mozku. Takže si nevzpomínáte na nic ze včerejšího večera?"
„Vůbec."
„Tancoval jste."
„Tancoval? To by byl skoro zázrak. Kdo by měl být tou obětí?"
„To se ještě nezjistilo. Zatím se vyptávali jen vašeho dirigenta. On dívku nezná."
„Musel jsem se ho zeptat?"
„Ne, to jste neudělal. Objednal jste si k tanci valčík. Pak jste se vrátil k bubnům, ale záhy jste opět zmizel. Odešel jste ze sálu a již jste se nevrátil."
„Zvláštní! Co jsem mohl dělat?"
„To se musí zjistit. Třeba jste se pohádal s nějakým lotrem, který vás pak srazil."
„Těžko. Nestýkám se s lotry a nikdy se nehádám, alespoň ne tak, aby z toho byla pranice. Navíc jsem dost silnej, abych se nenechal jen tak zmlátit. Kdyby se něco takového stalo na ulici, musel by noční hlídač slyšet rány."
„Nikdo nic neslyšel. Hlídač revíru, v němž jste byl nalezen, byl vyslechnut a tvrdí, že nic nebylo slyšet."
„Hm! Skoro se zdá, že mě zákeřně přepadli!"
„Proč si to myslíte?"
„Jak už jsem řekl: jsem dost silnej, abych stačil na dva. Kdyby mě někdo napadl otevřeně, dokázal bych se ubránit."
„Co přesila?"
„Nesmysl! Pak bych volal o pomoc a strážný by mě musel slyšet. Určitě mě praštili zezadu - jenže čím?
„Zdá se, že použili zabiják."
„Ach! Tady to máte! Poctiví lidi u sebe nenosí zabijáky! Taky muž, kterej se náhodně připlete do rvačky, u sebe nebude mít tak nebezpečnou zbraň. Ne, to musel být někdo, kdo šel zločinnou cestou."
„Tyto argumenty se zdají být pádné, snad se mohlo jednat o loupežné přepadení. Víte, co jste měl u sebe?"
„Nenosím s sebou nic cenného. Jsem chudej člověk, takže u mě najdete nanejvýš několik laciných doutníků, pár krejcarů a hodinky, které jsem koupil za šest guldenů."
„Vše jste měl v kapse. Leží to tady na stole - tři doutníky, hodinky a peněženka s necelým guldenem."
„Víc jsem u sebe neměl, takže o loupežném přepadení ne-můžem mluvit."
„Snad přece - mohli mít spadeno na někoho jiného, mohli se ve vás zmýlit."
„Aby je vzal čert! Mít na někoho spadeno a srazit mě!"
„Někdo se to stává."
„Jo, ale já stejně nevěřím, že to byl můj případ. Pokud jsem se vypařil ze sálu, musel jsem k tomu mít vážný důvod. Snad zrovna proto mě klepli po hlavě."
„Snad máte pravdu. Jen kdybyste se mohl rozpomenout." Hudebník se poškrábal na hlavě a prohlásil:
„Nemám tušení, co se semlelo. Jste lékař - zajímáte se taky o frenologii?"
„Ano. Proč se ptáte?"
„Mám na hlavě bouli. Leží v těch místech paměť?"
„To ne, předpokládá se, že paměťová centra jsou víc vpředu."
„Třeba mám jinou hlavu. K čertu, to by bylo mizerný, kdyby se mi paměť nevrátila!"
„Toho se nebojte. Až otok zmizí, paměť se vám určitě vrátí."

„Je to otokem? To si vyprošuju! Paměť se přece nebude schovávat v bouli! Třeba bysme jí měli trochu pomoct!" Znělo to žertovně, že se lékař se smíchem zeptal:
„Jak byste to chtěl udělat?"
„Hm! Musím si to promyslet. Koho se ještě vyptávali? Jen dirigenta?"

„Ano."
„Tak! V tom případě se neobrátili na správný pramen, pane doktore!"
„Lepší pramen těžko mohli najít!"
„Ohó! Myslíte si, že starýmu věším všechno na nos? O soukromých záležitostech mu neříkáme ani slovo. Nemusí všechno vědět. Třeba šlo zrovna o takovou věc. Pak bych se spíš než na dirigenta obrátil na kamaráda."
„A ten by mohl vše vysvětlit."
„Možná. Hraje třetí housle, takže se může snadno vypařit. Když náhodou musím pryč, dřepne si za bubny. Včera to jistě nebylo jinak."
„Musíme se ho zeptat. Oznámím to hned vyšetřujícímu soudci."
„Vyšetřujícímu soudci? Udělali z toho úřední záležitost?"
„Samozřejmě. Vždyť se jednalo o pokus o vraždu, a jestli to není kriminální případ, pak už nevím.
„Hm! Takže mě budou taky vyslýchat?"
„Každopádně, dokonce už zítra a tady.
„Myslíte, že tu mám zůstat?"
„Ano.
„Ani mě nenapadne!
„Nepomýšlejte na to, že vás propustím!
„Půjdu sám!
„To vám nedovolím! Nesmíte své zranění brát na lehkou váhu."
„Jsem v pořádku. V hlavě mi sice hučí, ale to je všecko.
„A nic si nepamatujete! Váš případ musí být zajímavý pro každého lékaře, je třeba ho pečlivě pozorovat. Nepustím vás."
„Vždyť bych mohl ještě dneska zjistit, kdo mě tak zřídil!"
„V tom případě to musí být snadné i pro vyšetřujícího soudce. Počkáte tady, dokud vás zítra nenavštíví." Hauck hleděl zamyšleně před sebe. Přes jeho obličej přelétl šelmovský úsměv, pro něho tak význačný. Odevzdaně odpověděl:
„Takže tu musím zůstat a oddat se osudu."
„Ano. Budete zde zabezpečen podstatně lépe než doma. Rodinu přece nemáte?"
„Rodinu? To by mi ještě tak scházelo! Člověk, kterého chtějí klepnout, přece nepotřebuje rodinu! Mám starosti s něčím jiným, pane doktore."
„S čím?"
„Mám hlad." Lékař se znovu rozesmál nad jeho směšnou odpovědí a uklidnil jej ujištěním:
„Tomu lze snadno odpomoci. Dám domácímu správci potřebné příkazy."
„Ale prosím, neudělejte chybu - netoužím po nějaké vodové polévce!
„Co byste tedy jedl, vy těžce nemocný?
„Kuřecí řízky, hamburské uzené, polské kapry, lipsk«U ř%šehochuť a kousek hovězího hrudí s remuládou."
„To není špatné! Zdá se, že patříte mezi labužníky!"
„Aspoň na jazyku."
„Kde jste přišel na takové menu?"
„Studoval jsem všelijaké jídelníčky. Když totiž nemám peníze, zajdu do lepšího podniku a koupím si cukrovou vodu za pět krejcarů, což je vlastně nejlacinější, a přitom se posadím co nejblíž kuchyně. Potom si vemu jídelní lístek a čekám, až se otevřou dveře. Když cítím nějakou hez- kou vůni, hned študuju z lístku, z čeho asi může bejt. Tak jsem se zdokonalil v labužnických finesách, aniž by mě to stálo příliš mnoho peněz."
„Také dobře! Nu, dnes se budete muset spokojit s něčím jednodušším."
„Běda!"
„Pomyslete, že jste v nemocnici, kde humrová majonéza není běžným pokrmem. Uvidím, co máme, a hned vám předepíši láhev arnikového kapání."
„K vypití jako zákusek?"
„Ne, k potírání."
„Ach, kvůli pamětní bouli! Holt to budu muset vytrpět!" Lékař se vzdálil. Sotva odešel, Hauck tiše zamumlal:
„Zůstat tady, v nemocnici? Ne, ani mě nenapadne! I když jsem dostal pořádnou pumelici do hlavy, nic mně není. Vlastně mi nic neschází. Paměti ještě dneska dopomůžu, když ne tímhle způsobem, tak jiným. Šaty mám tady, a tak po anglicku zmizím, když mě nepustí dobrovolně." Po nějaké době se objevil domácí správce a oznamoval:
„Máte dostat jídlo, ale tady se večeří v sedm. Nic nezbylo. Já se stravuji soukromě, takže pokud máte zájem, dám vám ze svého."
„Nu, copak máte dobrého?"
„Bramborový salát a jitrnici."
„Dobře, klidně mi kus doneste, hlavně jitrnice. Na salát si nároky nekladu." Muž s úsměvem odkvapil a po chvíli přinesl večeři. Na jitrnici vskutku nešetřil, proto Hauck prohlásil:
„Nejste špatnej chlap! Takhle se chováte ke všem pacientům?"
„Ani mě nenapadne! Vrchní lékař uzdravuje především dietou. Nevěřil byste, jak rychle se nemocní uzdravujou, když za den dostanou jen dvě vodový polívky.
„To byste mě tady dlouho neudrželi. Raději se postarám, abych se podobné cti vyhnul!"
„Ne tak zbrkle! Dneska se ven nedostanete."
„Proč ne?"

„Lékař to zakázal. Řekl mi, že chcete pryč, a dal mi příkaz, abych vás nepouštěl."
„No, holt budu muset zůstat!" Ale když správce odešel, dodal k tomu:
„Uvidíme! Mě tady neudržíte! Je dobře, že jste mě nechali jen v pozorovací místnosti. Ještě zjistím, jak vysoko je okno." Vstal a přistoupil k okenní tabuli.
„Ach, přízemí! Jak jste mi to usnadnili. No, nejdřív se najím, ačkoliv jen salátu. Jitrnici si vemu s sebou. Aspoň zej-tra ušetřím na snídani. Arniku nechám tady pro domácího správce i jeho doktory! Já najdu paměť i bez ní!" Posadil se na postel a snědl salát. Poté vstal a zasunul závoru, aby ho nikdo nepřekvapil. Oblékl se, zapálil si jeden z doutníků a ostatní, včetně jitrnice, hodinek i peněženky, zasunul do kapsy. Potom odtáhl závoru, otevřel okno a vyhoupl se ven. Ocitl se v nemocniční zahradě, jež sousedila s málo oživenou ulicí. Nebylo těžké přeskočit plot, potom se musel zamyslet, kam se obrátí.
„Domů ne! Musím mít na paměti, že lékař mě považuje za tak zajímavého, že by pro mě klidně poslal policii. Ne, domů ne! Zajdu k houslistovi. Snad ví, kde je zajíc v pepři!" Jmenovaný bydlel v garsonce. Byl doma a seděl nad notami. Sotva zahlédl přicházejícího, překvapeně se zeptal: i
„Ty, Haucku? Myslel jsem, že jsi přišel o rozum!
„Člověče, co tě vede! Chlap jako já, že by přišel o rozum?"
„Všichni to tvrdí! Taky to stálo v novinách.
„Nevěř novinářům, lžou jako straky! Byl jsem chvilku v bezvědomí, ale nikdo nemůže tvrdit, že jsem měl nebo neměl rozum!"
„No dobře. Štěstí, žes přišel k sobě!"
„Nesmysl! Ne k sobě, ale k tobě jsem přišel, to snad vidíš, he?!"
„Ty ses a zůstaneš starým srandistou!"
„To je nejlepší, co můžu udělat. Ostatní nestojí za nic. Nech mě sednout, opravdu to není tak snadné, jak jsem se domníval. Mám z toho docela těžký nohy!"
„Utekl jsi z nemocnice?"
„Odkud jinud? Chtěli mě tam zadržet, protože jsem pro ně zajímávej objekt k pozorování. Ano, jen si představ, že následkem rány, kterou jsem dostal, se nemůžu rozpomenout na nic, co se včera dělo. Jen vím, že jsem byl v Tivoli hrát a že jsem dneska před krátkou chvílí utekl z nemocnice."
„Takže nevíš, kdo tě uhodil?"
„Nemám zdání. Ani jsem nevěděl, že jsem včera tancoval. Řekli mně to."
„To zní náramně zajímavě!"
„Poslyš, jistě by bylo zajímavější, kdybych měl ve všem jasno. Předpokládám, že jsem se tě zeptal, než jsem šel tančit?"
„Jasně, přece jsem musel k bubnům."
„Znal jsi moji tanečnici?"
„Až později. Byla to Laura, dcera divadelního pokladníka Wernera, který nedávno to místo získal." Hauck zavrtěl hlavou a řekl:
„Tu neznám!"
„Ale stále jsi na ni čuměl, ano, byl jsi z ní pryč, žes dokonce špatně bubnoval!"
„Poslyš, nemel, to se mně ještě nikdy nestalo!
„Je to tak! Tančil jsi s ní valčík a potom jsi po ní pořád koukal. Pak ses zahleděl do dalších dvou holek a odešel jsi s nima."
„Ještě dvě, takže tři?! To bych musel být kabrňák! A co bylo potom?" Houslista vyprávěl, co věděl.
„Poslyš," řekl pak bubeník,
„z toho nejsem chytrej. Musím si zjednat jasno. Udělám nejlíp, když zajdu rovnou k Wernerům."
„Máš pravdu. Víš, kde bydlí? U staré tržnice číslo, čtvrté patro v zadním domě."
„Dobře, snad najdu paměť v některém z těch pater!" Odešel. Paměť na poschodí sice nenašel, zato narazil na intrikářského správce Solbriga, který byl donucen vzdát se Emílie Wernerové. i,
„Bydlíte snad v tomto domě?" zeptal se ho. |
„Ano," opáčil Solbrig nevrle. ťl-
„Pak mi tedy můžete říct, jestli tu bydlí taky divadelní pokladník Werner?"
„Ten? Co mu chcete?"
„Musíte to vědět?"
„Jasně."
„No, pak se ho později zeptejte. Já to nevím zpaměti, a tak vám to nemůžu říct!" Pokračoval v cestě a smál se hrubostem, které za ním Solbrig posílal. Vystoupil nahoru a našel všechny doma ve veselé náladě. Byl zde i Adolf, ženich Emílie. Také Laura byla doma.
„Pan Hauck!" zvolal policista.
„Vy tady?" > Bubeník neodpověděl, stál hodnou chvíli u dveří a strnule hleděl na Lauru.
„Sakra!" vyrazil ze sebe.
„Už je to tady!
„Co?" ptal se Werner překvapeně. . ŠÉPaměť.
„Nerozumím vám!
„Zato já ano!" řekl policista Adolf. ®
„Vy?"
„Ano. Alespoň věřím, že mohu tušit, co tím myslíte. Byl jste udeřenej, až jste ztratil vědomí."

„Ano, je to tak. Nevěděl jsem nic, co se stalo. Včerejší večer se mi ztratil z paměti. Dozvěděl jsem se, že jsem tančil, a tak jsem hned šel sem, aby se mi kupříkladu při pohledu na tanečnici vrátila přetržená nit." Zarazil se. Bylo na něm vidět, že bojuje sám se sebou. Nepochybně se snažil srovnat myšlenky.
„Buďte klidný," pravil Adolf.
„Posaďte se k nám a dejte si s námi sklenici grogu!"
„Ano, jestli mi dovolíte, přijmu vaše pozvání. Třeba si slečna pamatuje, o čem jsme spolu mluvili. Možná bych tím něco osvětlil." Laura rozpačitě odpověděla:
„Vyměnili jsme si jen několik zdvořilostí, jak to dělají tanečníci, kteří se blíž neznají, pane Haucku."
„Hm! Je mně, jako bych si měl nějaká slova zapamatovat."
„O tom nic nevím."
„Opravdu ne? Neříkal jsem, že bych měl odejít ze sálu?"
„Ne."
„Taky nic, z čeho byste mohla usoudit, proč jsem odešel?"
„Ne."
„Pak jsem sem holt přišel zbytečně."
„Třeba ne," mínil policista.
„Chcete se vrátit ke svým vzpomínkám, ale snad to děláte naruby. Potřebujete se dostat dozadu, ne dopředu."
„Jak to myslíte?"
„Uvažujete o místě, kde začal včerejší příběh, ale spíš byste měl pátrat po místě, kde skončil."
„V nemocnici?"
„Ne, na ulici, kde vás našli. Měl byste se podívat na dotyčné místo. Možná byste si vzpomněl, co jste tam chtěl dělat."
„Ach, to je pravda! Nezapřete policistu! Hned tam zajdu a proměním vaši radu ve skutek!" Vstal ze židle. Adolf jej rychle chytl za ruku, posadil jej zpět a řekl:
„Vždyť nepochybně ani nevíte, kde vás našli!"
„Skutečně! Ale to zjistím, zeptám se."
„To není nutné. Vím, kde se to stalo, odvedu vás tam, pokud s tím budete souhlasit."
„Velice rád!"
„Taky já jsem pátral, ale bez výsledku. Hlídači nepoznali pár lidí, kteří šli tak pozdě kolem. Jeden strážce potkal skm pinku čtyř lidí, kteří odpověděli na jeho pozdrav, ale víc —, ít
„Čtyři - lidi" koktal Hauck.
„To je, jako by to — čtyři lidi - jak si člověk může myslet, že dokáže zapomenout, co se stalo včera večer?"
„Proč ne? Stačí najít správnou nit, potom se vám paměť vrátí."
„Zblázním se! Mluvíte o čtyřech lidech, a to mně připadá, jako by se to týkalo i mě. A přece ne tak, i když - že bych kvůli nim odešel ze sálu?"
„Nějakej důvod jste k tomu musel mít."
„Spíš si myslím, že se to týkalo slečny Laury."
„Mě?" ptala se překvapeně.
„O tom nemám tušení."
„Je to tak. Hrozilo vám nějaké nebezpečí - nebezpečí, které jsem od vás chtěl odvrátit."
„Nic se mi nestalo.
„Ale kdykoliv se může stát. Zaslechl jsem něco - slova, na která si nemůžu vzpomenout. Pak jsem šel ven, srazili mě - to je důkaz, že nebezpečí skutečně existuje - dokonce velmi vážné!"
„Co by to mohlo být?" ptali se všichni. Členové rodiny dostali strach, proto je Adolf uklidňoval.
„To je jen hypotéza. Pan Hauck bojuje s nejastnostma, který nás zatím nemusej rozčilovat. Počkáme, až se mu vrátí paměť."
„Nejsem přítel čekání!" odporoval bubeník.
„Co se dá udělat hned, nemá se odkládat. Půjdeme?"
„Počkejme," radil Adolf.
„Teď není vhodná doba."
„Proč ne?"
„Jestli se chcete upomenout, nesmíte bejt rozrušenej. Navíc je venku rušno. Měli bysme počkat, až se lidi uklidní, až se ulice vylidní."
„Můžete mít pravdu. Můžou sem však přijít, aby mě sebrali. Opustil jsem nemocnici bez povolení."
„Z toho si nemusíte dělat starosti. Můžete se léčit, kde chcete." To Haucka uklidnilo, ostatně to s rychlým odchodem odtud nebral tak vážně. Pohled na Lauru probudil včerejší city, vzpomněl si na hluboký dojem, který na něho včera učinila, a tento pocit ještě narůstal její nynější přítomností. Měla velké, hluboké oči, tmavé jako vody jezera, které ukrývají stoleté tajemství. Neustále se vlhce leskly, jako by se měla každým okamžikem rozplakat. Jak tak nad tím uvažoval, prolétlo mu cosi hlavou. Vzpomněl si, že včera říkala, že má důvody se již nikdy nesmát! Teď si ta slova vybavil. Je jisté, že dívku něco trápí, ale co? Musí na to přijít! To však nebyla slova, kvůli nimž opustil sál. V tomto se neskrývala žádná výhrůžka. Vždyť Laura nemohla říci nic, co by ji samotnou mělo ohrozit! Vzpomínal, mučil se - marně! Konečně - kolem půlnoci - Adolf řekl, že by měli jít. Snad to byl úmysl, snad ne — Laura vzala lampu, aby odcházející doprovodila ke dveřím. Adolf jí podal ruku a pomalu sestupoval ze schodů. Také Hauck jí podal ruku a zeptal se:
„Opravdu jsme včera mluvili jen obecně?"

„Ano," přitakala.
„Prosím, mluvte upřímně! Jediné slovo mi může navrátit ztracené světlo."
„Nevzpomínám si na nic mimořádného."
„Stejně mám nějaký divný pocit. Neříkala jste něco v tom smyslu, že se do konce života musíte vzdát smíchu?"
„Ano, to jsem řekla," odvětila váhavě.
„Moje otázka vás snad bude obtěžovat, ale přesto vás požádám, abyste mi vysvětlila, proč jste tato slova řekla."
„Protože jste se zmínil, že jsem vážná."
„Z jiného důvodu ne?"
„Ne."
„Ne proto, že byste tušila hrozící nebezpečí?"
„Kdepak. Nevím, jaké nebezpečí by mě mohlo hrozit."
„To mě trochu uklidňuje. Přesto vím, že to nebezpečí existuje. Kvůli vám jsem opustil Tivoli. Promiňte mi, že se vás snad nepříjemně vyptávám, ale přeju si vaše dobro." Dosud držel její ruku ve své. Klidně by tak stál do konce života. Lauře však nahnalo vzniklé ticho obavy, a proto řekla:
„Nemám důvod se na vás zlobit. Sám jste řekl, že se ptáte kvůli mému dobru - i když jsem vám tak cizí."
„Ano, alespoň v té souvislosti, jak často jsme se viděli. Na druhou stranu si myslím, že není nutné vidět se příliš často, aby srdce dvou pocítila vzájemnou náklonnost."
„Dobrou noc, pane Haucku," odpověděla a snažila se osvobodit ruku z jeho sevření. DIVADLO TEMNÝCH ZÁMĚRU
„Jistě máte pocit, že bubeník musí bejt odvážnej chlapík, ale není to tak, není odvážnej, jen upřímnej. Skutečně jste se mi hned líbila. Říkám vám to, aniž bych vás chtěl urazit. Odmítnete-li mě, půjdu, ale do smrti na vás nezapomenu." Chtěl jít, ale ona sevřela jeho ruku.
„To nesmíte, pane Haucku!" prosila téměř bázlivým hlasem.
„Proč? Jste zasnoubena?"
„Ne."
„Nejste volná?"
„Také ne."
„Takže mě nemáte ráda?"
„Bože, taková muka! Ještě jste o mně neslyšel mluvit?"
„Co bych o vás měl slyšet?"
„Něco špatného, opravdu špatného!"
„Nesmysl! Vy a něco špatnýho? To nejde dohromady! Teď a nikdy!"
„Ale ano. Je to — nejhorší, co se o dívce může říct. Nesmíte na mě pomýšlet, ani já na vás - na nikoho."
„Kdyby mi to řekl někdo jiný, praštil bych ho, že by ztratil rozum jako já včera!"
„Přece jen to je pravda!"
„Kdybych se to tak mohl dozvědět!"
„Ptejte se! Zeptejte se - tam toho! Dobrou noc!" Vytrhla ruku z jeho dlaně, ukázala na Adolfa, který čekal na schodech, a rychle zavřela dveře.
„Vzala to dost rychle," mínil policista.
„Opravdu. Kdybyste na mě nečekal, snad by to trvalo déle."
„Skoro se mi zdá, že se máte rádi."
„Já ji ano, ale ona mě nemůže vystát."
„Řekla to?
„Docela jasně. Prohlásila, že na ni nemám myslet. Není to dost jasné?"
„Kdepak! Neznamená to, že by vás nechtěla."
„Co to teda znamená? Že mám běžet k faráři a objednat si ohlášky?"
„To zas ne!" smál se policista.
„Laura je hodná, od srdce dobrá dívka. Má všechny schopnosti udělat chlapa šťastným, ale"
„Jaké ale?"
„Hrozné ale."
„Hloupost! Bude to prkotina. Abych se upřímně přiznal, oblíbil jsem si ji na první pohled. Kdyby chtěla, ihned bych si ji vzal."
„To zní rezolutně! Zdá se, že se velmi rychle rozhodujete!"
„Ano, vždyť jsem bubeník!"
„Jak to s tím souvisí?"
„Moc. Stojím tady s paličkou v ruce. Jak přijde nota, uděL> lam bum bac a je to!"
„Já se raději zdržím u toho ,ale, milý Haucku."
„Ať ho vemе čert! Co je mi po nějakým ,ale? Zdá se, že v tom je něco tajemného!"
„Snad pro vás. Znáte ji dobře?"
„Ano."
„Pak tedy musíte vědět, co jsem tím ,ale myslel."
„Čerta vím! Vlastně to ani vědět nechci. Je hodná a hezká, ožením se s ní, jestli mi nedá košem. Počkat, teď mě napadlo, na co jsem sejí měl zeptat!"
„Sama by vám to jistě neřekla!"
„Včera říkala, že má důvod se do smrti nesmát.

„Bere tu záležitost moc vážně. Už vytrpěla hodně."
„Vytrpěla? Sakra, proč? Já toho chlapa rozmlátím na bramborovou kaši!
„Zdá se, že máte velice bojovnou náladu!"
„Ano, překypěl jsem jak polívka! Když to ve mně začne vařit, neznám se, i když jsem jinak dobrák od kosti."
„Vím. Byl byste takovej a vzal byste si dívku, která už rodila?"
„Rodila? Co?"
„Přece dítě! Palačinku určitě ne!"
„Dítě? Hrome! Hm!"
„A toto dítě měla zavraždit"
„Zavraždit? Sakra!"
„A potom seděla ve vězení."
„Vězení? Seděla?" Hauck zastavil. Byl úplně ztuhlý úžasem.
„Ano," přitakal policista.
„Teď mi odpovězte!"
„Co mám odpovědět?"
„Právě na to jsem zvědavej."
„Nevím, o jaké dívce mluvíte!"
„O té, kterou si chcete vzít."
„Ani mě nenapadne! Mluvil jsem o Lauře Wernerové a o žádné jiné."
„Taky já mluvím o ní." Tu Hauck o krok couvl a řekl:
„Mám velkou chuť narazit vám klobouk až pod uši, i když žádnej nemáte!"
„To je právě ono ale, o kterým jsem mluvil!"
„Zbláznil j sté se?! Že by Laura už měla - měla — dítě?! Bůh mě chraň! Mluvíte pravdu?"
„Bohužel ano."
„Pak tedy sbohem se vším, co jsem si myslel a předsevzal! Opravdu jsem šiji hned oblíbil, Bůh je mi svědkem, že jsem ji chtěl učinit šťastnou, ale teď bych byl radši, kdyby má ztracená paměť zůstala tam, kde mi upadla. Kdo byl otcem?
„Baron voň Helfenstein."
„Ten ďábel v lidské podobě? To mu nestačily ostatní, které přivedl do neštěstí, třeba dívka, kterou nevinně odsoudili kvůli Ledě a která taky byla jeho milenkou?"
„Znáte tu dívku?"
„Slyšel jsem o ní."
„Jméno neříkali?"
„Jasně, ale hned jsem ho zas zapomněl. Přej sloužila u baronky a on ji přepadl a znásilnil."
„Takovou dívku byste si kvůli její minulosti nevzal?"
„Pane, máte mě za chlapa bez srdce, za lumpa a podvodníka? Kdyby mě měla ráda, vzal bych si ji a dokonce bych na to byl hrdej. Udělal bych to natruc všem nechápávej m! Málokdo se může pochlubit ženou, na níž se zákony tak provinily!"
„No, to jste řekl hezky. Proč už tedy nechcete o Lauře slyšet?"
„O Lauře? Tady jde o něco jiného."
„Ne, je to totéž. Historka, kterou jste zrovna zmínil, je právě o Lauře." Trvalo dost dlouho, než se Hauck vzmohl na slova:
„Laura Wernerová! Podívejte se na mě!"
„Proč?"
„Nejsem najednou zkamene - nebo z mramoru? Sáhněte si na mě!"
„Naštěstí cítím vaše svaly."
„Tak? Už jsem se lekl, že jsem překvapením zkameněl! Ne, ne, takže to byla Laura?"
„Ano, byla to ona."
„Pak to dává celé záležitosti úplně jiné světlo! Proto řekla, že se nesmí do konce života smát?"
„Jen proto."
„Poslyšte, máte čas?
„Proč?"
„Chtěl bych vědět, jestli zrovna dneska máte hodně na práci."
„Vůbec nic. Jakmile budeme hotovi, půjdu do hajan."
„Dobrá, dobrá, takže máte čas! Prosím, počkejte chvilku, než se vrátím! Musím k Wernerům!"
„K čemu?"
„Musím jí říct, že se může smát, kolik chce a jak dlouho sejí bude líbit!"
„Spěchá to?"
„Přirozeně! Člověk nemůže nechat jiného v neštěstí dýl, než je to nutné."
„To je pravda. Víte ale, že jste to zrovna vy, po kom Laura touží?"
„Hm! Sakra!"
„No tak! A vůbec, jak byste se k nim chtěl dostat? Všude už je zamčeno."
„To je nejmenší. Udělal bych takovej kravál, že by mi jejich domovní správce ještě rád otevřel. Takže si myslíte, že bych se neměl vracet?"
„To si myslím."

„Tak tam zaběhnu hned zejtra ráno!"
„Taky od toho bych vás chtěl odradit."
„Pročpak?"
„Jste úplně zapálenej!"
„Jo, nechoďte příliš blízko a radši se mě nedotýkejte! Když miluju, pak jen žhavě!"
„Sakra! To může být nebezpečné! Přesto byste měl mít strpení. Zesměšnil byste se, kdybyste šel k Wernerům hned ráno, měl byste se dřív přesvědčit, zda bude vaše láska opětována."
„Správně! Proto tam chci hned ráno zajít!"
„Jste skutečně jako oheň! Zesměšníte se!
„Pro mě za mě! Laura - Laura se musí smát!"
„Taky důvod! Jste skutečně báječnej! Uvědomte si, že se Laura uzavřela před štěstím. Má zvláštní povahu, je zá-dumčivá a mlčenlivá. Takovej člověk se musí dostat jiným způsobem, než jak to chcete dělat vy."
„No, jak bych se toho teda měl zhostit?
„Něžněji, něžněji a jemněji!"
„Hm! Třeba máte pravdu."
„Že? Proč tam hned letět? Chcete mít její slovo už zej-tra?"
„Ne, můžu počkat do pozejtří. Do té doby budu co nejněžnější."
„Kdy byste chtěl mít svatbu?"
„Bůh ví! Myslíte, že se může jednoduchej bubeník ženit?"
„Chcete čekat, až budete dvojitej?"
„Hloupost! Moje příjmy vystačí tak pro mě, ne pro ženu a dítě."
„No, na dítě je času dost."
„Jednou na to přece jen dojde, a tak se musím poohlíd-nout po lepším příjmu, než budu moct pomýšlet na svatbu a manželství."
„Nu, vida! Tak proč tam chcete hnát už dneska nebo zej-tra?"
„Protože jsem žhavěj!"
„To je k ničemu. Shoříte, a je po všem. Láska musí vydržet celej život."
„Jo, ale jestli nebudu jednat rychle, může se objevit někdo, kdo mi ji sebere!"
„Hm! Byl jste už někdy zamilovanej?"
„Ne."
„Tak jste si aspoň našel holku na ňákou tu chvilku radosti C(
„Takovej lotr nejsem! Oklamat dívku? Nikdy!
„Proto jste tak nezkušený! Nemusíte se bát, nepřijde nikdo, kdo by vám chtěl Lauru vyfouknout. Sám se o to postarám."
„Mám z vás radost, jenže jak to chcete udělat?"
„Mluvme vážně. Přejete si Lauru poznat blíž. Dobře, uvedu vás do rodiny a pak můžete"
„Pěkně děkuju! To není nutné! Už jsem se uvedl sám. Raději toho nechme. Stojíme tady už čtvrt hodiny a nehneme se z místa."
„Úmyslně - právě tohle místo jsme hledali."
„Co? Tady jsem ležel?"
„Zde. Podle polohy těla bylo jisté, že jste přišel tudy a chtěl jste jít támhle." Rukama naznačil směry. Hauck se zamyšleně rozhlížel na obě strany, poté prohlásil:
„Půjdem směrem, odkud jsem přišel." Učinili to a zastavili za příštím rohem. Adolf mlčel, aby jej nerušil v přemýšlení.
„Jo," kývl bubeník,
„tudy jsem šel. V hospodě se ještě svítilo, jak se mi vybavuje."
„Pak jste šel do uličky. Přemýšlejte!" Vstoupili do ní. Ještě nebyli na jejím konci, když Hauck řekl:
„Vpředu jsem šel vpravo kolem rohu. Musel jsem zastavit, protože ti čtyři pomalu - sakra, ti čtyři, mám to! Byli to čtyři muži!"
„Odkud šli?"
„Nevzpomínám si."
„Přemýšlejte, kde jste je spatřil poprvé!"
„Možná že to najdem, když půjdeme dál tím směrem. Pojďme!" Kráčel dál, Adolf jej napjatě následoval. Po nějaké době Hauck zastavil, ukázal na domovní dveře a řekl:
„Tudy jsem šel. O dveře se opíral opilec a snažil se odemknout. Ti čtyři se mu smáli. Pojďme dál, jsme na správné cestě." Ubírali se uvedeným směrem a dostali se na náměstí, jehož jeden roh tvořila soudní budova. Hauck se na okamžik zarazil, poté se však rozběhl k budově dvojnásobnou rychlostí. Prošel kolem rohu a zeptal se:
„Asi chcete vědět, odkud ti čtyři šli?"
„Jistě."
„Tři vyšli tudy ven, čtvrtého jsem pronásledoval. Prošel kolem rohu, zastavil a řekl - ach, díky Bohu, vzpomínám si na jeho slova i na jména, která vyslovil! Ještě že vás napadlo odvést mě k místu, kde mě našli."
„Nepochybně se mýlíte!"
„Kdepak, mýlka je vyloučená!"
„Odtud ti tři nemohli vyjít!"
„Proč ne?"

„Ani ve dne tu není veřejnej vchod nebo východ."
„Kdo ví, jak se to semlelo!"
„Od těchhle dveří mají klíče jen lidi, kteří nikoho nepře-padávaj."
„Vždyť vám můžu říct jména!"
„Udělejte to!" />& -
„Jednoho nazvali Simeonem.
„K čertu, že by zlatník Simeon?" ::.ýv
„To nevím.
„Hledáme ho, ale nemůžem ho chytit. Jak zněla ta d|f&í jména?"
„Svobodný pán voň Tannenstein.
„Nesmysl!"
„A slečna, jeho dcera!" íff i
„Pitomost!"
„Měla na sobě mužské šaty." .....
„Snil jste!"
„Ne, byl jsem vzhůru. Taky přesně vím, co jsem dělal: stál jsem za rohem a všechno vyslechl. Ten, jehož jsem sledoval, se ptal, co tu ti tři dělají. Simeon odpověděl, že se to doví. Nesměl nikoho jmenovat. Potom zamířili směrem, odkud jsme přišli."
„Hm, tajemství nad tajemství! Pokud se to stalo tak, jak tvrdíte, pak si museli všimnout, zeje sledujete. Někdo z nich se zdržel ve tmě, aby vás srazil."
„Ano, tak to muselo bejt!
„Takže nevíte, kam mířili?
„Jak bych to mohl vědět?"
„Svobodnej pán voň Tannenstein! Hm! Musím zjistit, jestli je v rezidenci."
„Včera večer byl tady, to můžu odpřísáhnout!"
„Zatím si to nechtě pro sebe. Řekněte, odkud ti čtyři přišli."
„Prošli kolem rohu, takže nejspíš z tyhle ulice."
„Víte to jistě?"
„Ne, tady mám ještě temno. Pojďme dál, snad na něco přijdeme!" Za rohem pokračoval:
„Tahle kašna mi zjednala jistotu. Teď vím, že jsem přišel zleva, kolem rohu vpravo." Rychle spěchal ulicí a kolem zmíněného rohu. Zanedlouho se zarazil a dušené vykřikl.
„Co je?" ptal se Adolf.
„Jsme tady, zde to bylo!
„Co?"
„U těchhle vrat jsem několik hodin čekal, abych ty nahoře pozoroval a pak sledoval toho chlapa."
„Kdo tu bydlí?"
„Nevím, chtěl jsem to zjistit. Šel s ní dovnitř.
„Kdo?"
„To nemůžu říct. Myslím toho čtvrtého, který oslovil u soudní budovy ostatní tři."
„A ona? Kdo je to?"
„Nevím, taky to jsem chtěl zjistit. Šel s ní nahoru, zřejmě jako milenec."
„Odkud jste přišli?"
„Ach, kdybych tak věděl! Zrovna když to nejmíň potře-buju, rozum vynechává!"
„Snad z Tivoli?"
„Ne - to znamená, že ne přímo z Tivoli. Stalo se něco, co ve mně vzbudilo nedůvěru. Ach, nejde támhle někdo?"
„Ano, nejspíš strážný. Počkejme!" Muž se pomalu blížil, byl to skutečně noční strážce. Ti dva se ukryli ve výklenku dveří, že si jich téměř nevšiml -až na poslední chvíli zpozoroval Haucka.
„Kdo je tam?" ptal se.
„Pst! Policie!" odvětil Adolf.
„Oho!" vyrazil hlídač nevěřícně, třebaže tlumeným hlasem. Bleskově vytáhl z kapsy lampu a posvítil Adolfovi do tváře.
„Ach, to jste vy!" řekl pak.
„Promiňte!"
„Tiše! Bylo by mi milé, kdybyste věděl, kdo bydlí tuhle naproti."
„Bývalá komorná, kterou určitě taky znáte - naposledy sloužila u baronky voň Helfenstein."
„Ach, na tu jsem už dávno zapomněl!"
„Nemožné!" smál se hlídač.
„Říká se, že sejí kdosi dvořil - aby"
„Dobře, dobře! Jak tu žije?"
„Vesele. Chodí domů až pozdě v noci."
„Kdy se vrátila včera?
„Nevím, včera jsem měl volno.
„Přijímá návštěvy?
„Zatím jsem si nevšiml.
„Ne? Podívejte se nahoru!

„Vskutku, musí tam mít nějakého chlapa - tak se zdá podle stínu."
„Ano, nyní vstává, zřejmě aby odešel. Hlídači, zmizte, aby vás neviděl, až dole otevře!" Jmenovaný odešel. Zatímco se stíny nahoře pohybovaly Adolf řekl:
„Přitiskněte se na dveře a schovejte si límec od košile pod sako, aby nebyl z druhý strany vidět."
„Komorná je nebezpečná?"
„Velice. Skoro bych věřil všemu, co jste před chvílí řekl."
„Aha!"
„Tannenstein je příbuznej Helfensteina, ale co mohl s dcerou hledat v soudní budově? Musím to zjistit. Podívejte, už jdou, okno potemnělo." Nade dveřmi se objevilo světlo, pak se tyto otevřely. Lampa vrhla světlo na oba, kteří stáli ve dveřích a opatrně se rozhlíželi po ulici, zda je někdo nepozoruje.
„K čertu!" vydechl Adolf překvapeně.
„Znáte ho?" zeptal se Hauck.
„Ano, velmi dobře. Poslouchejte!"
„Nikdo není vidět!" pravila Hulda.
„Můžeš nepozorovaně odejít."
„Škoda, raději bych se zdržel!"
„Člověk nesmí hned rozhazovat! Navíc jsem se ti odvděčila dost bohatě!"
„Ano, ti dva hloupí policajti mi to nesmírně usnadnili, když bez zaváhání prsteny koupili."
„A co dopis vrchnímu strážmistrovi? Myslíš, že jsme ho napsali dobře?
„Jistě!"
„Písmo je tak změněné, že nepoznají pisatele?"
„Rád bych viděl toho, kdo by to poznal."
„Tak na něj nezapomeň!"
„Hodím ho do té nejbližší poštovní schránky. Dobrou noc!"
„Dobrou noc! Zítra touhle dobou už budou oba v díře."
„A snad i jejich holky!"
„Ano, Landrocková i Wernerová. Poslouchej!" Při posledních slovech totiž Hauck nedokázal přemoci překvapení.
„Co je?" otázal se Mehnert.
„Vypadalo to, jako by někdo zakašlal."
„Nikdo tu není. Pojď, dej mi ještě pusu!" Políbila jej, pak odešel. Ihned zamkla dveře.
„Proboha, co se vám stalo?" zeptal se Adolf tiše.
„Bylo to z radosti. Už všecko vím!"
„Výtečně! Vypadá to na rafinovaný plán. Musím jít za ním, abych zjistil, kam dopis hodí. Nejste ve sledování zkušený jako já, proto se rozdělíme, ale záhy se znova sejdeme."
„Kde a kdy?"
„U kašny na tržnici, co nejdřív."
„Dobře, to se hodí k tomu, co vám chci ještě říct." fc- Adolf bezhlučně spěchal za Mehnertem a bubeník zamířil ke staré tržnici. Nečekal příliš dlouho na policistův pře| chod.
„Vím, do jaké schránky to hodil," prohlásil Adolf.
„I kde bydlí?"
„Ano. Jmenuje se Mehnert a je majitelem zlatnictví, které patřilo uprchlému Simeonovi. Zřejmě se zamiloval do komorné a vymyslel s ní plán pomsty."
„Tušíte j akej?
„Ještě ne. Já a kolega Anton jsme u něho dneska koupili prsteny. Považovali jsme je za pravé, ale on tvrdil, že to jsou napodobeniny. Jak jste sám slyšel, měl je pro nás připravené. Nyní poslali dopis vrchnímu strážmistrovi. Zdá se, že jejich plán souvisí s prsteny a je namířen proti mně a Antonovi."
„Proč by se vám měli mstít?"
„Anton se naoko stal milencem komorné, aby mohl sledovat její panstvo."
„A vy? Čeho jste se dopustil?"
„Já taky sledoval u jisté dívky, ale nevím, proč mě do toho tahaj. Komorné jsem nic neudělal, ale snad se spolčila s tlustou Jette, s níž včera v Tivoli živě mluvila." Mluvil spíš pro sebe než pro Haucka, ale ten se vmísil se slovy:
„Tlustá Jette? Obě byly včera v Tivoli, ne?"
„Ano, byla tam s komornou, o níž se Mehnert tolik zajídal."
„Myslíte tu tlustou holku, co pak seděla s komornou?"
„Ano.
„Pak spolu odešly?"
„Co, odešly spolu?
„Jistě.
„Viděl jsem tam tlustou, i když komorná byla již pryč.
„Znova se vrátila."
„Ach tak! Mluvíte nějak rozrušeně! Co je vám? Proč jste se neovládl, když se Mehnert s komornou loučili?"
„Jak jsem řekl, bylo to z radosti. Když řekla ta slova, vrátily se mi všecky vzpomínky na včerejšek."
„Jaká slova?"
„Wernerová ve vězení."

„Ach tak! Už mi taky začíná svítat!"
„Včera jsem kolem nich prošel v sále a zaslechl jsem, že Wernerová musí do vězení. Proto jsem odešel ze sálu!
„Myslel jste si, že se jejich slova vztahujou na Lauru?"
„Přirozeně."
„Nemáte pravdu, mínily její sestru Emílii, mou snoubenku. Obě se chtějí pomstít mně i Antonovi, že jsme je opustili. Nevím, jak to chtějí udělat, ale souvisí to s prsteny a s dopisem. Schránku nechám ještě během noci otevřít, abych zjistil, co mají v úmyslu."
„Možná vám řeknu něco, co vám pomůže."
„Copak?
„Obě byly včera večer v baronově paláci.
„Příteli, nyní se mýlíte!"
„Kdepak!"
„Všechny klíče, které existují, jsou v mém a Antonově opatrování. Bydlíme v paláci a hlídáme ho."
„Holky měly klíč."
„Nevím, co si mám myslet! Mluvíte přesvědčivě, ale nemůžu uvěřit, že Ella - ach, komorná si mohla sehnat náhradní klíče!"
„Vidíte!"
„Našla mě i Antona v Tivoli, proto se ujistila, že ji nepřekvapíme. Co tam mohla hledat?"
„To holt nevím."
„Dvě dívky běhají v noci kolem neblaze proslulé budovy! Vždyť se musely bát!"
„Když jde o žárlivost a pomstu, neznají ženské strach!
„To je fakt. Kudy se tam dostaly?
„Malými vrátky za rohem."
„Ach, tajný vchod Kapitána! Viděl jste je vejít?"
„Ne, vyjít ven. Šel jsem za nima, ale když jsem přišel za roh, byly pryč. Napadlo mě, že vnikly do paláce. Pozoro-fval jsem okna a zjistil, že se tam objevilo světélko.
„Kde?"
„V pátém a šestém okně v prvním patře.
„Tam byly pokoje baronky. Zůstaly tam šperky a---- hrome!"
„Co je?"
„Dochází mi, co asi chtějí, a zřejmě nejsem daleko od pravdy. Ukradly prsteny, které nám měl milenec komorné prodat. Bude to vypadat, že jsme je ukradli my. Dobrý plán! Ještě musím zjistit, co se v noci dělo v soudní budově. Možná to spolu souvisí. Vzbudím státního návladního nebo knížete."
„Pak radši knížete."
„Máte pravdu, pojďme k němu!" Bylo již pozdě, ale v pokojích knížete voň Befoura se dosud svítilo. Jakmile zazvonil zvonek, vrátný šel otevřít, a když poznal Adolfa, pustil muže dovnitř. Zanedlouho oba stanuli před knížetem, aby mu vše řekli. Kníže je pozorně vyslechl, pak se zeptal:
„Anton již něco ví?
„Ne "
„Slyšel jsem, že jste přijeli drožkou. Stojí ještě dole?"
„Ano."
„Pojedu s vámi ke státnímu návladnímu." O čtvrt hodiny později seděl v drožce i úředník a vůz zamířil k hlavnímu poštovnímu úřadu, kde naložili zaměstnance, aby nechali otevřít zmíněnou schránku na dopisy. Našli dopis. Propustili úředníka, jehož zavázali mlčenlivostí, a otevřeli list. Obsah zněl přesně podle jejich tušení - udání, že Anně Landrocková a Emílie Wernerová nosí prsteny, které jim věnovali jejich snoubenci, když je před tím ukradli v Helfensteinově paláci.
„Skvostné!" obrátil se kníže voň Befour na státního návladního.
„Máte u sebe klíče?"
„Dal jsem je hlídačům."
„Dobrá! Můžeme hned prohlédnout obsah skříňky. Pojeďme do paláce!"

KAPITOLA TŘETÍ Jako dravý proud

Anton spal. Když ho vzbudili, nemálo se divil, oč se jedná. Otevřeli skříňku. Předpokládali, že se ztratily pouze dva prsteny, ale nyní poznali, že zmizelo všechno.
„K čertu!" zvolal Anton.
„To je příliš silné! Musíme komornou rychle najít, abysme dostali ukradené šperky zpět!"
„Ne, to neuděláme," odpověděl kníže.
„Spíš jí poskytneme příležitost, aby dohrála svou roli. Jedině tak zjistíme, jak se na tom podílí Mehnert."
„Co když ty věci zatím prodá?"
„Tak rychle to nepůjde. Abychom se dozvěděli vše potřebné, stačí zajistit Jette Kornovou. Tajně ji zatkneme i s matkou a sestrami. Komorná a její snoubenec se nemusí dozvědět, co jsme udělali. Můžou si myslet, že tlustá odjela. K tomu stačím já, Anton a státní návladní. Ostatní pak přijedou za námi, aby zatčené převezli. Počkají nenápadně před domem Horná." Jmenovaní nastoupili do drožky, ale opustili ji dřív, než dorazili do dotyčné ulice. K domu lékárníka se odebrali

pěšky. Státní nákladní a Anton se opřeli o dveře sousedního domu, kníže zaklepal. Činil to opatrně, jako by se bál, aby jeho klepání neslyšely nepovolané uši. Teprve po delší době se v místnosti, kde rodina spala, otevřelo okno.
„Kdo je dole?" zaznělo. ...
„To řeknu, až se dozvím, kdo se nahoře ptá!" odpověděl kníže tichým hlasem.
„Jsem — Hornová."
„Výborně! Byl jsem k vám poslán."
„Kým?"
„To tady nemůžu říkat. Přicházím z vězení."
„Ach! Och! Počkejte, počkejte! Přijdem dolů!" Nahoře se rozsvítilo světlo, pak zavrzaly schody. Otevřely se dveře od světnice, vzápětí potom i domovní.
„Pojďte!" vybídla ho žena.
„Dcery čekají ve světnici." Kníže vstoupil, ale za ním i ostatní dva, kteří rychle přispěchali.
„Nejste sám?" zeptala se, protože v ní začalo klíčit podezření.
„Ne, jak jste si všimla."
„Dovnitř pustím jen vás!"
„Mlčte! Pustíte dovnitř každého, koho budu chtít." S těmito slovy otevřel dveře do světnice, strčil tam ženu a s druhy v patách ji následoval. Světlo zalilo jeho tvář...
„Kníže!" vykřikla žena polekaně a dcery se k ní připojily.
„Tyto dva pány jistě znáte stejně dobře jako mě. Přišli jsme vám položit několik otázek."
„Nic nevíme!" zvolala žena rychle.
„Nejdřív si popovídám se slečnou Jette."
„Já taky nic nevím!" pospíšila si tlustá s odpovědí.
„Uvidíme. Hlavně vás chci ujistit, že vám zapírání nepomůže, spíš naopak. Vše se dostalo na denní světlo."
„Bože, co se zas děje!" naříkala žena.
„To neštěstí nebude mít konec?!"
„Je to vaše vina! Kdo jde cestou zločinu, nemá naříkat, když se to obrátí proti němu! Nejprve tedy dcera!" Posadil se a zkoumavě se zahleděl na tlustou. Snažila se vydržet jeho pohled, ale bylo zřejmé, že má strach. W
„Kde jste byla včera večer?" otázal se.
„V Tivoli."
„Jinde ne?"
„Ne."
„Zdá se, že to není pravda."
„Je to pravda! Můžu to dokázat."
„Jak?"
„Můžu jmenovat dívku, s kterou jsem Šla tam a potom i domů."
„To není důkaz. Prý jste sál opustila i dřív."
„To není pravda!"
„Byla jste spatřena někde jinde."
„Lež!"
„Dobrá! Tančila jste?"
„Málo."
„S kým jste se bavila?" Řekla jména několika dívek.
„Pouze s těmi?"
„Ano.
„Snad si ještě vzpomenete!"
„Ne!"
„Velmi dlouho jste seděla a povídala si s jistou Huldou Neumannovou."
„To není pravda."
„Nesmysl! Je od vás hloupé, že zapíráte, dokonce je to pošetilost, jakou bych od vás nečekal. Když nepřestanete lhát, nechám vás rovnou zavřít. Mluvte pravdu, to pro vás bude nejlepší."
„Co jsem měla udělat?" zeptala se otřeseně. «
„Sama víte nejlíp!
„Nevíra nic!
„Nuže, především jste mluvila s komornou."
„Ano," přiznala. ... O
„O čem?
„O tanci."
„Nejen o něm. Chci vám pomoci ke správné odpovědi: Mluvili jste o svých bývalých milencích a pomstě na nich."
„Nic takového!
„Do hry vstoupil také jistý Mehnert."
„Vůbec ho neznám.
„Ale ano!
„Ne.
„Tak, tak! Je to zlatník a měl vám zajistit jisté prsteny pro dva muže." Rudla a opět bledla. Odkud onen hrozný muž

všechno věděl? Udělá nejlépe, když bude dál zapírat! &
„Takže jste z Tivoli neodešly?
„Ne."
„Do Helfensteinova paláce?"
„Ne."
„Abyste ukradly šperky?
„Bože! Jette nikdy nekrade šperky!" zvolala její matka. Kníže vrhl pátravý pohled do obličeje staré a odpověděl:
„Je možné, že nic nevíte, protože vám to dcera zatajila. Kdyby byla upřímná, ochránila by nejen sebe, ale i matku a sourozence od velkého neštěstí. Dosud jsem ochoten přijmout skutečnost, že byla svedena a že ani netušila, čeho se dopouští. Jestli však bude nadále zapírat, potrestají ji stejně tvrdě jako komornou. Potom pochopitelně budete zatčeny všechny.
„Holka, holka, cos to provedla!" volala stará.
„Nic, vůbec nic!" zněla odpověď. ! ,3udeme muset hledat šperky, které jste dostala jako svůj podíl," řekl kníže. .
„Nic jsem nedostala!" Vyslovil sice jen domněnku, přesto zasáhl do černého. Adolf s bubeníkem se záhy dostavili, začala prohlídka. Adolf jako bývalý nápadník Jette znal každý kout domu. Brzy se smíchem přinesl prastarý zmuchlaný čepec a řekl:
„Tenhle starej krám mi připadá značně podezřelej, Výsosti, pěkně cinká. Mám ho otevřít?"
„Ano." Čilý policista rozvázal několik výtečných uzlů.
„Zlato!" zvolal pak.
„Šperk na šperku! Šest prstenů, tři náramky, tři brože a několik jehlic. Všechno s - s — ach!" Přidržel kámen proti světlu a pokračoval:
„Chtěl jsem říct, že na všem jsou pravé kameny, ale není to pravda. Podívejte se, Výsosti!" Jmenovaný se podíval na kameny a s pokrčením ramen řekl:
„Vše je jen sklo. Paní Hornová, komu to patří?"
„Nevím. Ještě nikdy jsem je neviděla, netušila jsem, že to tu máme." Bylo vidět, že mluví pravdu.
„Slečna Jette vám to přinesla do domu."
„Ne, to není pravda!" dušovala se tlustá.
„Nezapírejte, jen si tím přitížíte a zbytečně se obětujete, aniž byste tím někomu prospěla. Byla jste komornou a Meh-nertem oklamána. Baronka voň Helfenstein měla jen pravé kameny, kdežto tyto jsou jen napodobeniny. Místo zlata vám dali mosazný plech, který za několik týdnů úplně zčerná. Je jisté, že vám váš podíl vyměnili a teď se smějí vaší hlouposti!" To zabralo. Nic ji nemohlo naštvat víc než slovo hloupost! Zeji kníže označil již dříve za hlupačku, musela přetrpět, ale aby se jí vysmívala i komorná?! Její vztek rostl. Rozpaky se vytratily. Vstala ze židle a zeptala se: ...
„Kameny jsou skutečně falešný?"
„Ano, jsou skleněné."
„Tak mě chtěli podrazit!"
„Jistě. Mehnert si ponechal pravé šperky, zatímco vám poslal nejlacinější, které měl v obchodě. Za to může být potrestán, ale vy ještě dřív!"
„Já? Kdepak! Oni musí bejt potrestaný! Všechno, všecinko vám povím!" Nyní vyprávěla pravdivě, co se stalo. Kníže měl s dívkou soucit. Byla svedena, a také skutečnost, zejí Adolf kdysi předstíral lásku a svým způsobem ji oklamal, jej přivedlo k milosrdenství. Proto řekl, když byla u konce:
„Váš otec na vás uvrhl velké neštěstí, které nechci ještě prohlubovat. Měly byste být zatčeny, ale zříkám se toho. Musíte mi pouze slíbit, že o všem pomlčíte."
„Neřeknem ani slovo!" slíbila rychle, rozradostněna nenadálou milostí.
„I přes váš slib zde nechám Antona, který na vás dohlédne a rozhodne, s kým se smíte setkat a s kým ne. Pochopitelně nevyváznete bez trestu, ale zajistím, aby k vám byli shovívaví. Šperky samozřejmě odnesu." — Pánové - samozřejmě mimo Antona - se odebrali do paláce, kde skutečně našli falešné prsteny, které tam Hulda schovala. Jette prozradila, kam je uložila. Zlatník Mehnert dostal předvolání již dopoledne. Spěchal k milé, aby jí to řekl.
„Snad se nebojíš?" ptala se.).
„Já a strach? Jak jsi na to přišla?
„Jsi rozčilený."
„Radostí, jak nám ti chlapi sedli na lep." Ve skutečnosti měl obavy, ale nechtěl to před ní dát najevo.
„g.
„Ano, už je máme," přikývla.
„Jenom si zapamatuj všech-QO, o čem se bude mluvit. Musíš mně to pak říci.
„Jak se vrátím, všechno ti řeknu."
„Ne, ne, to by bylo nápadné! Už teď mě navštěvuješ ve zcela nezvyklou dobu. Počkáme na večer, i když hořím zvědavostí."
„Ty věci jsi ukryla dobře?"
„Ukryla? Co si myslíš? Jak by je mohlo napadnout, zeje mají hledat umné! Anton a Adolf je ukradli, to je nade vší pochybnost. Kdybych hledala skrýš, bylo by to nápadné. Nejlépe jsem udělala, že jsem je neschovala." Její odvaha a jistota rozehnaly jeho obavy, takže se k ase-sorovi voň Schubertovi dostavil úplně klidný. Aniž by si všiml, sedělo ve vedlejší místnosti několik pánů, kteří poslouchali jednání.
„Pane Mehnerte," začal asesor důvěrným tónem,
„stal se mi navýsost zvláštní a choulostivý případ, který mohu zvládnout jedině s vaší pomocí. Proto jsem si dovolil

vás sem na krátkou chvíli pozvat." Po tomto úvodu narostl mladému muži hřebínek. Odpověděl:
„Rád vám budu k službám, jen mi řekněte, oč se jedná."
„O anonymní dopis, který dnes ráno obdržel jeden z vrchních strážníků. Předal mi ho, abych celou záležitost vyšetřil. Zde je. Přečtěte si to a řekněte mi, co si o tom myslíte." Mehnert četl vlastní list a potom řekl, důležitě pokyvuje hlavou:
„Zřejmě se jedná o nějakou mystifikaci?"
„To mne také napadlo, ale přece jen jsem pátral dál a našel jsem - ach, vlastně bych o tom neměl mluvit! Nu, máte mi pomoci, a tak vám snad mohu svěřit důležité úřední tajemství!"
„Jistě. Nikomu neřeknu ani slovo."
„Dobře. Představte si, že jsem opravdu našel skříňku u baronky prázdnou!
„Co neříkáte!
„Je to tak."
„Kdo byl ten nestoudník?
„Kdo? Zapomínáte, že jsou v listu jména."
„Jejich majitele bych považoval za čestné muže!"
„To jsem si také myslel, ale pochopitelně jsem uposlechl ttyzvu v dopise. U obou dívek se našly zmíněné prsteny, které patří k ukradeným šperkům."
„Běda! Koho by to napadlo!
„Jistě! Vy zřejmě netušíte, proč jsem vás nechal předvolat?
„Vůbec."
„Tomu věřím. Bolí, když se lidé, jimž člověk dlouhý čas důvěřoval, najednou ukážou jako rafinovaní zloději. Nejvíc mě mrzí, že přes veškeré důkazy nepřestávají zapírat."
„Zapírají, když je prokazatelné, že dali kradené prsteny svým dívkám?"
„Ano."
„Drzost!
„Přiznávají, že dali prsteny dívkám, ale tvrdí, že je neukradli, nýbrž koupili.
„Tomu bych nevěřil."
„Dokonce říkají, že je koupili od vás.
„Ode mne? To si vyprošuji!
„Byli u vás, nebo ne?"
„Ano, oba u mne byli, zhruba kolem poledne. Chtěli snubní prsteny a dokonce koupili dva s křišťálem, deset guldenů za kus."
„Jenže prsteny nalezené u dívek měly pravé diamanty!"
„Pak nebyly ode mne!
„Tady je mám. Prohlédněte šije!" Mehnert vrhl pohled na prsteny a prohlásil: <
„Ty kameny jsou pravé. Takové prsteny jsem nikdy neměl.
„Tyto prsteny tedy nejsou od vás?"
„lC.
„Oba obžalovaní na to však přísahají."
„To nemohou!"
„Mluvím pravdu."
„Pak křivě přísahají.
„I přesto bych vás mohl odsoudit. Musíte dokázat, že ti jdva u vás zakoupili jiné, bezcenné prsteny.
„To mohu, to mohu!"
„Jak?"
„Nechal jsem si od nich podepsat revers, že ode mne kupují nepravé prsteny. Navíc mám návrhy obou prstenů, které u mě koupili. Nechtě u nich vykonat prohlídku! Jsem přesvědčen, že se u nich najdou i mé prsteny."
„Tento dobře míněný pokyn uposlechnu. Takže máte revers i kresby?"
„Ano. Přinesl jsem vše s sebou." Asesor mu ještě přátelštěji řekl:
„Milý Mehnerte, to tak nespěchá, na to je dost času později."
„Kdepak! Pokud jde o mou čest, nesmíme zameškat ani okamžik! Vzal jsem s sebou revers i návrhy, aby nikdo nemohl pochybovat o mé poctivosti, víte?"
„To je dobře, velice dobře," pokračoval asesor stále přátelsky.
„Chtěl jste mě tedy hned přesvědčit o vaší nevině?"
„Ano, přirozeně, pane asesore!" Vtom úředník zahřměl:
„Ale ještě před chvílí jste tvrdil, že jste neměl ponětí, proč jsem vás předvolal! Lháři!"
„Ach - pch----prosím!" koktal zlatník překvapením.
„Myslel jsem - chtěl jsem — zamýšlel jsem-"
„Učinit hodné lidi nešťastnými, to jste zamýšlel! Bohužel jste to špatně zaonačili!"
„Jsem nevinen a prosím, abyste hledal prsteny v paláci Helfensteinů, kde ti dva bydlí!"
„Proč tam? Odkud víte, že prsteny zůstaly tam a nebyly těmi dvěma odneseny do jejich soukromých bytů?"
„Myslím si to."
„Ne, víte to! Víte, že prsteny tam byly ukryty, abyste mohli zničit dva nevinné úředníky."
„Ukryty? O tom nic nevím!"
„Nu, máme dokonce jistotu, že to tak bylo. Prsteny jsou zde! Podívejte se na ně!"

„To jsou ty mé!"
„Ale nebyly koupeny! Přinesl jste je své milé do Tivoli, aby je mohla ukrýt v Helfensteinově paláci!" Mehnert se pod silou tohoto obvinění zapotácel, ale rychle se vzchopil k odpovědi:
„To je ubohé nařčení!" Asesor zazvonil a zanedlouho se objevil muž v civilu.
„Byl j sté tam, pane komisaři?" otázal se ho voň Schubert. -
„Ano."
„Našel jste něco?"
„Tady!" il Položil na stůl náramek, který včera Mehnert dostal od Huldy jako platbu.
„Jak jste k němu přišel?" zeptal se asesor. ?- Zlatník smrtelně zbledl. Zamumlal:
„Tento náramek -jsem —jsem"
„Nu, pokračujte!"
„Koupil jsem ho včera.
„Od koho?"
„Neznám ho."
„Takže se konečně objevuje i známý neznámý! Těší mne, sže o něm znovu slyším. Obchod byl poctivý?"
„Ano, jako vždycky.
„Proč jste tedy náramek ukryl do kalhot, které jste strčil do sutin, jak mi právě pan kriminální komisař šeptá?"
„Protože - protože"
„Protože vám tento náramek dala vaše milenka, a to za bezcenné cetky, které potom dala Jette Hornové."
„O tom nic nevím!"
„Žvásty! Tady to vidíte. Chcete zapřít, že jsou z vašeho obchodu?"
„Ano, nejsou ode mě."
„Nu, nepochybně si vedete nějaký skladový seznam, v němž si najdeme potřebný údaj. Mezitím vám poskytneme i jiný důkaz." Zazvonil - vstoupila Jette Kornová.
„Znáte tuto dívku?" otázal se asesor. Jakmile ji Mehnert poznal, polekal se. Věděl, zeje ztracen, ale přesto si řekl, že mu nazbývá než zapírat. Byl přesvědčen, že Hulda nic nepřizná, dokonce mu blesklo hlavou, že když tlustá proti němu bude vypovídat, obžaluje ji z křivého svědectví. Proto se vzpamatoval a naoko bezstarostně odpověděl:
„Ne, neznám ji."
„Jste naprosto neopatrný muž!" prohlásil úředník.
„Není vhodné tak lhát, protože pak se bude pochybovat i o pravdě."
„Nelžu!"
„Prosím, nechtějte si se mnou zahrávat! Naposledy vás vyzývám, abyste mluvil pravdu!"
„To dělám. Nikdo po mně nemůže chtít, abych se vědomě a k vlastní škodě k něčemu přiznával!"
„K vlastní škodě? Jak víte, že by vám toto přiznání uškodilo? Těmito slovy přiznáváte víc, než si myslíte!"
„Jen to tuším!"
„Zde se nemůžeme zabývat nějakými tušeními, musíme mluvit o faktech. Zůstáváte u své výpovědi?
„Ano.
„Jednáte nesmírně pošetile! Mluvil jste s touto dívkou Tivoli?
„Ne.
„Dokonce jste ji přivedl z jejího místa k vaší milé.
„O tom nic nevím, žádnou milou nemám!
„Snad jste tedy předevčírem večer ani nebyl v Tivoli?"
„Tam jsem skutečně nebyl."
„Jak jste hloupý! Existuje množství svědků, kteří dokážou, že jste tam byl."
„Falešní svědci!"
„Poslyšte, můj milý, nemyslete si, že proti vám sedí nějací pošetilci! Svědci, o nichž mluvím, jsou lidé, jejich jediné slovo má víc váhy než vaše přísahy. Sama slečna Hor-nová vám může říci do očí, že lžete." Obrátil se na dívku s otázkou:
„Znáte tohoto muže?"
„Ano."
„Poznala jste ho v Tivoli?"
„Ano."
„Mluvila jste s ním?"
„Nejen že jsme spolu mluvili, ale taky přinesl ty dva prsteny, který jsme pak schovaly. Já zůstala v Tivoli, ale on odvedl komornou domů, aby se domluvili, jak mě připraví o podíl na špercích.
„Lež, nic než lež!" tvrdil Mehnert. a
„Hloupost, nic než hloupost - od vás," pravil úředník. itiUkáži vám ještě někoho." « Zazvonil a po chvíli vstoupil muž v civilu. Byl otázán: a
„Měl jste úspěch?
„Jistě. Dovolíte?" Přistoupil ke dveřím a otevřel je. Na jeho pokyn vstoupil úřední sluha s kufrefli v flice. Přebal jej a opět odešel. Pánové zkoumali obsah kufru u vedlejšího stolu, takže Mehnert nic neviděl. Potom poslední, který vstoupil, tajný policista, předal vyšetřujícímu zprávu. Poté přistoupil k pootevřeným dveřím a strčil do místnosti Huldu. Byla mimořádně bledá a rozpačitá. Přišli k ní nečekaně na prohlídku, našli ukradené šperky a přinesli je i se zlodějkou. Vyšetřující soudce ukázal na Mehnerta a zeptal sejí:
„Znáte tohoto muže?" Mehnert se obával, že se přizná, proto jí nedopřál čas k odpovědi, nýbrž vyrazil:

„Jak by mě mohla znát? Nikdy"
„Mlčte!" přerušil ho soudce.
„Smíte mluvit, jen když jste tázán! Nuže, slečno Neumannová, znáte tohoto muže?"
„Ne." Nejdřív se chtěla přiznat, ale když si všimla Mehnertova jednání, rozmyslela se.
„Byla jste předevčírem večer v Tivoli?"
„Ne."
„Kde jste trávila večer?"
„Doma."
„Sama?"
„Úplně sama."
„Kdo byl tedy muž, který od vás odcházel mezi třetí a čtvrtou hodinou ranní?"
„O tom nic neviní. Dávno jsem spala."
„A kdo u vás byl včera večer? Také odcházel až po půlnoci."
„Také o tom nic nevím."
„Zvláštní! Ale ještě zvláštnější je vaše naděje, že se chcete zachránit takovým lhaním. Máme dost svědků, kteří vás usvědčí. Našly se u vás šperky, jejichž majitelkou samozřejmě nejste. Kde jste je vzala?" Cestou si vymyslela zdůvodnění, které není přednesla.

„Ty věci nejsou kradené. Milostivá baronka mi je dala do úschovy." Ačkoliv byl asesor zvyklý na všelicos, při těchto slovech ztratil rovnováhu. Vyskočil ze židle a se smíchem zvolal:
„Báječné! Vaše odpověď omračuje svou drzostí! Kdy vám baronka dala šperky do úschovy?"
„Krátce před tím, než byla odvezena do Rollenburgu."
„Jak přišla na nápad svěřit své klenoty právě vám?"
„Prostě je chtěla zachránit. Určitě podezřívala svého muže z nějaké nepravosti."
„Kde se předměty od té doby nacházely?"
„V mém opatrování."
„Od doby, co jste opustila palác?"
„Vzala jsem je s sebou."
„Nešla jste pro ně teprve předevčírem večer?"
„Ne."
„Co je to za klíče, které u vás policisté našli?"
„Je to klíč od paláce a od šperkovnice," musela přiznat.
„Proč jste je neodevzdala, když vás propustili?"
„Zapomněla j sem."
„Mohla jste to udělat později. Ale nechme té komedie! Chtěl jsem vás vyslechnout jen enpassant, tedy nedávat vaše výpovědi do protokolu, ale co říkáte, je tak směšné, tak nesmyslné, že upustím od své dobré vůle. Žertujete, hrajete divadélko, ale já vám dám příležitost poznat vážnost situace. Budu od vás vyžadovat úctu a poslušnost, a jestli vám to dost rychle nedošlo, nechám vás nyní zavřít pod zámek, abyste si osvěžili myšlenky!" Mehnert a komorná byli odvedeni. Potom úředník za-protokoloval výpověď Jette. Dívka mluvila jen pravdu, následkem čehož nařídil asesor strážnému, aby jí během doby zatčení, kterému se pochopitelně nemohla vyhnout, nenechal ztěžovat její postavení. Předešlého večera, hodinu po půlnoci, se svobodný pán voň Tannenstein a jeho dcera opět dostavili ke kašně na staré tržnici, aby tam počkali na zlatníka Jacoba Simeona. První u sebe měl malý balíček a tiše se bavil s dívkou.
„Jsem zvědav, jestli přijde," mínil otec.
„Bylo by nemilé, kdyby se nedostavil."
„Jestli se podaří jeho holce sehnat klíče, určitě se tu objeví - vždyť mu jde o druhou půlku peněz."
„Dalších pětadvacet tisíc guldenů! Chtěl vskutku mnoho!"
„Nemáme je."
„Bude je chtít. Slíbili jsme mu je a nepůjde s námi dřív, dokud mu je nedáme."
„Ne, ujednali jsme si, že půlku dostane, až nám předá řetízek, a druhou půlku mu máme dát, až dostaneme do rukou dětskou košilku. Nejdřív musí splnit podmínku."
„Pak ale bude chtít peníze."
„Nedostane nic!"
„Budeme si muset na něho dát pozor!"
„Žvásty! Nemusíme se ho bát. Je hledán policií, nesmí se ukázat venku, natož aby proti nám postupoval úřední cestou. Dokonce si myslím, že bychom mu měli sebrat peníze, které již dostal."
„Bude se zdráhat vydat je zpátky."
„Nepochybně, ale když je nedá dobrovolně, seberu mu je násilím."
„Už je dávno ukryl."
„Myslíš? O tom pochybuji. Je na útěku, dnes neví, kam se obrátí zítra. Musí nosit peníze u sebe."
„Jak je chceš získat?"
„Na tom se teď domluvíme. Pojď blíž ke kašně. Když se posadíme na schod, nikdo si nás nevšimne." Udělali to a začali se domlouvat na svém úmyslu. Zanedlouho zpozorovali mužskou postavu, která se opatrně blí- ... žila a pak pozorně obcházela kašnu. Poznali zlatníka a nechali se vidět.
„Máte klíč?" zeptal se svobodný pán.

„Ano. A vy?"
„Máme to tady v balíčku."
„Takže jste to stihla, slečno?"
„Snadno, nebylo to těžké. Odkud jste přišel? Zůstal jste u bývalého pomocníka, s nímž jsme se včera setkali?"
„Kdepak! Ten už toho má na svědomí tolik, že se dostal pod tajnej policejní dohled."
„Mluvil jste s ním o nás?"
„Ani slovo."
„Ale slíbil jste mu to, když nás překvapil u soudní budovy."
„Slíbit a dodržet, to je dvojí. Bylo dobře, že jste se od nás oddělili. Toužil vypátrat, kde bydlíte. Nejdřív jsem odnesl klíč dceři, potom jsem vyhledal skrýš."
„Snad ne u ženy?"
„Máte mě za pitomce? Moje žena je pod dozorem, takže by mě dostali v prvním okamžiku, kdy bych se k ní chtěl dostat. Kdepak, co jí chci říct, to jí vyřídí holka, protože s tou můžu mluvit bez rizika. Nikdo nepředpokládá, že bych se odvážil do kvartýru státního návladního."
„To jistě nepotrvá věčně. Nechcete se odloučit od svých navždy, to aspoň předpokládám."
„Jasně. Jen čekám, až holka opustí službu. Už dala výpověď. Hned potom zmizíme."
„Kam?
„Na druhou stranu hranice."
„Chytí vás."
„Nechtě to na mně! Hlavní je, abych si do ty doby našel jistý místo, kde mě nenajdou."
„Myslel jsem, že ho máte tady."
„Bohužel ne. Dva nebo tři dny tu vydržím, ale dýl ne. Poměry jsou dneska špatný, mezi deseti lidma, který člověk večer potká, je aspoň devět policajtů. Nemůžu si bejt jistej ani na venkově. Dneska jsem dostal do ruky noviny - co v nich bylo? Můj zatykač i s popisem!"
„Tak se rychle vypařte! Dcera a žena mohou přijít později. Peněz na útěk máte dost."
„Jo, to mám," přitakal a sáhl pravicí k levé náprsní kapse.
„Ale jen peníze nestáčej, chytrost je někdy důležitější. O sebe strach nemám, můžu se kdykoliv zdejchnout, ale ty moje ženský jsou tak hloupý, že policii nedá práci je tajně sledovat a tak se dostat až ke mně. Proto musím bejt s nima, až budou utíkat z města i ze země. Můžou jít jen se mnou, a tak potřebuju najít úkryt, kde se schovám."
„Jak dlouho?"
„Dva tejdny. Pak bude má dcera volná.
„Nemáte šanci sehnat skrýš?
„Už jsem o lecčems uvažoval, ale nic jistého zatím nemám." Když si před chvílí sáhl rukou k náprsní tašce, strčila dcera do otce - Simeon totiž prozradil pohybem, že nosí peníze u sebe. Z toho důvodu nyní Theodolína zamyšleně řekla:
„Hm! To je zlé. I když dostanete za služby pro nás zaplaceno, mám stále pocit, že vám něco dlužíme. Něco mne napadlo. Kdybych věděla"
„Co?" otázal se rychle. "fr)
„Je to dost nebezpečné."
„Co myslíte? Souvisí to se skrýší pro mě?"
„Ano.
„Víte snad o dobrým fleku?"
„O něčem bych věděla, ale člověk by neměl nikdy důvěřovat víc, než je nezbytně nutné." .-M/ ...
„Jste upřímná, milostivá slečno, to musím říct! Kvůli vám se odvažuju do takovýho nebezpečí, a vy pak řeknete, že mi nedůvěřujete!"
„Řekla jsem, než je nezbytně nutné. Kromě toho jsem se chtěla vyjádřit jinak. Mínila jsem, že se člověk nemá vydávat do příliš velkého nebezpečí."
„Jaký nebezpečí máte na mysli?
„Nebezpečí, že budete neopatrný a oni vás objeví.
„Co s tím máte společnýho?
„Mnohé. Kdyby vás u nás našli, sebrali by všechny."
„U vás?" divil se.
„Zní to tak, jako byste mě chtěli schovat k sobě."
„Napadlo mě to."
„Ach, chcete mi nabídnout úkryt? Bylo by to pro mě vítané, protože u vás by mě nikdo nehledal. Koho by napadlo, že se známe, dokonce takovým způsobem, že mě u sebe schováte!"
„No ano. Právě tato úvaha mne přivedla na myšlenku vám říct, že byste se mohl ukrýt u nás. Co tomu říkáš, otče?"
„Hm! To nepůjde!" odvětil tázaný. "..,
„Proč ne?"
„Uvědom si, že jsem svobodný pán, a toto je muž, kte-t rého hledají zatykačem! Nemyslitelné!
„Právě proto ho u nás nebudou hledat.
„Někdo ho tam uvidí!"
„Jak to?"
„Spatří ho, až přijde."
„Ne, přijde večer, až nastane tma. Dovnitř ho pustím sama."

„Služebnictvo si všimne, vždyť bude mít jisté potřeby!"
„Ubytujeme ho v malé místnosti za tvou knihovnou. Tam se zamkne. Bude-li něco potřebovat, dostane to naším prostřednictvím." !|42-
„To se snáz řekne, než udělá." Svobodný pán se jen přetvařoval, že nesouhlasí s plánem dcery. Vždyť se před chvílí domluvili. Jacob Simeon si v duchu mnul prsty a řekl:
„Nebojte se, milostivý pane! Když mě k sobě vemete, nebudete z toho mít škodu, spíš naopak!"
„Rád bych věděl, co by mi to mohlo přinést dobrého!"
„Ó, nikdy nemůžete vědět, jak vám člověk mýho zrna může prospět! S řetízkem určitě máte ňáký úmysly, při nichž -----hm, vděčnost by mě každopádně zavazovala k nejhlubšímu mlčení."
„Hloupost! Vlastní zájmy vám nařizují, abyste mlčel! Žva-něním byste se sám přivedl do nebezpečí." Tu se vmísila do řeči dcera:
„Ještě jsme nemluvili o hlavní věci. Kdyby Simeona chytili a našli u něho peníze, musel by vysvětlit, kde vzal tak vysokou částku."
„Nikdy bych to neprozradil," tvrdil žid.
„Tomu věřím, ale přesto by se na to přišlo, protože bankovky mají čísla. Policie by neměla problémy se zjištěním, v kterých rukou se nalézaly naposledy. Každý bankéř si zaznamenává čísla velkých bankovek. A proto je i v našem zájmu, aby jejich majitele nechytili. Uvědom si to, milý otče!" Svobodný pán odpověděl teprve po delší době zdánlivého přemýšlení:
„Bohužel sis zvykla vždy prosadit svou!"
„Takže souhlasíš?
„Ohó! Tak rychle to nepůjde!
„Pomysli, je to jen na čtrnáct dní!
„I ty mohou být dost dlouhé!" Také Simeon začal prosit, a protože jej dívka podporovala, svobodný pán se začal tvářit, jako by jeho námitky zlomili. ...
„No," prohlásil,
„už se nebudu zpěčovat. Veškerou odpovědnost ale odmítám!"
„Tady o žádnou zodpovědnost nejde. Náš chráněnec si bude dávat pozor."
„Jasně," přikývl Simeon.
„Takže mám přijít večer?"
„Přirozeně. Nebo myslíte, že byste mohl přijít ve dne?!"
„Ne, počkám na setmění. Jen řekněte, kdy mám dorazit. Už zejtra?"
„Zítra? Pro mě za mě!"
„V kolik hodin?"
„Až všichni budou spát, řekněme o půlnoci."
„Akám?"
„Viděl jste lípu, která stojí u cesty k zámku?"
„Jo."
„Postavte se pod strom, já vás osobně vyzvednu. Nenoste s sebou žádná zavazadla, vše potřebné najdete u nás. A ještě něco: nesmíte říci rodině, že budete u mne!"
„To je jasný. Přece jim to neřeknu, protože policie by to z nich mohla vymlátit. Z tyhle stránky se nedá nikomu důvěřovat, ani vlastní rodině."
„Jsme domluveni. Půjdeme?"
„Ano, ale předem ještě jednu otázku."
„Mluvte!"
„Jak to vypadá s dalšíma pětadvaceti tisícema, milostivý pane?"
„Dostanete je."
„Prosím!" Natáhl ruku, jako by je chtěl hned. Tannenstein řekl:
„Můžete je žádat, až bude po všem, až dostaneme košilku do rukou."
„Vždyť pro ní jdem!"
„Dosud ji nemáme. Mohli bychom být vyrušeni, může se přihodit i leccos jiného.
„Co jako? Peníze snad máte s sebou?" Na tuto přímou otázku nemohl svobodný pán odpovědět lží. Pravda by vyšla najevo a Simeon by ztratil veškerou důvěru, takže by k nim zítra nepřišel. Proto odpověděl:
„Nepřijdete o ně."
„To doufám. Měl jste je vzít s sebou, ale vaše slova znějí tak, jako by to nebyla pravda."
„Uhodl jste!
„Aha, tedy je nemáte?"
„Nyní ne."
„Vždyťjsme se dohodli, zeje dostanu!"
„Dostanete je, a k tomu se výtečně hodí, když budete u nás. Můj bankéř nedokázal dnes tuto částku zajistit."
„Nemohl j sté j ít k j inýmu?"
„Ne. Je rodinným bankéřem. Mohl bych na vás peníze převést, ale jistě sám uznáte, že to je vyloučeno. Ve vašem po stavení můžete přijmout pouze hotovost."
„To je fakt! Kdy je dostanete?"
„Zítra, nejpozději pozítří." Zdálo se, že v Simeonovi vzklíčilo podezření, protože se zeptal:

„Když vám chtěl udělat převod, mohl jste ho proměnit u jiný banky v hotovost, ne?"
„Ano, ale žádal mne, abych to nedělal. V jiné bance by zpozorovali, že má j isté potíže s hotovostí, ale to se může pochopitelně stát každému obchodníkovi. Jde mu jen o to, aby se to nerozkřiklo. Doufám, že mi rozumíte."
„Jasně."
„A protože se jedná jen o krátké zdržení, není na tom nic hrozného. Budete bydlet u mne, takže vám může být lhostejné, dostanete-li peníze dnes nebo zítra. Každopádně je máte jisté.
„Když je to tak, musím se podvolit." ... Řekl to pomalu a hlasem, který prozrazoval, že jeho pochyby nebyly dosud zažehnány.
„Půjdeme?" zeptal se svobodný pán.
„Pro mě za mě! Slečna jde s námi?
„Ano.
„Vlastně to není vhodný, dokonce je to dokonce nebezpečný. Tři lidi vyvolají pozornost spíš než jen dva."
„Musím být u toho!" vysvětlovala Theodolína.
„Než se věci vymění, musí se srovnat, a v takovém případě je přítomnost ženy nutnější, než kdyby přišlo sto mužů."
„Může bejt. Měli bysme se tedy aspoň rozdělit a sejít se u postranních dvířek." Simeon spěchal pryč, aniž by čekal na odpověď, a také ti dva se vzdálili.
„Zdá se, že má podezření," prohlásila dcera, když ušli kus cesty.
„Vypadá to tak. Ty, snad nám ještě něco neprovede!"
„Co myslíš?
„Třeba nepřijde!"
„Tomu nevěřím.
„Já ano. Je přesvědčen, že peníze nedostane, a tak se bude zdráhat vykonat druhou část ujednané služby."
„Snad pochybuje, ale jistě si není jist, že nic nedostane. Raději počká, než aby se tolika peněz vzdal. Uvědom si, že by se také připravil o úkryt, který jsme mu nabídli."
„Správně, ale co teď, když nás prokoukl?"
„Na to je příliš hloupý.
„Ó, nemám ho za hlupáka. Nu, uvidíme. Pojď!" I když shledali své starosti neopodstatněnými, svobodný :pán se nemýlil, když nepochyboval o Simeonově inteligenci. Jakmile k němu přišli, totiž řekl:
„Asi jste si mysleli, že tady nebudu!"
„Jak to?" otázal se svobodný pán zaraženě.

„Protože nemáte peníze."
„To pro vás není důvod, abyste zmizel.
„Možná ano."
„Vždyť své peníze dostanete!"
„Dneska ne a do pozejtří se může leccos stát. Upřímně vám řeknu, že se vždy spoléhám jen na sebe, ať máte úmysly jakýkoliv. Vím, že od vás peníze dostanu."
„Naše úmysly? Jsou samozřejmě čestné!"
„To doufám!"
„Že to s vámi myslíme dobře, jsme potvrdili i tím, že jsme vám nabídli útočiště."
„To jste mohli udělat i s postranními úmysly. Je ale zbytečný o tom mluvit. Když nejste při penězích, budete aspoň tak laskavěj, že mi dáte záruku."
„Jakou?"
„Prostě mi vystavíte směnku splatnou pozejtří."
„To je zbytečné."
„Při obchodu musí bejt člověkpřesnej."
„Nu dobrá, dostanete směnku."
„Tak pojďme!" Vytáhl klíč a odemkl. Za nimi znovu zamkl a vytáhl jako včera lampičku, kterou zapálil. Bez potíží se dostali do dotyčné místnosti, kde se pomocí druhého klíče zmocnili dětské košilky. Svobodný pán obdržel balíček a s dcerou porovnali pravou košilku s nově ušitou. Pochopitelně dbali, aby zezdola nebyly vidět záblesky lampy.
„Nu?" zeptal se Tannenstein, když byla dcera hotova se srovnáváním.
„Podařilo se mi to skvěle," odpověděla.
„Padělek je tak dobrý, že nikdo nepozná záměnu."
„Ano. Uložme nyní košilku dovnitř! Pravou odneseme s sebou.
„Zadržte, ne tak rychle!" zvolal zlatník a zadržel ruku dcery, která chtěla splnit otcův příkaz.
„Proč?" ptal se svobodný pán.
„Nejdřív se musí splnit všecky podmínky."
„O žádných nevím."
„Mluvím o našem posledním ujednání."
„Co myslíte?"
„Vždyť je to snadné. Máte mi zaplatit druhou půlku částky, jakmile dostanete košilku do rukou."
„Ano, to jsme si ujednali."
„Vidíte, věci máte, ale já peníze dosud ne. Na tomto místě mi dáte směnku. Prosím!"
„Jste při smyslech?!" vyjel svobodný pán zlostně.

„Ne, zato jsem puntičkář."
„Chcete směnku hned tady?"
„Ano."
„Kde ji mám vzít?"
„Papíruje tu dost, inkoustu a per jakbysmet."
„U všech čertů! Myslíte si, že ji mám napsat tady?"
„Jak vidíte!"
„To není možné!"
„A kde by to bylo lepší? Venku na ulici?"
„V hotelu."
„Myslíte, že s várna mám jít do hotelu? To mě nemůže ani napadnout! Nesmíme se zdržovat pohromadě, pokud to není nevyhnutelné. Hned dole se rozdělíme, takže směnka musí být napsána tady."
„Co vás napadá? Musíme odtud co nejrychleji vypadnout!"
„Tolik to zas nespěchá. Pár řádek napíšete za chvilku."
„Co když nás chytí?"
„Nikdo nepřijde."
„Co když se budu zdráhat?
„Tak košilku nedostanete!" Rychle se natáhl a vytrhl ji dívce z ruky.
„Žvásty!" zvolal svobodný pán.
„Dejte to sem!"
„Kdepak, aspoň ne dřív, než mi napíšete směnku!"
„Chcete to nechat dojít tak daleko, že vás donutím?!
„Jo, když to svedete!
„Takže se chcete prát?
„Ano."
„Jsme na vás dva!"
„Směšný! Máte s sebou zbraně, ale nesmíte je použít, protože by nás to prozradilo, kdežto já mám zabiják. Uvidíme, kdo si vybere delší konec!" Postavili se proti sobě jako dva kohouti, až se Theodo-lína začala bát. Viděla, že je nutné zlatníka uklidnit, proto dala otci nenápadný pokyn a řekla:
„Žádné hádky, pan Simeon má pravdu! Opravdu bychom se tady neměli zdržovat déle, než je nezbytně nutné. Slíbil jsi mu směnku, a tak mu ji napiš!"
„Děvče, tady mám psát?!"
„Slíbilsmuto!"
„Také to splním, ale zabere to příliš času, když budu chtít vyhotovit platný doklad."
„Nebezpečí při tom nehrozí. Světlo na ulici nepronikne, takže se klidně posaď a piš."
„Nu, poslechnu tě, ale jestli nás při tom vezme čert, bude to tvou vinou!" Posadil se k psacímu stolu a Simeon svítil tak, že světlo lampy dopadalo jen na desku. Tannenstein vzal list papíru a začal psát. Žid sledoval psané řádky.
„Tak, jste tedy spokojen?" zeptal se svobodný pán, když skončil.
„Ještě ne," odpověděl zlatník. S
„Myslím, že jsem nic nezapomněl!"
„A přece!
„Co?
„S obsahem jsem vcelku spokojenej, ale co když mi pak směnku zapřete?"
„Proč bych to dělal?"
„Při obchodě člověk nemůže bejt dost opatrnej. Neznám váš rukopis."
„Tak se podívejte!"
„Je to skutečně on?"
„Sakra! Myslíte si, že jsem změnil písmo?
„To tvrdit nechci, i když se může stát leccos. Stejně nemilý by mi ale bylo, kdyby se pak tvrdilo, že jste to nepsal a že jsem se dokonce pokusil písmo padělat. Proto je nutný mít nenapadnutelnej důkaz, že jste to skutečně psal."
„Chcete snad moje razítko?"
„Máte ho s sebou?"
„Ne. Mohu vám posloužit jinak?
„Svou pečetí."
„Hrome, myslíte si, že tahám pečetidlo po světě?
„Pečetidlo ne, ale na vaší ruce vidím pečetní prsten.
„Jste skutečný satan!
„Kdepak, j sem j en opatrnej.
„Stejně nemohu pečetit."
„Proč ne? U psacích potřeb leží celá tyčinka vosku."
„Když ji zapálím, bude to cítit až dolů na ulici!"
„Budete pečetit v zásuvce, takže nebude vidět světlo. Kouře z vosku moc nebude, to mi věřte!" Svobodný pán by dotěru nejraději zastřelil, ale nemohl. Vrhl tázavý pohled na dceru. Pokynula hlavou a řekla:
„Udělej to, otče. Může to žádat a my ho musíme vyplatit."

„Nu, pro mě za mě! Když jsem to napsal, můžu to i zapečetit. Posviťte mi!" Otiskl pečeť a podal dlužní úpis zlatníkovi. Ten prohlásil:
„Díky! Vše je v pořádku, tak si s košilkou dělejte, co chcete!" Výměna byla dokonána, oni sestoupili dolů ke dveřím. Tam Simeon zhasl lampu, schoval ji a šeptal:
„Venku se rozdělíme a já ihned opustím město. Vy pojedete vlakem?"
„Přirozeně."
„Takže mám přijít o půlnoci?
„Ne, vlastně bych vás měl poslat ke všem čertům! Nahoře jste se choval příliš sebejistě!"
„Musel jsem si zabezpečit peníze. Pokud se zlobíte, holt to přetrpím. Můžu přijít později, abych vyměnil směnku za hotovost, ale lepší by bylo, kdybyste mi moji obchodní přísnost prominul a dal mi povolení přijít už v noci."
„Nu, budiž, tak přijďte!"
„Děkuju. Předám klíče dceři a hned potom vyrazím na cestu — tiše!" Už chtěl odemknout, ale vtom zvenčí zazněly kroky, které zastavily přímo přede dveřmi. Dovnitř zazněly hlasy dvou mužů, kteří se před budovou polohlasně bavili. Rozuměli každému slovu, a jistě si představíme, s jakou pozorností tři zloději naslouchali, když poznali, že se mluví o nich. Ti dva muži totiž byli Adolf a bubeník. Právě šli na výpravu, při níž chtěli nalézt bubeníkovu ztracenou paměť. Zastavili u dveří, protože Hauck si právě vzpomněl, že z nich vystoupily tři osoby a spojily se s čtvrtou. Zloději bez dechu naslouchali a lapali po každém slovu. Neodvažovali se ani pohnout, dokud nebyli přesvědčeni, že oba muži venku pokračovali v cestě.
„Sakra!" prohlásil zlatník.
„Kdybysme se chvilku zdrželi, už by nás měli!" ... l
„Kdo to mohl být?" přemýšlel svobodný pán. l
„Co, nevíte to?"
„Ne. Jak bych mohl vidět skrz dveře?"
„To taky není nutný. Jeden z těch hlasů jste už musel slyšet. Myslím" Zarazil se a Tannenstein poznamenal:
„Nebydlím v rezidenci, a tak si doufám nemyslíte, že znám hlasy všech obyvatel!"
„To ne, ale obsah rozhovoru vám snad prozradil, s kým jsme měli tu čest."
„Nemám tušení. Jen vyprávěli, že nás jeden z nich viděl, když jsme odtud včera vycházeli. Pak šel za námi."
„Takže víte, kdo to byl?"
„Ne.
„No, přece nikdo jinej než chlap, kterýho jsem praštil po hlavě.
„U všech čertů, ten?!"
„Jasně.
„Takže ten bubeník, ten muzikant?
„On je muzikant?"
„Jistě, psaly o tom všechny noviny."
„Dneska jsem noviny ještě v rukou neměl. Co tam teda psali?"
„Že hudebník Hauck byl nalezen ve stavu hlubokého bezvědomí a že dosud nepřišel k sobě. Tušilo se, že ho někdo udeřil zabijákem."
„To tušili správně.
„Doufali, že se vše vysvětlí při jeho procitnutí.
„Zranění nebylo nebezpečný?
„Nevěřili, že mu jde o život.
„Dobře, aspoň nejsem vrah. Jak jsme slyšeli, dostal se jz toho, jen paměť mu jaksi neslouží. Nebyl to žádnej policajt, sledoval nás jen ze zvědavosti.
„To nemusel!"
„Jasně, mohl si tu ránu ušetřit. Dneska chce něco zjistit a ten druhej - ach, sakra!!"
„Co je?"
„Vzpomínám si! Znám ho taky!"
„Kdo je to?"
„Poznal jsem ho podle hlasu. Je to nesmírně nebezpeč-nej člověk — tajnej policajt ve službách knížete voň Befoura. On a jeho kolega, to jsou dva chlapi, kterým kníže vděčí za svoje výsledky."
„Proklatě!"
„Proč nadáváte?"
„Ještě se ptáte?"
„Jistě. Už jsou pryč, tak proč bysme se o ně starali?"
„Musíme. Tajný policista se dozví, že jsme vyšli z těchto dveří — snad jste si všiml, že nás muzikant jmenoval?"
„Bohužel je slyšel a rozuměl jim. Mehnert včera jednal hloupě, když je vyslovil."
„Snad už vidíte, jaké nebezpečí nám hrozí! Policista přece řekl, že si ověří, zda se v rezidenci nalézá nějaký Tannenstein."
„To se doví."
„Jak to? Odkud?"
„Přihlásil jste se, vaše jméno je v knize cizinců."
„Myslíte? Ó, tak hloupý jsem nebyl."
„Udal jste falešné jméno?"

„Ano."
„To je dobře! Jak to uděláte s oděvem vaší dcery?"
„Jednoduše. Pod pánským oblekem má dámské šaty. Během jediné minuty se může svléknout."
„I cestou?"
„Ano. Cestou do hotelu jdeme kolem tmavé zahrady, která je k takovému převlékání jak stvořená. Není těžké přelézt nízký plot a části oděvu ukrýt pod křoviska. Když bylo po ... všem, nastoupili jsme do drožky a vrátili se do hotelu přesně tak, jak jsme odešli. Nikdo netuší, že má dcera byla oblečena v pánských šatech."
„Zaonačili jste to chytře, ale ďáblovi nelze nikdy věřit. Tenhle fízl jde po naší stopě, a tak se budu snažit co nejrychleji vypadnout z města."
„To můžeme i my. Cíle jsme dosáhli, takže už tu nemáme co pohledávat. Jste si jist, že ti dva už odešli?"
„Slyšel jsem jejich kroky, ale opatrnosti nikdy nezbývá. Nejdřív budem poslouchat." Zastrčil klíč neslyšně do zámku a otevřel dveře jen nepatrně. Teprve po delší době vyšel ven a rozhlédl se.
„Můžete jít," řekl tiše.
„Ti dva už jsou pryč."
„Dobře. Takže v noci?"
„Ano, o půlnoci pod lípou."
„Vyzvednu vás. Dobrou noc!"
„Dobrou noc!" Rozdělili se. Svobodný pán vzal dceru pod paží. Ulice byly prázdné, jen tu a tam potkali nějakého opozdilce. Zmíněná zahrada byla tak opuštěná, jako by nestála vůbec uprostřed hlavního města. Zastavili.
„Vidíš něco?" zeptal se.
„Ne," odvětila.
„A přece se mi zdálo, jako by někdo šlápl do písku."
„Mýlíš se. Namlouváš si to ze strachu. Nic jsem neslyšela."
„Doufejme. Počkej tady, než přijdu. Vyzvednu věci." Svobodný pán se nemýlil. Hluk, o němž hovořil, nevznikl v jeho fantazii. Oba byli pozorováni člověkem, který v žádném případě nesměl tušit nic o jejich plánech. Osamocená zahrada totiž patřila k budově, již obývala Alma voň Helfenstein. Od doby, kdy se Robert Bertram dozvěděl, že je jejím bratrem, chodil k ní každý den. !i ... Právě dnes strávil celý večer po jejím boku a naslouchal jejímu vyprávění. Po letech rozdělení sourozenci nevnímali hodiny, ztratili pojem o čase, a tak se nemálo podivili, když si všimli, že jsou již dvě hodiny po půlnoci. Robert se musel rozloučit. Aby si zkrátil cestu, rozhodl se projít zahradou. Nevzal si klíč od postranních vrátek, neboť věděl, že se snadným skokem přes plot dostane na ulici. V rohu zahrady byla malá vyvýšenina, k níž teď zamířil březovým loubím. Zde mohl bez námahy přeskočit na ulici. Již již se chystal ke skoku, když tu zaslechl blížící se kroky. Jasně poznal, že přicházejí dva lidé. Chtěl je nechat projít, aby je nepolekal skokem, navíc nikdo nemusel vědět, že se v zahradě někdo nalézá. Choval se tiše a jen natáhl hlavu, aby viděl na příchozí. Písek pod jeho botou zaskřípal - a to zaslechl svobodný pán. Přicházející zastavili, rozuměl každému jejich slovu. Tu se muž přehoupl přes plot a přistoupil ke skupince okrasných keřů. Víc než to však bylo Robertovi nápadné, že druhý muž měl vysoký ženský hlas. První již přicházel zpátky, v ruce držel balíček. Přehoupl se zpět na ulici.
„Leželo to tam, jak jsem to uložil," řekl.
„Nejdřív sukni! Pomůžu ti."
„Dej to sem! Snad nikdo nepřijde?
„Sotva."
„Téměř jsem se bála. Dobře, že už je to za námi."
„Ano, díky Bohu! Nyní ať se odváží označit toho nale-zence za barona Roberta voň Helfensteina! Uděláme jim čáru přes rozpočet!"
„Hlavně aby se to povedlo!"
„Chachacha! Máme pravý řetízek i košilku. Musíme vyhrát!"
„Také to stojí spoustu peněz. Doufejme, zeje Simeonovi sebereme, až přijde do Grůnbachu. Kdy odcestujeme?"
„Nejlépe hned. V půl čtvrté odjíždí první ranní vlak do Wildau, můžeme jet s ním. Čím rychleji se odtud dostaneme, tím volněji budeme moci dýchat. Bylo by nepříjemné, kdyby svobodného pána voň Tannensteina našli na šikmé ploše. Hotovo?"
„Ano. Vezmi balíček!"
„Pojďme!" Odešli. Posluchači neuniklo jediné slovo. Ještě několik vteřin setrval bez hnutí, ne snad z vypočítavosti, nýbrž překvapením. O čem mluvili? Opakoval si jejich slova. Mluvili o něm, to bylo jisté. Také věděl, že existuje jistý svobodný pán voň Tannenstein, který bydlel na rytířském statku v Grůnbachu. Slyšel o něm od knížete, který s ním měl rozepři na Hirschenau. Vtom jej něco napadlo - hop, už byl na ulici a spěchal za oběma tlumenými kroky. Zatím se příliš nevzdálili. Viděl je zacházet do restaurace střední třídy, jedné z těch, které byly otevřené celou noc. Také on se zde mohl zastavit. Přidal do kroku a vešel do dveří v okamžiku, kdy ti dva stoupali po schodech nahoru. Robert slyšel, jak něco nařídili domácímu sluhovi, který sestupoval dolů, a potom zašel do výčepu, kde si objednal šálek kávy. Nemohl hned vyzvídat, bylo by to příliš okaté. Teprve po chvíli vyšel ven. Na chodbě spatřil domácího sluhu při čištění bot, zastrčil mu do kapsy gulden a zeptal se ho:
„Znáte pána, který před chvílí přišel zvenčí v doprovodu dámy?" Tázaný si prohlédl darovanou minci, hluboce se uklonil a odpověděl:
„Přirozeně, znám je. Bydlí tady.
„Jak dlouho?"
„Od včerejšího odpoledne."

„Kdo je ten muž?"
„Obchodník z Kirchenbachu. Jmenuje se Worsberg a zdá se být bohatý."
„Ta dáma je jeho žena?"
„Bůh chraň! Je to dcera." A jako kdyby teprve nyní vytušil, proč se Robert vyptává, pokračoval:
„Je dosud neprovdaná. Hezká dívka, velice hezká, není-liž pravda?" Mrkl na Roberta, který považoval za nejlepší podpořit jeho domněnku. Proto odpověděl:
„Ano, velice hezká. Takže je bohatá?"
„Jak se zdá."
„Jak dlouho tu zůstanou?"
„Hm, milý pane, lituji vás."
„Proč?"
„Nemohu vám dát dobré zprávy. Zřejmě se budete muset slečny vzdát."
„Safra! Má jiného?
„To nevím. Vy tady bydlíte?
„Ano.
„Je to tak, jak jsem tušil: Budete se jí muset vzdát, neboť ti dva odjíždějí."
„Kdy?
„Za půl hodiny. Mám objednat drožku na nádraží."
„To je nemilé.
„Ano. Stává se to často, ale člověk musí rezignovat. Jiný kraj, jiný mrav. Když to nebude jedna, najde se jiná. Takový mladíkjako jste vy, vždy nějakou sežene, to mi věřte." Robert věděl dost. Šálek kávy zaplatil hned, takže se do výčepu nemusel vracet. Odešel. ... Nevěděl, co má dělat. Na okamžik se zarazil, aby se rozmyslel, zda má zůstat sám nebo zajít na policii a vyžádat si doprovod. Na cestu domů neměl čas. Dosud nebyl rozhodnut, když proti němu přicházel po ulici muž s cestovním kufříkem v ruce. Plynová lampa příliš nesvítila, pán prošel kolem, aniž by pozdravil. Robertovi připadl známý.
„Pane doktore, to jste vy?" zeptal se. , Druhý se otočil. i
„Myslíte mne?"
„Ano. Doufám, že jsem se — ano, jste to vy!
„Ach, pan Bertram! Dobré ráno! Co tady děláte tak po-fdě - spíš brzy! Nevěřím, že byste se začal toulat!
„Ne, to ne. Chcete odjet?"
„Ano, do Reisenhaimu."
„Safra! Myslíte lázně?"
„Ano."
„Musíte jet přes Wildau?"
„Samozřejmě, odtud pak dostavníkem do Reisenhaimu. Jedete také?" ti Zeptal se pochopitelně jen žertem a byl značně překvapen, když dostal tuto odpověď: y
„Rád. Chci tam také.
„Do Reisenhaimu?
„Ano, a ještě dál - do Griinbachu.
„Co tam chcete dělat?"
„Mnohé."
„Na jak dlouho?"
„Nevím. Rozhodl jsem se pro tuto cestu teprve před pěti minutami." Kráčeli vedle sebe. Nyní doktor Holm zastavil a zeptal se:
„Takže doma nikdo neví, že chcete odjet?
„Ne. Vyrozumím je prostřednictvím poslíčka."
„To zní tajemně!"
„Také to tajemné je! Musím něco rozlousknout.
„Safra, já také."
„Kde?"
„Nahoře v Griinbachu."
„V Griinbachu, kam i mne táhne záhada?"
„Ano, je to zvláštní, milý Bertrame! I já jsem přišel na nápad odcestovat před několika minutami."
„Jak to?"
„Vyslechl jsem rozhovor."
„Ach, já také.
„Mezi mužem a dívkou.
„Jako já."
„Zdál se to být otec s dcerou!
„Jako v mém případě."
„
„Opravdu? Snad jsme neposlouchali stejné lidi?"
„Sotva."
„Byl jste v boudě?"

„V boudě? Ne, o žádné nevím."
„Tím je zvláštnější, že jsme oba vyslechli rozhovory mezi otcem a dcerou a že oba jedeme do Griinbachu rozluštit tajemství. Ještě chybí, aby se vaše tajemství týkalo stejné osoby jako to mé."
„Jakou osobu míníte?
„Jistého Roberta voň Helfensteina.
„Bože, toho myslím i já!
„
„U všech čertů! Jde také o řetízek?"
„Jistě!"
„A dětskou košilku?"
„Jak se zdá."
„Rozum mi zůstává stát! Vypadá to, jako by se stal za zrak. Musíte mi vyprávět, co jste vyslechl.
„A vy mně."
„Jistěže. Tady přijíždí drožka. Nastupme, abychom nemuseli pěšky. Popovídáme si v čekárně." Drožka je dopravila na nádraží velice rychle. Zde se posadili do rohu čekárny a doktor Holm vysvětloval:
„Pochopitelně jsem se nevydal na cestu kvůli tajemství. Můj otec a sestra jsou v lázních Reisenhaimu a moje nevěsta je včera jela navštívit. Jedu za nimi, abych tam pár dní zůstal. Šel jsem právě po Wilhelmově náměstí, když tu se mi utrhlo ucho u kufru. Vytáhl jsem z tašky řemínek, abych to zpevnil. Přistoupil jsem k jedné prodejní boudě, abych se mohl pohodlně opřít, a byl jsem již téměř hotov, když jsem zaslechl kroky zprava i zleva. Nerad naslouchám, ale tento rozhovor mne donutil neprozradit přítomnost."
„Bylo to důležité?"
„Snad. Ti dva byli muž a žena, jak jsem poznal později, otec s dcerou. Dcera slouží u státního návladního a obstarala otci nějaký klíč. Proč, to jsem nezjistil. Ptala se, jestli se dobrodružství vydařilo, a on přitakal. Pak mluvili o pětadvaceti tisících guldenů, které byly vyplaceny za nějaký řetízek, a stejná částka měla být vyplacena dnes večer nebo zítra. Mluvili téměř v hádankách, jen jsem vyrozuměl, že chtějí prokázat někoho za pravého Roberta voň Helfensteina. Mluvilo se také o jistém svobodném pánovi voň Tannensteinovi a jeho dceři. Zkrátka a dobře, jedná se o tajemství, které musím vyzvědět. Muž se ještě zmínil, že ho bude svobodný pán očekávat v noci u lípy před zámkem."
„Nemohl jste je zadržet?"
„Ne."
„Proč ne? Vždyť stačilo natáhnout ruce."
„Toho bych se vyvaroval.
„Na váš pokřik by vám přispěchala policie nápomoc.
„To vím, dokonce mne to v jednu chvíli napadlo, ale potom jsem si uvědomil, že by to byla největší hloupost, jakou bych mohl udělat."
„Proč hloupost?"
„Ti dva by jistě nic nepřiznali. Bude lepší nechat je plán provést a při tom je chytit. Jejich úmysly sice ještě neznám, ale v noci u lípy budu chytřejší."
„Půjdu tam s vámi."
„Opravdu? Takže jde o stejnou věc?"
„Ano. Také mně není všechno jasné, ale mohu vám přidat pár maličkostí. Muž, kterého jste vyslechl, se jmenuje Simeon."
„Sakra! Židovský zlatník Jacob Simeon, kterého pronásleduje policie?
„Právě ten."
„Ach! Pak jsem ho měl lapit."
„Snad je lepší, že jste to neudělal. Poslouchejte, co jsem zjistil já!" Sdělil mu vše. Když skončil, Holm poznamenal:
„Začíná se mi vyjasňovat. Jen nemohu pochopit okolnosti kolem Roberta voň Helfensteina."
„Pomyslete, u koho jsem byl."
„Nu, u baronesy voň Hel — safra, to je stejné jméno! Jde snad o rodinu této dámy?
„Ano, o jejího bratra.
„Má bratra? Nikdy jsem o něm neslyšel.
„Je to tajemství. Tento bratr se kdysi ztratil a teprve nedávno se našel. Kdyby zůstal nezvěstný, svobodný pán voň Tannenstein by zdědil celý majetek Helfensteinů. Takhle ale-"
„K čertu, už rozumím! Zřejmě chce nalezence odstranit."
„Možná." wr rf
„Musím ho varovat. Znáte ho?
„Pak byste neměl jezdit do Reisenhaimu, nýbrž ho o všem informovat."
„Už jsem to učinil."
„Tak? To je dobře. Jak jste ho poznal?"
„Prostřednictvím mého dobrodince, knížete voň Befou-ra, který mi sdělil, že dotyčný je Robert voň Helfenstein."
„Zajímavé! Rád bych ho také poznal!"
„Už ho znáte."
„Ach! Patří k lidem, s nimiž se stýkám?"
„Ano, ačkoliv zatím nenosí jméno Helfenstein."
„A jaké?"

„Hm!" usmál se Robert.
„Už jsem se zmínil, že jsem byl u baronesy Almy?
„Jistě."
„A jak dlouho?"
„Než jste vyslechl ty dva. Musel jste od ní odejít sotva před hodinou - tedy jste opustil baronesu velmi pozdě, až po půlnoci."
„Co z toho vyplývá?"
„Musela mít důvod k tak intim — hrome! Něco mne napadlo!" Překvapeně pohlédl na Bertrama.
„Copak?"
„Bylo by to možné? Vy se přece jmenujete Robert, ne?"
„Ano."
„Jste snad sám ztracený a opět nalezený Robert voň Helfenstein?"
„Přál byste mi to?"
„Z celého srdce."
„Pak se tedy přiznám, že jste měl pravdu."
„Skutečně? Nebo se jen vytahujete?"
„Považujete mě za lháře?" o a Si
„Ne, proto vám budu věřit. Přijměte mou nejsrdečnější gratulaci a"
„Pst, tiše!" prohlásil Robert a nenápadně pokynul ke vchodu, kde se objevil muž s dámou.
„Kdo je to?" ptal se Holm.
„Svobodný pán voň Tannenstein a jeho dcera. Viděl jsem je jen zezadu a ve zrádném světle lampy, ale nemyslím, že bych se zmýlil."
„Pojedou stejným vlakem jako my?"
„Ano.
„Neposadíme se do stejného kupé?
„To musíme zvážit."
„Zná vás?"
„Ještě mě neviděl, jak si alespoň myslím."
„Ví, že Robert Bertram je Robertem voň Helfensteinem?"
„To nemohu vědět."
„Hm! Bylo by dobré představit se mu, ale stejně dobré může být, když o nás nebude mít tušení. To první můžeme udělat kdykoliv, tak raději zvolme druhou možnost."
„Takže jiné kupé?"
„Ano. Nejraději bych si koupil i jinou třídu, třeba třetí."
„Dobře. Pokud se budeme držet dostatečně daleko, nemohou tušit, že se o ně zajímáme."
„Myslím, že se s nimi i tak brzy seznámíme, neboť budeme muset jet do Reisenhaimu stejným poštovním vozem."
„Ach, to jsem zvědav!"
„Já ne, spíš se zajímám o lípu dnes v noci. Vlak odjíždí za deset minut. Máte poslední možnost informovat příbuzné."
„Pošlu poslíčka k papá Brandtovi a nechám vzkázat, že jsem odjel s doktorem Holmem do Reisenhaimu. Nesmí si dělat starosti."
„Ano - a svalíte vše na mě! Ale bude to nejlepší. Nyní si koupíme jízdenky. Později o tom nebudeme moci mluvit."
Přesto mluvit mohli, neboť seděli v kupé sami, a tak se bavili hlavně o Bertramově přeměně v barona. Ve Wildau vystoupili a koupili si jízdenky na poštovní vůz. Byli první, a tak dostali místa s čísly l a, tedy lepší sedadla vzadu ve voze. Holm předal zavazadlo pošťákovi, který se o ně postaral, a potom se usadil v poštovní restauraci, aby vyčkal na odjezd povozu. Po chvíli se objevil svobodný pán s dcerou. Na přítomné dva muže se ani nepodívali, natož aby pozdravili, a zatímco se Theodolína posadila, Tannenstein šel obstarat jízdenky.
„Nejlepší místa jsou už zadaná," oznamoval, když se vrátil.
„To je nepříjemné."
„Proč nepříjemné?" zeptala se. flfl
„Nu, spokojíš se s podřadným místem?
„Ne, prostě se posadím na nejlepší, to se rozumí samo sebou."
„Nikdo ti ho nepřenechá."
„Ohó! Chci vidět člověka, který se odváží být neuctivý k Theodolíně voň Tannenstein!" Holm s Robertem se tvářili, jako by se jich tato slova netýkala. Ti dva je vlastně ani nepovažovali za cestující. Když bylo dáno první znamení, otec s dcerou se zvedli. Robert s Maxem šli až za nimi a pochopitelně našli svá místa obsazená. Uctivě pozdravili, ale odpovědi se nedočkali. Rozhodli se, že se spokojí s horšími sedadly, otočenými zády k směru jízdy. Na těch však ležely deštníky, klobouky a další zavazadla Tannensteinů.
„Prosím, panstvo, mohli bychom vás požádat o trochu místa?" zeptal se doktor. Nedostal odpověď, proto opakoval svou prosbu - marně. Zvedl tedy překážející předměty, položil jim je do klína a posadil se.
„Drzost!" vyrazila Theodolína.
„Říkala jste něco, slečno?" otázal se doktor Holm. Pokrčila opovržlivě rameny, ale byla zticha. Proto pokračoval:
„Myslel jsem, že chcete odpovědět, a v takovém případě jsem rád, když to člověk dělá srozumitelně. Pak bychom se mohli spíše domluvit."
„Nikdo nemá zájem s vámi hovořit," prohlásil svobodný pán.

„Ach! Takže jste s námi nemluvili! Pak slovo drzost, které jsem zaslechl, muselo patřit jedině vám. Prosím o prominutí." S úsměvem se uctivě uklonil. Svobodný pán se zlobil, že dostal ťafku zpátky, a jen čekal na příležitost k pomstě. Tato však nepřicházela, proto ji za první stanicí doslova přitáhl za vlasy. Cesta se zhoršila, vůz se kymácel ze strany na stranu, a tak se nedalo zabránit občasnému vzájemnému dotyku cestujících. Při jedné takové příležitosti vyjel svobodný pán na Roberta:
„Pane, nestrkejte do mě! Zdá se, že tím sledujete nějaký úmysl!"
„To je pravda," přikývl Robert. Us,
„Neslýchané!" < .it/|
„Úmysl tím sleduji, ale jiný, než si myslíte.
„Co to melete? Zavřete hubu a seďte klidně!" Po chvíli se ozvala Theodolína:
„Otče, prosím tě! Dostali jsme se do hmoždíře, abychom byli rozbiti na prach?!"
„Dávejte si pozor!" křičel následkem toho svobodný pán na Holma.
„Tady nejste v putyce, kam často chodíte, jak se zdá!
„Už jsme se tam setkali?" odpověděl Holm stejnou urážkou.
„Sprosťák!" zněla odpověď. To bylo i na doktora příliš. Zaklepal na přední okno, nechal zastavit a vystoupil.
„Co se děje?" ptal se postilion.
„Byla zaměněna místa.
„Jakto?
„Ukáži vám jízdenky." Přitom mu strčil do ruky minci. Muž seskočil z kozlíku, Smekl klobouk a naklonil se do vozu. <
„Smím prosit panstvo o lístky?" zeptal se.
„K čemu?
„Kvůli místům.
„Nesmysl! Sedíme!
„Ale zřejmě na špatných sedadlech.
„Po tom nám nic není, nastoupili jsme první." Tu prohlásil Holm: í
„Jak se zdá, tyto osoby ještě nikdy nejely poštovním vozem. Nevědí, jakým způsobem se rozdělují místa."
„Mlčte, nestydo!" zvolal Tannenstein.
„Obtěžujete nás celou cestu!"
„Vskutku, pozdravili jsme vás, a to je obtěžování, jaké si nezasloužíte!"
„To je hrubost! Postilione, zbavte nás těch chlapů!" Jmenovaný se rozpačitě poškrábal za uchem a odpověděl:
„Co se týká toho, může se to stát až na příští stanici. Já nemohu rozhodovat, kdo s kým pojede, ale musím se postarat, aby každý cestující dostal své místo. Nuže, vaše lístky!"
„To není nutné!"
„Správně," přitakal Holm.
„Není to nutné, stačí, když se podíváte na naše jízdenky. Tady jsou. Vidíte, číslo l a.
„Hm! To je hloupé," bručel postilion.
„Proč hloupé? Zbylí cestující tedy budou mít číslo a. My jsme se chovali slušně, ale protože považují naše pozdravy za drzost, musím vyžadovat naše platná místa."
„Proklatě!" mumlal postilion pod vousy.
„Neklejte, ale konejte svou povinnost!
„To je pravda! Trváte na tom?"
„Ano." Kočí znal svobodného pána i jeho dceru, proto se na ně poníženě obrátil:
„Ano, panstvo, nemohu vám pomoci. Musíte se posadit naproti."
„Nezbláznil jste se?!" vyjel Tannenstein.
„Ne, ale mohlo by se to snadno stát, když v tom budete pokračovat. Prosím, uvolněte jedničku a dvojku!"
„Nikdy, to nás ani nenapadne! Jeďte dál! Na příští stanici podám stížnost. Kdo není spokojen, ať si vystoupí a jede třeba na koňském hřbetu!"
„No, tak co mám dělat?" naříkal postilion a vrhl na Holma bezradný pohled. sPS
„Svou povinnost," odpověděl doktor.
„Vždyť se snažím!
„Ne, jen prosíte, nenařizujete!"
„No, stejně mě neposlechnou!"
„Takžejsme odkázáni jen na sebe? Zaplatili jsme si jistá místa a nedostali jsme je. Napravte to! Kdo nám v tom bude chtít bránit, ponese následky! Prosím, abyste uvolnili naše místa!"
„Nenechte se vysmát!" zvolal svobodný pán. <
„To jistě ne. Snad nepatříte k mužům, kteří by se nám hod-llali vysmívat.
„Bez urážek! Nevíte, kdo a co jsem!"
„To víme docela přesně."
„Nu, co tedy jsem?" bs i --, :>í boq ... {
„Uličník!
„Člověče, nechám vás zatknout! Jsem svobodný pán iK>n Tannenstein!" J Vtom promluvil Robert:.
„Lžete, to není pravda!"
„Ach! I takový kluk se mnou chce mluvit?!"
„Ano, a nejen slovy, nýbrž činy! Tady je odpověď za toho kluka!" Rozpřáhl se a udeřil jej, že nešťastníkovi přecházel

zrak i sluch.
„Výborně!" smál se doktor Holm.
„Jestli s tím nebude spokojen, jsem také k dispozici!" Svobodný pán nevěděl, co má dělat. Zmocnil se ho nesmírný vztek, ale neodvážil se proti mladíkovi vystoupit. Nadával a vyhrožoval, dcera mu přizvukovala. Oba nařídili po-stilionovi pokračovat v cestě, a ten v duchu potěšen lekcí, jakou svobodný pán dostal, odpověděl:
„To nejde tak rychle. Nejdřív musíme urovnat záležitost s místy."
„Nařizuji vám, abyste jel dál! Zodpovím si všechno, jsem svobodný pán voň Tannenstein!"
„Nejde to!" i Také Robert popíchl postiliona:
„Nenechte se zastrašit nějakým titulem! Tento muž se nazývá svobodným pánem, ale není jím. Urozený muž se nemůže chovat jako vandrák." Postilion považoval za povinnost podat vysvětlení
„Museli vás informovat špatně. Tento muž je skutečně svobodný pán, znám ho."
„Já ho znám také.
„Za koho ho tedy máte?"
„Je obchodníkem z malého městečka Kirchenbachu a jmenuje se Morsberg - Worsberg — nebo tak nějak." Svobodný pán se o polovinu scvrkl. Postilion však mínil pochybovačným tónem:
„Víte to určitě?"
„Ano. Tak se zapsal do cizinecké knihy. Zeptejte se ho, jestli nemám pravdu."
„Cizinecká kniha? Tomu nerozumím. Aleje tu podobnost, s jakou jsem se ještě nesetkal. Smím se dozvědět, kdo jste vy?"
„Ano. Můj přítel je baron a já jsem doktor filozofie. Jména mohou být lhostejná. Otázek již bylo dost. Chci své místo, a pokud je nedostanu dobrovolně, vezmu si je násilím."
„Hahaha!" smál se Tannenstein.
„Vstaňte a ustupte!" Popadl svobodného pána, zvedl ho ze sedadla a mrštil jím na zadní sedadlo. Theodolína následovala otce dobrovolně. Kočí vyskočil na kozlík a popohnal koně k další cestě. Nepromluvili jediné slovo, zato jejich oči by dokázaly zabíjet! Na příští stanici oba vystoupili.
„Teď nás udá," mínil Robert.
„Mně to nevadí. Přišli jsme s ním bojovat a zatím jsme se mu částečně představili. Nyní ví, co od nás může čekat." Místo představeného stanice přišel postilion a řekl:
„Mám ty věci odnést dovnitř."
„Nás také?"
„Ne. Nic neřekli, jen si objednali extra kočár. Nyní pojedeme sami."
„Tím lip!"
„Proklatá věc! Skutečně jsem ho měl za svobodného pána! No, když tak klidně přijal vaše rány, nemůže to být on. Opravdový svobodný pán by se dokázal bránit." Cesta pokračovala a nyní probíhala bez rušení. Když dorazili do Reisenhaimu, čekala na Holma sestra i s nevěstou. Pochopitelně přivítaly i Roberta Bertrama. JAK.O DRAVÝ PROUD... Ten se nezmínil o důvodu příjezdu do lázní, zato napjatě čekal na příjezd svobodného pána. Sotva ten přijel, Robert ho začal nepozorovaně sledovat. Zjistil, že Tannenstein zašel do lékárny a poté se vydal na cestu k zámku Hagenů. Tam se oba zdrželi necelou hodinu a potom odjeli dál do Griinbachu. Na dotaz v lékárně se Robert dozvěděl, že si svobodný pán koupil nějaké prášky na spaní, protože od nedávná trpí nespavostí. Mladík to řekl doktoru Holmovi.
„O prášky na spaní se nemusíme starat," odpověděl tento.
„Je to náhoda."
„Snad. V naší situaci však může mít význam."
„Kdy vyrazíme do Griinbachu?"
„Nechtěl bych ale ztrácet čas. Musím se porozhlédnout i v okolí, a to se dá udělat jen ve dne."
„Jistě. Přitom snad narazíme na chlapa, kterého hledáme."
„Těžko."
„Také on se bude chtít porozhlédnout."
„Jestli tu už nebyl. Vyrazíme po jídle?"
„Ano." Tak se stalo. Po obědě se oba rozloučili, aniž by se zmínili, co mají v úmyslu. Pěšky se ubírali do Grunbachu, obešli les a zamířili přímo k lípě, jež stála před zámkem. Počínali si nenápadně, jak jen to dokázali. Prošli kolem stromu, aniž by zastavili, a zmizeli v roští, které se táhlo podél lesa.
„Ten strom je vhodný," pravil doktor.
„K poslouchání?"
„Ano."
„Kmen je tak silný, že se za něj můžeme snadno schovat.
„To však neuděláme."
„Proč?
„Zpozorovali by nás. Simeon přijde a bude čekat. Je jisté, že se tu pořádně porozhlédne, ne? Za strom se schovat nesmíme, musíme vyšplhat nahoru."
„Nahoru? To nebude snadné."
„Ano, kmen se na šplhání příliš nehodí. S pomocí lana přehozeného přes větev to půjde. Lano už někde seženeme."
„Ano, ale ve větvích neuslyšíme ani slovo z toho, o čem se dole budou bavit."
„Nu, to se dá čekat, neboť nejnižší větev je alespoň dvanáct metrů nad zemí."
„Proč ale máme šplhat nahoru? Vždyť to není nutné! Lípa je dutá."

„Skutečně? Toho jsem si nevšiml."
„Protože jste ji obcházel z druhé strany. Z této je škvíra tak široká, že se tam vejdu."
„Uvidíme, jestli to budeme moci nějak využít. Nyní bychom si měli prohlédnout zámek." Obešli jej ze všech stran, aby se přesně zorientovali. Přitom zpozorovali i věž, kterou obýval poustevník. Přišli blíž, aby si ji prohlédli. Dostali se na vyvýšeními, z níž se jim naskytl výtečný rozhled. Vtom Bertram zastavil a řekl:
„Neotáčejte se a tvařte se, jako byste si prohlížel věž!"
„Dobrá, ale proč?"
„Podívejte se vpravo a všimněte si třech třešní, které stojí těsně vedle sebe."
„Vidím je. Někdo se tam krčí u země."
„Ano."
„Zdá se vám to nápadné?"
„Jeho přítomnost ani ne, spíš způsob, jak se tam krčí. Zdálo se mi, jako by se tam chtěl ukrýt."
„Ach tak! Ze by měl špatné svědomí?"
„Plížil se mezi poli, potom si nás všiml. Rychle přiskočil mezi stromy a tam se ukryl.
„To je nápadné. Nyní si lehl, takže ho nemůžeme ani vidět. Podíváme se na něho zblízka?"
„Myslíte, abychom šli k němu?"
„Ne, v takovém případě by utekl. Obejdeme to místo velkým obloukem a vstoupíme do lesa, kde vyúsťuje ona úzká cesta. Nepůjdeme však po cestě, ale vrátíme se rychle mezi stromy, kde se pole dotýká lesa. Ten chlap půjde nepochybně kolem. Souhlasíte?"
„Samozřejmě."
„Tak pojďme!" Pohybovali se vpřed udaným způsobem, dokud nedosáhli lesa. Hned za prvními stromy se obrátili zpět. Když dospěli k místu, kde se pole dotýkalo lesa, spatřili muže znovu.
„Vidíte, že jsem měl pravdu?" zeptal se Holm.
„Právě vstává ze země."
„Ale jak! Jako špion, jehož svědomí není čisté!"
„Budeme ho sledovat. Vidíte, jde přímo k nám. Lehneme si tady mezi lísky, odkud na něho výtečně uvidíme. On nás nemůže spatřit." Udělali to. Muž se plížil opatrně vpřed. Byl to - Jacob Simeon. Když došel k lísković, zůstal zamyšleně stát. Pohyboval rty, zdálo se, že si něco povídá. Potom pomalu a zamyšleně kráčel dál. Míjel je, a tu zaslechli jeho slova:
„Ne, nevidí mě! Zahrabu všechno, dokud nebudu vědět, na čem j sem. Pak" Víc neslyšeli.
„Rozuměl jste?" otázal se Holm.
„Ano. Chce něco zahrabat.
„Může to pro nás být cenné. Musíme jít za ním. Pojďme!"
„Ano, ale opatrně. Už se zastavil a pozoruje zámek. Připadá mi mimořádné známý, musel jsem ho vidět v rezidenci."
„Mně se nezdá jen známý, já ho skutečně znám. Vím, že to j e židovský zlatník, pouze j méno j sem neznal. Nyní vím, že se jmenuje Jacob Simeon."
„Tak to budeme mít dobrý lov! Zkusíme ho zadržet."
„Kdepak! Musíme vědět, co s ním svobodný pán zamýšlí. Jde dál. Budeme ho následovat, jen nás nesmí spatřit." Šli za ním pod stromy, které tvořily okraj lesa. Zdálo se, že něco hledá.
„Co asi chce?" zeptal se Robert.
„Hledá místo, kde by něco zahrabal. Musí být bezpečné a přitom snadno dostupné a zapamatovatelné."
„Pozor, zůstal stát!"
„Ano, zdá se, že se rozhodl!"
„Jak nedůvěřivě a opatrně se rozhlíží! Zkoumá, jestli ho někdo nevidí. Pojďme kousek zpátky!"
„To není nutné. Teď poklekl u břízy, vytahuje nůž a - vida, píchá do země a začíná hrabat!" Přikrčili se, aby ho mohli lépe pozorovat. Pracoval téměř čtvrt hodiny, ale podrobnosti nemohli vidět. Pak se zvedl. Uchopil několik větviček břízy a svázal je dohromady.
„Dělá si znamení, aby to místo později snadněji našel," řekl Robert Bertram.
„Hořím zvědavostí zjistit, co tam schoval."
„Brzy to už budeme vědět. Jenom aby si nás nevšiml! Ustupme hlouběji mezi keře!"
„Ano, rychle, už se vrací!" Schovali se. On prošel kolem a zastavil, aby si místo vryl do paměti. Potom šel dál. -l Oba čekali delší dobu, konečně Robert řekl: i
„Už bude pryč.
„Doufejme. Podívám se, vy počkejte tady!" Plížil se směrem, kterým Simeon odešel. Vrátil se až po delší době a vysvětloval:
„Chtěl jsem si zjednat jistotu. Snadno mohl přijít na myšlenku vrátit se zpátky. Pak jsem ho viděl jít přes pole na druhé straně vesnice. Už nás nevyruší." Došli k bříze. Nenašli jedinou stopu, že by se zde hrabalo. Vykonal svou práci výtečně, ale poněvadž ho při ní pozorně sledovali, našli dotyčné místo hned. Pod břízou rostl měkký lesní trávník, z něhož Simeon vyřízl hranatý drn. Nadzvedli jej a dostali se na kyprou zeminu, již opatrně odstranili - Holm vyrazil výkřik radosti.
„Tady!" zvolal.
„Podívejte, je to náprsní taška!"
„Ach, ano! Co je v ní?" Holm ji otevřel.
„Hrome!" prohlásil.
„Bankovky, a to tisícovky!"

„Pravé?"
„Myslím, že ano." Pozoroval jednu z nich pečlivě proti světlu.
„Vsadil bych se," řekl,
„že bankovky jsou pravé. Spočítejme je - ach, pětadvacet kusů, tedy dvacet pět tisíc guldenů! Vždyť to je celé jmění!"
„O stejně velké částce jsme dnes slyšeli. Večer si chce vyzvednout další peníze.
„Ale za co?"
„Nevím.
„Snad za řetízek a tak dále."
„Pravděpodobně. Nenajdeme v peněžence nějaký důkaz?" -i Holm hledal, ale našel jen několik bezcenných papírů, tří-dyž už ztratil naději, našel v poslední přihrádce pečlivě slo--jtený papír, který byl zdánlivě nový.
„Třeba je to ono," prohlásil.
„Otevřeme ho?
„Hned. Je to úřední listina. Jak se k ní ten muž dostal? A podívejte, tady je vodotisk, jímž jsou označeny veškeré justiční listiny.
„Ale obsah - prosím, rychle!"
„Hned! Tady je několik řádek a pod nimi podpis a pečeť svobodného pána. Ano, svobodný pán tu otiskl svůj pečetní prsten."
„Čtěte, čtěte!"
„Hned to bude. Poslouchejte!" A hned začal. Já níže podepsaný tímto přiznávám, že dlužím zlatníkovi Jacobovi Simeonovi — slovy dvacet pět tisíc — guldenů. Cítím se vázán touto směnkou a zmíněnou částku zaplatím nejpozději pozítří. června tohoto roku do. hodiny večerní, aniž bych k tomu měl jakékoliv výhrady. Svobodný pán voň Tannenstein v Grunbachu. i
„Takže je to divizní úpis!" řekl Robert.
„Něco na způsob směnky. Co myslíte, necháme si ty peníze?"
„Přirozeně."
„A tento úpis?"
„Také. Ponecháme si celou tašku i s obsahem. Později ji předáme úřadům."
„Takže díru opět zasypeme, ale tak opatrně a čistě, jako to udělal on."
„Nesmírně se lekne, když se sem vrátí a najde hnízdo prázdné."
„Jistě, neboť to pro něho bude znamenat ztrátu pětadvaceti tisíc guldenů. Přesto není vyloučeno, že se vrátí ještě dnes, a potom by noční výzvědy mohly být nebezpečné."
„Myslíte, že bychom měli náprsní tašku vrátit?"
„Chraň Bůh, to by byl největší nesmysl, jaký bychom mohli udělat. Ne, náprsní tašku vezmeme s sebou.
„A když se vrátí a zjistí ztrátu?
„Když to nezkazíme, na nic nepřijde. Musíme se postarat, aby úkryt vůbec nenašel."
„Ó, to je skvělý nápad! Takže díru opatrně zahrabeme."
„Nejen to, naházíme přes ni kolem ležící listí."
„K čemu?"
„Na drnu, který uvolnil, nepochybně zvadne tráva, takže by mu čtverec neunikl, pokud jej nezakryjeme listím. Jen to musí vypadat, jako by listí přinesl vítr."
„A co větve, které svázal dohromady?"
„Rozvážeme je."
„Dobře, pak už svůj úkryt zřejmě nenajde."
„Ach, prohlížel si to tady pořádně a myslím, že tento strom najde, pokud neuděláme ještě něco jiného."
„A co?"
„Svážeme větve stejným způsobem u jiného stromu."
„Nebo u několika stromů. Tím bychom ho ohromili. Nevěděl by, kdo ho takto vypekl, hledal by pod všemi stromy, ale našel by jenom nepoškozenou půdu. Zmateme ho natolik, že ho ani nenapadne podezřívat někoho z krádeže pokladu. Pojďme, ať jsme hotovi. Najdeme vhodné místo." Holmův plán byl ihned vykonán. Právě byli hotovi a chtěli se vzdálit, když zaslechli někoho kašlat. Zaujali nenápadný postoj a tvářili se, jako by něco hledali pod stromy.
„Stůjte!" zaznělo předními.
„Co hledáte v mém lese?" Spatřili svobodného pána. Přes rameno měl přehozenu dvouhlavňovou pušku, s níž se zřejmě cítil bezpečný, neboť v jeho tváři zpozorovali vítězoslavný úsměv. Aniž by čekal na jejich odpověď, pokračoval:
„Ještě pochybujete, že jsem svobodný pán voň Tannenstein?"
„Ano," odpověděl Holm.
„V rezidenci jste si říkal jiným jménem, ale to jistě bude to pravé.
„Ó, byl to pseudonym, pohyboval jsem se v hlavním městě inkognito. Co hledáte v mém revíru?"
„To je váš revír? Dobrá, budu se tvářit, jako bych tomu věřil, ale tudy vede pěšina. Kdo mi může zakazovat ji použít?"
„Já!" zvolal hrdě.
„Nezakládám tu soukromé cesty pro každého. Vždyť jste ani po pěšině nešli, nýbrž jste vystoupili vlevo mezi stromy. Ptám se vás potřetí, co tady hledáte?!"
„Rostliny."
„K čemu? Jste snad výrobci náplastí?
„Jsme botanici."

„A provozujete svou zálibu, kdekoliv se vám zlíbí?!
„Jen tam, kde rostou bylinky, které nás zajímají."
„Dobrá, já budu také botanikem!"
„Proti tomu nic nenamítám."
„Ale rostliny, o které se zajímám, jste vy!
„Ach tak! Co dál?
„Vezmu vás s sebou domů.
„Děkujeme!"
„To nepomůže! Dnes jste se ke mně chovali velmi hrubě a nyní jsem vás nachytal ve svém loveckém revíru-"
„Snad jako pytláky?"
„Kdo ví! Ať je to jakkoliv, jsem pánem pozemku. Musíte jít se mnou. Nuže, kupředu!" Namířil na ně pušku a rozkazovačně jim naznačil, aby šli před ním.
„Proboha, myslí to vážně!" zvolal Holm.
„Ach, myslíte si, že s vámi žertuji? Pokud nepůjdete dobrovolně, budu vás muset spoutat!" Robert se dal do smíchu a odpověděl:
„Muži, vy jste se skutečně pomátl! Vzpomeňte si na ránu, kterou jste dnes dostal!
„Právě na ni myslím! Proto jsem vás zatkl a teď s vámi skoncuji!"
„Nemáme s vámi co dělat. Pojďte, doktore!" Vzal Holma za ruku a chtěli odejít. Svobodný pán jim rychle vstoupil do cesty a řekl:
„Zadržte! Bez mého povolení neuděláte ani krok! Takové chytráky propustím, až je naučím odpovídajícímu chování! Nařizuji vám — au, hrome!" Chytil se oběma rukama za hlavu, neboť jakmile padla urážka, dostal několik silných pohlavků z obou stran.
„Tumáš, hlupáku! Takhle si poradí chytráci! Ty jsi ten pravý, kdo by nás dokázal zatknout!" Pán si vzpomněl na pušku. Strhl ji z ramene, zalícil a řval vzteky:
„Klekni a pros o prominutí, jinak ti okamžitě proženu hlavu kulkou! Nežertuji!"
„Žertuješ, starý osle! Nevidíš, že máš ulomený zámek u pušky? Jen střílej, alespoň nasadíš korunu své slávě!" A se smíchem táhl Holma pryč. Svobodný pán se nesnažil je zadržet, byl jakoby mimo sebe. Že si nevšiml ulomeného zámku, bylo tak směšné, že nenašel slova, jimiž by ulevil svému vzteku. Ti dva potřebovali dlouhou dobu, aby opanovali své veselí.
„Kdyby věděl, co proti němu vlastně máme, choval by se zcela jinak," řekl Holm.
„Za půl hodiny se snese soumrak. Vyhledejme lípu, abychom zjistili, zda se můžeme ukrýt v jejím kmeni."
„To by mohlo být nápadné. Jděte sám. Uvidí-li tam někdo jednoho člověka, nebude mít takové podezření, jako kdyby tam spatřil dva."
„Jste hotový policista! Ale máte pravdu. Běžte do vesnické hospody a počkejte tam na mne!" Rozdělili se. Robert vyhledal hostinec, ve kterém nemusel čekat příliš dlouho. Jakmile Holm přišel, posadil se k němu a řekl:
„Dá se to provést. Dokonce si myslím, že se do kmenu vejdeme oba. Co když však dostanou nápad zjistit, zda se ve stromě někdo neukryl?"
„To by bylo hloupé!"
„Ano, ale protože s tím nic nenaděláme, musíme to riskovat. Před půlnocí vyrazíme, ale co budeme dělat do té doby?"
„Mají tady kulečník."
„Hm, ano! Naše přítomnost však může být nápadná."
„Nemusíme se tu zdržovat až do půlnoci. Venku je tak krásně, že se můžeme natáhnout do trávy."
„Správně. Chvíli si zahrajeme, pak vyrazíme." Tak se stalo. S úderem desáté odešli a odebrali se do blízkosti lípy. Venku bylo ticho a liduprázdno, ve tmě je nemohl nikdo zpozorovat. Zkusili, zda se vejdou do kmene, a podařilo se jim to. Uvnitř však bylo tak těsno, že tam nemohli vydržet až do příchodu očekávaných, proto se posadili do trávy nedaleko a beze slova naslouchali. Krátce před půlnocí zaslechli na silnici blížící se kroky. Rychle se vplížili do dutiny. Přišel muž a posadil se na totéž místo, z něhož se před okamžikem zvedli. O několik minut později zaslechli další kroky. Přicházel druhý. Přistoupil blíž a pozdravil. I y
„Už jste tady dlouho?" zeptal se. ?lt
„Ne, sotva několik minut.
„Neviděl vás někdo z okolí?"
„Chraň Bůh! Přišel jsem sice už odpoledne, poněvadž IHem spěchal, ale neustále jsem se držel v lese.
„Výborně. Nikdo o vás nemusí vědět.
„Jak to vypadá s penězma? Dostal jste je?"
„Ještě ne. Bankéř mi telegrafoval, zeje zajistí na zítřejší dopoledne. Nemusíte mít strach. Zůstanete u mne a hned je dostanete."
„To doufám. Půjdem?" Vzdalovali se. Dva zvědové vylezli z kmene a šli za nimi.
„Moc toho nenamluvili," prohlásil Holm tiše.
„Myslel jsem, že uslyšíme něco důležitějšího."
„Já také. Snad se ještě něco dozvíme."
„Těžko. Odebrali se na zámek a tam nemůžeme poslouchat. Každopádně víme jedno: svobodný pán k sobě bere hledaného zločince. To stačí, abychom ho mohli udat. Nespouštějme je z očí!" Panovala sice tma, avšak ne taková, aby neviděli dva muže před sebou. Nešli po silnici, nýbrž po měkké trávě, aby nebyl slyšet zvuk jejich kroků. Svobodný pán i s tajemným hostem zamířil k hlavnímu vchodu, ale prošli kolem a dorazili vzadu k výběžku lesa. Přiblížili se tedy k

budově ze štítové strany. Mezi zámkem a lesem stálo několik starých ovocných stromů, pod jejichž korunami byla naprostá tma. To umožnilo pronásledovatelům držet se jim v patách. První zastavili, svobodný pán řekl:
„Nyní všichni spí, pouze dcera je vzhůru."
„Zřejmě je za tím osvětleným oknem nahoře?"
„Ano. Je to místnost, kterou jsme vám určili. Zůstanete tam, než budete moci odejít. Pojďme!" Vedl ho k zadnímu východu, který za sebou zamkli. Holm a Bertram je sledovali až sem.
„Tak jsme tady," prohlásil první.
„Je vyloučeno ještě něco vyzvědět."
„Hm, snad přece! O jeden z ovocných stromů se opíral žebřík. Nemohli bychom ho použít?
„Nevím."
„Určitě půjdou do místnosti, o níž mluvili. Je tam i dcera svobodného pána. Postavíme žebřík pod okno a snad uslyšíme, o čem se budou bavit."
„Zkusit to můžeme." Vrátili se do ovocného sadu, přinesli žebřík a opřeli ho štítovou stěnu. Holm vystoupil nahoru, ale záhy se vrátil zpátky a řekl:
„Všiml jsem si něčeho, co by se nám mohlo hodit, jen bychom museli mít dost odvahy. Nebojíte se?"
„Myslím, že ne. Čeho?"
„Vedle osvětlené místnosti leží druhá, tmavá, jejíž okna jsou otevřena. Kdybychom tam vnikli, mohli bychom snad slyšet vše."
„To by bylo skvělé! Ale co když nás chytí?
„Hlavně se tam musíme dostat nepozorovaně. Pak můžeme zastrčit závoru, aby nás někdo nepřekvapil."
„Dobře, zkusme to!"
„A kromě toho se dvou mužů a dívky nemusíme bát, kdyby na nás přišli. Máme toho na ně tolik, že se před námi musí mít na pozoru. Pojďme nahoru, ale opatrně!" Opřeli žebřík o otevřené tmavé okno. Právě když Holm vyšplhal až nahoru, zazněly z vedlejší místnosti lomozné zvuky a vrzání židlí. Ve vzniklém hluku mohli neslyšně proniknout do otevřeného okna. Dostali se do malé místnosti, zařízené jen skromným nábytkem. Spatřili jediné dveře, které vedly do místnosti, v níž se mluvilo. Holm je opatrně ohledal.
„Je tam závora?" ptal se Bertram šeptem.
„Ano. Klíč i zástrčka, kterou jsem zasunul. Nyní nás nemohou překvapit."
„Ale mohlo by v nich vzklíčit podezření, kdyby zjistili, že je zastrčena.
„To je jedno. Poslouchejme! Tady jsou dvě židle. Posadíme se na ně v blízkosti dveří a budeme rozumět každému slovu." Pohodlně se usadili a poslouchali. Vedle mluvili tak hlasitě, že jim neuniklo ani slovo. Právě se zlatník ptal:
„Přemejšlel jste vůbec o tom, jak by se to dalo zaonačit? Řetízek a košilku malého Roberta voň Helfensteina jsme šťastně získali, státní návladní nemá ponětí, že mu moje holka sebrala klíče od vchodu i od skříně. Teď ještě musíte vymyslet ňákou bajku, která potvrdí, že malýho Roberta svěřili vám a nikomu jinýmu."
„To nechtě na nás, pane Simeone. Nejdřív se musíte postarat sám o sebe."
„Mohl bych vám pomoct!"
„Těžko! Jako svědek byste byl k ničemu, protože se nesmíte objevit na denním světle. Musíte být rád, když zůstanete schovaný u nás, abyste pak mohl s ženou i dcerou vypadnout ze země. Jakmile vaše dcera odejde ze služby Jn státního návladního, přijde váš čas. My se o sebe postaráme sami. Tady máte jídlo. Když jste tak dlouho šel, ur-š cite vám vyhládlo."
„Děkuju! Nemám chuť, udělal jsem si zásoby."
„Tak si s námi dáte aspoň sklenku vína. Theodolíno, tam i naproti je víno i skleničky. Nalej!" Sklenice zacinkaly, pak se ozval hlas svobodného pána:
„Tak. Na zdraví!" Nastalo ticho. Zlatník neodpověděl hned a vyzvědači ne-t tušili, že sklenici, kterou obdržel, prohlíží nedůvěřivě proti světlu.
„Co je?" otázal se svobodný pán.
„Mám podezření," odpověděl tázaný důrazně.
„Podezření? Nerozumím vám!"
„To víno mi připadá zvláštní.
„Jakto?
„Něco v něm je!"
„Snad kousek korku?"
„Kdepak! Je to něco jiného."
„Co asi?""
„Nějakej prášek.
„Co vás vede! Přece se nebudu snažit vylepšovat své vý-ftečné víno nějakým cukrovým práškem!"
„To ne, ale - hrn! Nevyměníme si sklenice? Pijte z mé!
„Nechápu vás!"
„Zato já vás! Proč se slečna tak otočila, když nalévala? -Pojďte, vyměníme si poháry!
„Ani mě nenapadne! Toto je sklenka, z níž piji vždy!
„Nu, pak nebudu pít vůbec!"
„Pořád nevím, o čem mluvíte!
„Mám vám to snad vysvětlovat?"
„Jsem nucen vás o to požádat." Nyní se obrátil Bertram na Holma:

„Je to snad uspávači nápoj, který svobodný pán koupil v Reisenhaimu?"
„Možná. Ale pak je zlatník opravdu chytrý! Poslouchejme dál!" Jacob Simeon odpovídal Tannensteinovi:
„Zkuste porovnat obě sklenice. Máje mnohem kalnější než vaše. Ve víně je něco, co tam nepatří."
„Hned vám to vysvětlím," vmísila se Theodolína, aby rozptýlila jeho podezření.
„Je to obyčejné dezertní víno, na které jsme my zvyklí, ale pro cizího by bylo kyselé. Proto jsem vám tam přidala cukr."
„Cukr? Ukažte mi prosím nádobku, ve který ho máte!
„Je v kuchyni."
„Ach, takže jste dala cukr do sklenice už v kuchyni?"
„Ano.
„Předpokládáte tedy, že vypiju jen tuhle jednu sklenici, a to je nápadný. Kdyby už to bylo nutný, měli jste mi cukr předložit, abych si přisladil podle chuti. Díky!" Vtom vyjel svobodný pán zlostně: Sr-
„Pane Simeone, vaše slova jsou pro nás nesmírně urážlivá!
„A vaše činy jsou pro mě nesmírně nebezpečný!"
„Nesmysl!"
„Dobrá, malé ochutnání mě nezabije. Zkusím ho." Přiložil sklenku ke rtům a lehce se napil.
„Ach!" prohlásil,
„to je cukr!"
„Přirozeně!"
„Dobrá, ale odkdy používáte hořkej cukr?!"
„Hořký?"
„Jasně! Chutná to přesně jako prášek na spaní! Dokonce budu tvrdit, že jste mi namíchali do vína velkou dávku opia nebo morfia."
„Pane, zbláznil jste se?!" „.,.«„
„Ne, ctěnej pane, jen jsem opatrnej."$.
„Proč bychom vám měli míchat do vína morfium?
„Abych usnul."
„Hrome, proč to?
„Abyste mi mohli vyprázdnit kapsy."
„Sakra, to už je příliš! Považujete nás za lotry, Simeone?
„Jo!"
„Cože?! A říkáte to tak klidně?"
„Pročpak ne? Chcete pro sebe získat všechny pozemky Helfensteinů, dlouhý roky jste se účastnil pašeráckých rejdů s Kapitánem. Vaše dcera nejen vedla knihy, ale byla přímo duší celých podniků. Jak to chcete nazývat - počestností?"
„To mi nemůžete předhazovat, protože jste byl sám členem bandy. Dokonce vás teď beru pod svou střechu!
„Chachacha! Pěkně děkuju za střechu, pod kterou mě chcete okrást!"
„Okrást? Jste úplný blázen!"
„Blázen většinou neumí kalkulovat tak dobře jako já. Ale nehádejme se, vašeho uspávacího nápoje není třeba. Vyva-ruju se peníze tahat u sebe k vám!" Oba se ulekli, ale nedali na sobě nic znát. Svobodný pán se nenucené zeptal:
„Co je mi do vašich peněz?"
„Hodně! Jsem ale přesvědčen, že máte v úmyslu mi je znovu sebrat, pane voň Tannensteine!"
„Jste na omylu!"
„Tím lip pro vás! Ale nemám u sebe ani váš dlužní úpis."
„Ne? Hrome! Snad jste ho nesvěřil do nepravých rukou?!"
„Kdepak, v současný době není v žádných rukou!"
„Budete mi ho muset vydat, až vám zítra zaplatím!"
„Dostanete ho, ale prozatím vám otevřeně říkám, že jsem peníze i úpis ukryl, abych vás neuvedl v pokušení. Obojí jsem zahrabal v lese."
„To je silné, velice silné! Co kdybyste mluvil pravdu?w|e
„Mluvím ji!"
„A víte, co bych měl udělat?"
„Co?
„Měl bych vás vyhodit!"
„Ó, to neuděláte!"
„Jak byste se chtěl bránit? Nemůžete se domáhat žádné pomoci!"
„Myslíte? Mám pětadvacet tisíc guldenů, dost, abych se dostal dál. Ale vaši směnku bych poslal státnímu návlad-nímu a písemně bych mu vysvětlil, jakým způsobem jsem k ní přišel. S dědictvím, který chcete dostat, by byl konec. Taky bych napsal, že jste zranil hudebníka Haucka, i když ... jsem to udělal já. Kdo se chce hájit, musí používat takový prostředky, jaký najde."
„Takže jsem si ve vás přitáhl do domu pěkného lumpa!"
„Nenaříkejte, vždyť se k sobě výtečně hodíme! Ale poslouchejte, nezaklepal tady někdo na dveře?"
„Opravdu," mínil svobodný pán.
„Kdo by to mohl být? Myslel jsem, že už všichni spí." Otevřel dveře a vstoupil do tmavé knihovny.
„Kdo je tady?" zeptal se.
„Já, milostivý pane!" Podle hlasu poznal sluhu Daniela.

„Co tady chceš? Proč rušíš?" ptal se nelibě.
„Myslel jsem, že jsi dávno v posteli!"
„Byl jsem tam, ale probudili mě."
„Kdo?"
„Někdo, na koho byste ani nepomyslel, totiž poustevník Winkler."
„Ten? Co chce?"
„Říká, abych vás sehnal, že nesmí ztrácet ani vteřinu. Musí se jednat o něco vážného."
„Nesmysl! Ať přijde zítra!"
„Tvrdil, že vám přinese velkou škodu, když ho nevpus-títe. Měl jsem vám vyřídit, že vás někdo poslouchá."
„Hrome, to by bylo! Kde je?"
„V předsálí. Zapálil jsem mu tam lampu."
„Jdu s tebou!" V předsálí našel skutečně poustevníka Winklera. Zeptal se ho zlostně:
„Co vás napadá rušit mě o půlnoci?!" Tázaný neprojevil ani známku strachu. Podíval se klidně na svobodného pána a odpověděl:
„Co dělám, slouží k vašemu dobru." „Proč se o mne staráte?
„Proto! Víte, že mě vaše dcera nedávno navštívila?
„Ne."
„Ach tak! Dneska jsem se dozvěděl, že byla zasnoubena s nadporučíkem voň Hagenem."
„Kdo to řekl?"
„To je moje věc."
„Vždyť vám do toho nic není!"
„Dokonce mnoho! Vaše dcera je totiž mou snoubenkou!"
„Nesmysl!"
„Ale ano! Potřebovala peníze. Daroval jsem jí třicet tisíc guldenů a ona mi dala písemně, že se stane mou nevěstou."
„Husa!" ujelo svobodnému pánovi. Poustevník se výsměšně zachechtal a prohlásil:
„Jestli jste o tom dosud nevěděl, už to víte. Mám právo starat se o svou nevěstu. Zakázala, mi, abych ji navštěvoval, ale pak jsem se doslechl, že si má vzít jiného. Trochu jsem slídil a pozoroval jsem zámek. Viděl jsem Theodolínu stát v jediném osvětleném okně, pak jste se objevil vy s nějakým mužem a vstoupili jste dovnitř zadními vrátky —
„Hrome, co nás máte co špehovat?!"
„Děkujte Bohu, že jsem to udělal. Při tom jsem si totft všiml, že jste se dostali do nebezpečí."
„Daniel říkal, že jste mluvil o naslouchání."
„Jistě."
„Nemyslel jste tím sám sebe?"
„Ne. Za vámi přišli ještě další dva muži. Ukrýval jsem se za stromem a slyšel jsem, o čem jste se bavil se svým průvodcem, ale stejně tak jsem zaslechl, o čem se bavili ti dva. Chtěli zjistit, co se bude povídat za osvětleným oknem."
„Opravdu myslíte, že bych měl věřit výplodům vaší fantazie?"
„Je mi jedno, co uděláte. Stanete se mým tchánem, proto je mou povinností varovat vás. Ti dva chlapíci si vzali žebřík, postavili ho ke zdi a nyní dřepí v sousední místnosti té, v níž jste se bavili."
„U všech čertů!" zvolal svobodný pán.
„Je to tak!
„Pak to jsou zloději!"
„Ne, jen špehové. Slyšel jsem jejich rozhovor a vlastně jsem je viděl už odpoledne. Slídili v blízkosti mé věže a pozorovali muže, který k vám přišel."
„Cože? Je to pravda?"
„Ano. Poznal jsem je ve tmě, dosud mám dobrý zrak."
„Popište mi je!" Poustevník to učinil a svobodnému pánovi ihned svitlo, o koho jde. Dosud byl přesvědčen, že ho nemají v úmyslu okrást. Nevěřil, že jsou těmi, za něž se vydávali, totiž za barona a doktora filozofie. Obával se, že to jsou dva tajní policisté. Pocítil hrozný strach. Určitě vše slyšeli! Vědí o přítomnosti Simeona a také důvod, proč je zde. Bylo třeba je zneškodnit, a v tom mu mohl poustevník pomoci. Proto mu řekl:K
„Je pravda, co jste tvrdil o mé dceři?
„Ano."
„Hm! Snad bych nebyl proti vašemu svazku, ale musel byste mi dokázat, že skutečně bojujete o mé dobro."
„Dělám to už tím, že vás varuji."
„To nestačí. Chcete mi s těmi slídily pomoci?"
„Velice rád. Co vám udělali?"
„Slyšeli něco, o čem se nesmí nikdo dozvědět. Musím je donutit, aby mlčeli navždy, ale jak to mám udělat?"
„Ach, to je snadné!"
„Jak to?"
„Přece vnikli do vašeho baráku, takže to jsou lumpové a zloději. Můžete je klidně zastřelit.
„Zavraždit je? To je silné!"
„Kdo mluví o vraždě? Jde o nutnou sebeobranu, na kterou máte právo."
„Příčí se to mému svědomí. Přesto přiznávám, že by to bylo nejideálnější."
„Že? Buďme otevření. Znám vás — vezmu vše na sebe, když mi slíbíte, že mi dáte svou dceru za ženu." Tannensteina ani ve snu nenapadlo spokojit se s tímto mužem jako se zetěm, ale slíbit mu to prozatím mohl.

„Postaráte se o oba?" zeptal se. i<
„Ano. Jen mi dejte dobrou dvouhlavňovku.
„Dobře. Pak dostanete i Theodolínu."
„Ujednáno. Zastřelím oba, ale vy se mnou musíte dolů do zahrady. Nedá se to tajit, proto si musíme vzájemně dosvědčit fakta. Máte pušku?"
„Ano, hned vám ji přinesu. Počkejte!" Nejprve se vrátil do místnosti, kde seděla dcera se zlatníkem, a šeptal jim: „Buďte zticha! Vedle v místnosti jsou slídilové." Pak spěchal pryč, aniž by se staral o dopad svých slov, neboť nesměl ztrácet čas. Ze zbrojní skříně vytáhl nabitou dvouhlavňovou pušku. Také on si zastrčil něco do kapsy a spěchal za poustevníkem.
„Tady je puška nabitá kulemi," řekl.
„Mám tu i nůž, kdyby vám puška nestačila."
„Dobrá. Pojďme!"
„Jen aby tam ještě byli!
„Doufejme!" " l přes spěch se ubírali oklikou, aby nemohli být zpozorováni. Když se dostali k cípu sadu. vstoupili pod stromy a kráčeli tiše ke štítové straně.
„Tady zůstaneme stát," mínil poustevník.
„Zde nás nemohou vidět.
„Ne, musíme blíž!"
„Ó, to v žádném případě! Když vystoupíme na volné prostranství, mohou nás vidět, a to nesmíme dopustit."
„Takhle budete mít nejistý cíl!"
„Mýlíte se, jsem lepší střelec, než si myslíte. Zeď je bílá. Až budou ti dva slézat, budou se nádherně odrážet od pozadí, takže nemohu minout. Spolehněte se, že kulky skončí v jejich hlavách. Dávejte pozor!" Čekali, pozorovali žebřík a dotyčné okno.
„Vidíte?" šeptal svobodný pán.
„Ano," odpověděl druhý stejně tiše.
„Tady je jeden, ale sakra, leze zdola nahoru! Kdo je to?"
„Že by třetí? Zastřelte ho!" Poustevník zvedl pušku a zalícil. Ale v okamžiku, kdy stiskl spoušť, byla hlaveň sražena stranou a ženský hlas zvolal:
„Proboha, sem, sem! Máte být zavražděni!"
„Proklatě! Kdo je to?" vyrazil poustevník. Otočil se a zahlédl ženskou postavu, jež držela pušku a jeho paži. Vytrhl sejí a zvolal:
„Prokletá ropucho! Táhni k čertu!" Rozpřáhl se, aby ji srazil pažbou k zemi, ale byl zezadu odstrčen. Druhý ženský hlas volal:
„Na pomoc, pane poručíku! Rychle, rychle!"
„Ach, další!" křičel zuřivě.
„Tak táhněte spolu do pekel!" Setřásl ze sebe i druhou, kterou ve stejném okamžiku uchopil svobodný pán. Poněvadž se jednalo o ženy, našel Tannenstein dostatek odvahy. Rozpoutal se zápas mezi muži a ženami, přičemž prvním uniklo, že muž, který šplhal po žebříku, když zazněl výstřel, se spustil opět rychle dolů. Za ním se vyhouply z okna další dvě postavy a doslova slétly po žebříku dolů. Pak všichni tři muži přispěchali na pomoc podléhajícím ženám. lonem. Místnosti byly prázdné, až v předpokoji narazili na sluhu.
„Kde je paní?" ptal se Holm.
„Co je vám po ní?" odpověděl sluha výsměšně.
„Kdo jste?"
„Policisté!"
„Dokažte to!"
„Nejste chlap, který by po nás mohl žádat důkazy! Kde je slečna?"
„Po tom vám nic není!"
„Ach! Jak se do lesa volá, tak se z něho ozývá! Jste naším zajatcem!"
„O tom si nechtě zdát!"
„Myslíme to vážně!"
„Tak do toho!" Zaujal bojovou pozici.
„Hlupáku!" smál se Holm,
„s tebou nebudu dělat žádné cavyky! Tumáš!" Rozpřáhl se a silně jej udeřil pěstí do obličeje, až zasažený upadl. Doktor mu klekl na prsa a řekl Robertovi:
„Myslím, že i tady mají záclony - podejte mi jednu šňůru!" Sluha byl v okamžiku spoután. Zamkli ho do místnosti a klíč vzali k sobě. Venku nastal čilý ruch, služebný personál se probudil, všichni se sbíhali na nádvoří.
„Viděl někdo z vás slečnu?" ptal se jich Holm.
„Ano," přitakala kuchařka.
„Kde?"
„Nesla v ruce balík a spěchala s milostivým pánem dolů po schodech a ven z vrat."
„Zůstaňte tady! Kdo bude klást odpor, skončí v poutech! Nehněte se z místa!" Oba seběhli ze schodů a vyrazili ze dveří. Tam na ně čekaly Ellen s Hildou. Oznámily, že svobodný pán s dcerou ... kolem nich rychle proběhli. Zatímco mluvili, přistoupil k nim muž, v němž poznali nadporučíka voň Hagena.
„Ach, tady jste!" řekl.

„Pojďte, nutně vás potřebuju!"
„K čemu?"
„Nejdřív mi povězte, jestli svobodný pán udělal něco, za co by mohl být soudně stíhán."
„Ano, je toho víc. Bohužel utekl."
„Máte ho mít! Vím, kde je. Běžel jsem za nimi. Zůstali stát, protože se chtěli vydýchat, a přitom neopatrně mluvili. Svobodný pán řekl, že je prozrazen a ztracen a že musí prchnout, ale nevěděl, kam se obrátit. Druhý řekl, aby přivedl dceru a spěchal i s ní do věže. Tam ho prý nikdo nenajde."
„Výborně! Jak jsem slyšel, vyzvedl dceru a utekl s ní. Musíme za nimi!"
„Tak spěchejme!" Chtěl odběhnout, ale Hilda Holmová jej uchopila za ruku a se strachem zvolala:
„Zůstaňte, nadporučíku! Vždyť jste raněn!" V chodbě zapálili lampu, jejíž jas pronikal až k nim. Mohli vidět krev, jež stékala po mužově ruce.
„Jsem raněn?" otázal se udiveně.
„Skutečně! Ani jsem si toho nevšiml! Kdyby to bylo nebezpečné, jistě bych to cítil. Půjdu s vámi!"
„Ne, ne!" odporovala krásná dívka.
„Nepustím vás, zůstanete, abychom vás ošetřili."
„Ano, pane nadporučíku, má sestra má pravdu!" řekl Holm.
„Dostaneme uprchlíky i bez vás. Podívejte se na zranění. Pokud nebude nebezpečné, můžete se postarat o zajatce. Tady jsou klíče." Vysvětlil mu vše potřebné, pak s Robertem odběhli.
„Nu, musím poslechnout," prohlásil Hagen.
„Prosím, pojďme dovnitř! Zajistím zajatce, to je nejdůležitější." V doprovodu dam vstoupil do zámecké chodby. Služebnictvo bylo shromážděno na schodišti. Všichni jej znali jako syna sousedního statku, věděli, zeje důstojníkem, a měli před ním respekt. Toho ihned využil a nařídil:
„Znáte mě a budete poslouchat! Odehrály se zde události, které vám mohou být nebezpečné, pokud ihned neuděláte vše, co budu žádat. Ty," obrátil se na jednoho,
„si pospíšíš do vesnice vzbudit starostu. Ať sem přivede všechny muže. Kdo má zbraň, ať ji přinese s sebou, protože bude nutné rozestavit stráže v okolí zámku." Muž rychle odběhl. Kuchařce bylo řečeno, aby přinesla plátno na ránu, ostatní museli odejít do předpokoje, kde ležel sluha Daniel. Byl svázán tak pevně, že se nemohl ani pohnout. Zlatník Jacob Simeon byl přinesen, neboť měl spoutané ruce i nohy. Oba zajatci byli položeni na podlahu vedle sebe, služebnictvo obdrželo příkaz přísně je hlídat. Teprve nyní pomyslel Ha-gen na sebe. Kuchařka přinesla plátno a důstojník se odebral s Ellen a Hildou do vedlejší místnosti, aby se nechal ošetřit. V podobných případech není na místě přepjatá zdrženlivost, a tak se nadporučík beze studu svlékl a obnažil dotyčné místo. Rána silně krvácela. Chodba, schody i předpokoj byly poznamenány jeho krví. Také Hildě se ztratila krev z tváří. Jevila o raněného nesmírnou starostlivost, zatímco praktičtější Američanka vynikla zručností při ošetření rány.
„Opatrně!" prosila Hilda přítelkyni.
„Vždyť ho to musí bolet!"
„Kdepak!" odpověděl Hagen.
„Je to jen malá ranka, která je zde vhodná jako puštění žilou proti bolestem hlavy."
„Ach," mínila Ellen,
„rána není tak lehká, jak se snad domníváte! Je hluboká!" ... Y
„Ať je! O život mě nepřipraví!"
„Doufejme! Budeme muset poslat pro lékaře!"
„Ach, to ne! Raději se nechám ošetřit až doma.
„Takhle odtud nemůžete odjet!"
„Zatím ne, protože jsem tu potřebný. Později nechci stát v cestě povolanějším."
„Nejprve vás musí prohlédnout odborník, jste-li schopen převozu."
„Převozu?" smál se.
„To zní právě tak, jako bych měl odtud být odnesen na márách! Ne, tak nebezpečné to není. Budu moci odejít domů po svých."
„Uvidíme! Tak, hotovo! Doufám, že obvaz bude držet. Oblečte si kabát a posaďte se v klidu na pohovku!"
„Milostivá slečno, nejsem přítel sezení na pohovkách!"
„Do toho mi nic není! Než přijde lékař, jste v mém ošetření a musíte mě poslouchat!"
„Safra, z vás by byla velitelka! Bůh žehnej tomu, komu se stanete manželským šikovatelem! Předem ho lituji."
„Doufejme, že se mu i přesto povede dobře."
„Hm, ano. Pro někoho je nejlepší ostrý rozkaz. Já si na to však nepotrpím. Poslyšte, zdá se, že hrdinové přicházejí!" Chtěl vstát a jít pryč, avšak Ellen jej zadržela a řekla:
„Zůstaňte tady! Pokud vstanete, nařídím vám čtrnáct dní nejostřejšího vězení!"
„Na pryčně o vodě a chlebu?" smál se.
„Samozřejmě!" Když Hilda viděla, že se neposadí, položila mu ruku na rameno a prosebně řekla:
„Pane nadporučíku, zůstaňte tady! Ani mne neposlechnete?" Přes jeho tvář přelétl sluneční paprsek, jinak chraplavý hlas zněl najednou mnohem jemněji.
„Vás bych dokázal poslouchat celý život, vás, žádnou jinou! Ale povinnost volá, a vy nevíte, co se musí udělat. Opravdu musím dolů, věřte mně!" S těmito slovy vyrazil ze dveří. Po chvíli slyšely zdola jeho břitký hlas. Později duněl jeho hlas v chodbě a potom se Hagen vrátil zpátky.
„Tak!" řekl,

„povinnost jsem vykonal. Dveře, vchody i okna jsou hlídány, teď už se nemůže stát nic nenadálého. Já se posadím zpátky na pohovku a změním ji ve velitelský stan. Víte, co to znamená?"
„V tomto případě ne," odpověděla Ellen.
„Velitelský stan je stan, kde sedí velitelé - ale já tu nechci sedět sám! Posadíte se vedle mne, jedna vlevo, druhá vpravo. Pak se o mě postaráte lip, než kdybyste seděly na míle daleko."

KAPITOLA ČTVRTÁ Vražedné drama

Holm a Bertram odběhli a spěchali do věže. Když míjeli ovocné stromy, Robert Bertram zastavil a řekl:
„Zastavte, dostal jsem nápad! Budeme moci jít přímo do věže?"
„Sotva."
„Ano. Oni se zamknou. Odpoledne jsem si všiml, že ve stěnách jsou okna. Možná tam vlezeme tudy."
„S tím souhlasím."
„Ale jak se dostaneme nahoru?
„Ach! Pomýšlíte na žebřík?
„Ano. Vezmeme ho s sebou?"
„Zdrži nás to, bude nám překážet."
„Ale bude lepší ho přímo odnést, než se pak pro něj vracet a ztratit důležitý čas."
„To je fakt. Vezmeme ho s sebou." Přistoupili na štítovou stranu domu, kde se dosud opíral žebřík o stěnu. Přitom Holm šlápl na nějaký tvrdý předmět. Sehnul se a zvedl ho.
„Tady je dvouhlavňová puška," řekl.
„Určitě je to zbraň, z níž stříleli na nadporučíka. Vystřelili jen jednou, a tak -ano, druhá hlaveň je dosud nabitá. Puška se nám může hodit." Přehodil šiji přes rameno a uchopil žebřík. Ten nebyl příliš dlouhý a tudíž ani těžký. Vzali jej na obou stranách a poklusem pokračovali v cestě.
Protože viděli věž již odpoledne, znali její polohu a nemohli ji minout, třebaže byla tma. Jedno z oken, podobných střílnám, bylo osvětlené.
„Jsou tady!" řekl Bertram.
„Tamhle jsou dveře. Zkusíme, zda je nechali otevřené."
„Toho se vyvarujeme. Vchod jistě zamkli." Položili žebřík a plížili se ke zdi. Za ní se ozvalo vzteklé vrčení. j
„Pes!" řekl Bertram. l Zvíře jej zaslechlo a začalo štěkat.
„Zpátky!" šeptal Holm.
„Pes prozradí naši přítomnost!"
„Přece musíme jednat! Přitom jim neunikne, že jsme tady."
„Ale než s něčím začneme, musíme zjistit, na čem jsme. Byl jsem několikrát v Reisenhaimu na návštěvě u otce a sestry, takže jsem se o poustevníkovi leccos dozvěděl. Je nepřítelem lidí a jeho věž střeží pes, prý pravý ďábel. Krvežíznivé zvíře jde po lidech a roztrhá každého, kdo se odváží příliš blízko."
„Pak se divím, že nechali zvíře za dveřmi a ne tady venku."
„Možná tam vběhl nepozorovaně s nimi. Pojďte k oknu!" Zvedli žebřík a opřeli jej. Dosahoval až nad okno, a tak mohli vyšplhat oba nahoru. Holm se opřel o římsu, Bertram zůstal stát na příčce. Okno bylo vysoké téměř jako člověk, ale nebylo široké ani loket. Muž by se jím protáhl jen stranou. Rám nebyl těsně u kamene, neboť omítka se během času vydrolila. Díky tomu mohli až sem slyšet hlasy zevnitř. Viděli pouze Theodolínu, sedící ve starém křesle. Zdálo se, že zaujatě poslouchá rozhovor obou mužů, jimž neviděli do tváře. Dívka se tvářila velmi nadutě, v jejích očích občas zaplál záblesk zlosti, tu a tam sebou trhla, jako by se chtěla na někoho vrhnout.  Si Konečně se i ona připojila k rozhovoru. Slyšeli její slova:
„Ano, zůstat tu nemůžeme!"
„Musíme pryč, co nejrychleji pryč!" zazněl hlas jejího otce.
„Ještě dnes v noci!"
„U mne vás nebudou hledat," poznamenal neviditelný poustevník.
„Jak to? Nemám úmysl se svěřit jen náhodě nebo štěstí. Odejdeme!"
„Kam?"
„Musíme se dohodnout. Hlavně pryč odtud!"
„Máte prostředky k útěku?"
„Bohužel ne."
„Hm! Slíbili jste mi sňatek, dokonce i vy sám jste s tím souhlasil. Mám určitou povinnost postarat se o vás. Půjdu s vámi!"
„Opravdu? Kamkoliv?"
„Samozřejmě."
„Máte peníze?"
„Kolik potřebujete!"
„Uvědomte si, že jsem náročný!
„Já jsem zas bohatý, velmi bohatý!"
„Můžete to dokázat?
„Jistě, pokud na tom trváte.
„Prosím!"

„Počkejte okamžik." Zdálo se, že odešel. Bertram s Holmem viděli, jak svobodný pán přistoupil k dceři. Oba si něco šeptali a na jejich tvářích bylo vidět, že se dohadují o nějaké špatnosti.
„Myslím, že poustevníkovi hrozí nebezpečí," řekl Holm tiše Bertramovi.
„Jistěže. Jejich obličeje jsou obličeje ďáblů. Ach, podívejte, co má v ruce!
„Nůž! A teď ho schoval. Hrome, snad nebudou chtít poustevníka zavraždit?!"
„To nedopustíme! Poslouchejte!" Zazněl opět poustevníkův hlas:
„Pojďte do mé komory! Otevřel jsem bedny a můžete se přesvědčit, že po mém boku budete žít jako knížata!"
Theodolína se zvedla, aby poslechla, a přitom vrhla na otce zpola vítězný a zpola vyzývavý pohled. Bylo to totéž, jako by řekla nahlas:
„Přišel čas činů. Kupředu!" Vtom zašeptal Holm:
„Něco se stane! Rychle dolů! Opřeme žebřík o druhé okno!" O okamžik později byli dole a opřeli žebřík o sousední okno. Oba vyšplhali co nejrychleji nahoru a nahlédli dovnitř. Spatřili starou truhlu, pobitou oslí kůží, vedle ní otevřenou zásuvku a další bednu. Co v nich je, odtud nebylo vidět. Pouze viděli, jak na ně poustevník hrdě ukazuje, v tváři nadřazený úsměv. Theodolína přistoupila k truhle a nahlédla dovnitř. Něco říkala, ale ven její slova nedolehla. Také otec přistoupil. Pozorovatelé měli vše na očích. Svobodný pán stál vedle poustevníka a řekl mu cosi, neboť starý se sehnul, aby sáhl do truhly. Ve stejném okamžiku se zaleskl nůž v ruce Tannenstei-na. Ostří zajelo poustevníkovi do ramene. Raněný vyrazil výkřik.
„Bože, vraždí ho!" zvolal Bertram hlasitěji, než bylo vhodné pro činnost tajného pozorovatele.
„Počkej, lotře!" odpověděl Holm. t a
„Rozpřahuje se znovu!"
„Nedostane ho!" Holm, který Le pevně zapřel do žebříku, strhl již při prvním zásahu nožem pušku z ramene a zalícil. Současně s dal-OVn.i šími slovy vystřelil. Zahřměla rána a svobodný pán, který se právě napřahoval k poslední ráně, se skácel k zemi zasažen kulkou do hlavy. Theodolína vyrazila výkřik hrůzy a klesla vedle otce. Její výkřik nebyl slyšet, zanikl v cinkání rozbitého skla. Holm totiž pažbou rozbil celé sklo a vyrazil i shnilý rám.
„Dovnitř!" zavelel.
„Třeba mu můžeme pomoci!" Vstoupil na parapet, protáhl se dovnitř a seskočil do komory. Bertram, který dosud visel na příčkách žebříku, po-polezl nyní výš a skočil také dovnitř. — Když se svobodný pán rozhodl vyzvednout dceru, neměl příliš času na vysvětlování a dohadování se. Stačil jí jen říci, že se vše prozradilo a že musí uprchnout. Sbalil poslední peníze, které měli, shrábl několik cenností a pak společně utekli. Poustevník běžel napřed. Když jej dostihli, mohli spolu mluvit.
„Nechápu to!" sípala Theodolína, unavená rychlým během.
„Chceš utéci a všechno tady nechat? Zámek i statky?!"
„Ano, ano, musíme pryč, jestli nechceme skončit ve vězení!"
„Kdo nás vyslechl?"
„Dva chlapi, kteří s námi jeli v poštovním kočáře, které jsem pak potkal v lese! Dostali se po žebříku do vedlejší místnosti." Všechno jí spěšně vysvětlil, zmínil se o boji i o tom, že tam byl ještě třetí muž a dvě ženy.
„Že by to byli policisté?" ptala se dcera.
„Každopádně. Pronásledovali nás už z rezidence, všechno vypozorovali. Nezbývá nám než uprchnout do neznáma."
„Bože, ale peníze, peníze!" v ,./
„Nebuď hloupá, poustevník jich má dost!"
„Ach, ano! A do mě je úplný blázen. Obstará peníze a potom - potom" Nedokončila své myšlenky slovně, ale on uhádl, co míní, a pokračoval dál:
„Potom ho usadíme!"
„Bude chtít odejít s námi."
„Chtít může, snadno se ho kdykoliv zbavíme.
„Nebo - ach, kdybych byla muž!
„Tak co?"
„Zůstal by a s námi by cestovaly jen jeho peníze."
„Tomu by nejspíš zabránil."
„Jak? Jediný výstřel, bodnutí nožem!"
„Ach, takhle to myslíš!"
„Ano, ale bohužel nejsem muž, stejně jako ty! Na tebe se v podobných věcech nedá spolehnout."
„Ohó! V tomto postavení je mi už všechno jedno! Prostě musíme hned zmizet, zanecháme tady majetek, statky, jméno, urozenost a vše! K tomu potřebujeme nové prostředky. Nechci žít jako nuzák a seženu peníze jakýmkoliv způsobem!"
„Uvidíme, jestli k tomu najdeš odvahu! Před námi někdo jde, to je určitě on, můj žhavě milovaný ženich! Musíme ho dohonit, pak se uvidí, co budeme dělat dál." Nespěchal, proto ho brzy dohonili. Vesele si něco zamumlal, když zpozoroval, že svobodný pán s sebou vzal dceru. Nyní bude jeho, to je jisté! Na útěku, bez peněz a prostředků, se museli spolehnout jedině na něho. Krásná, chytrá dívka se zanedlouho stane jeho ženou!
„Viděli vás?" přivítal je.
„Jen několik sluhů," odvětil svobodný pán.
„Ale neví, kam jsme šli."
„To pevně doufám.
„Snad to tuší jen Daniel, který ví, že jste nás navštívil.
„Tak pojďte! U mě budete v bezpečí."

„Hm! Jestli Daniela přinutí promluvit, prozradí nás."
„Ukryju vás ve věži, ve starém sklepení, které žádný člověk na světě nenajde. Není to tam příliš pohodlné, jsou tam krysy, pavouci a ropuchy, ale budete tam v ještě větším bezpečí."
„Fuj!" zvolala Theodolína.
„Dovnitř mě nedostanete ani náhodou !"
„Mě také ne!" přidal se její otec.
„Nemůžeme se u vás zdržovat, musíme pryč, nejlépe ještě dnes v noci!"
„Jenže kam?"
„Musíme o tom přemýšlet."
„Dobrá, tak přemýšlejte! Nyní si pospěšme, už vidím věž." Přivítalo je vrčení psa, které umlklo, jakmile zvíře ucítilo svého pána.
„Zůstaň za dveřmi!" přikázal mu poustevník.
„Musíš hlídat!" Potom se obrátil k oběma a vysvětloval:
„Dokud bude pes za dveřmi, jsme v bezpečí. Ucítí každého vetřelce, a kdyby se sem někdo chtěl dostat násilím, bude roztrhán." Vytáhl klíč a odemkl. Když vešli, opět zamkl a ještě zajistil dveře těžkou závorou. V naprosté tmě nezpozoroval, že pes se vplížil s nimi dovnitř a položil se vedle schodů. Nahoře ve světnici zapálil majitel strašidelného zámku lampu, nabídl návštěvě místa a požádal o vysvětlení dnešních událostí. Svobodný pán mu vyprávěl pohádku, kterou mu přinesla slina na jazyk, protože nechtěl přiznat skutečnost. Vyprávění však podpořilo nutnost odejít z tohoto kraje. Když Tannenstein skončil, zahleděl se poustevník zamyšleně před sebe, poté prohlásil:
„Asi nedokážete prchnout bez pomoci."
„Bohužel ne.
„Na koho se chcete obrátit?"
„Upřímně řečeno, nemám k nikomu důvěru."
„Ani ke mně?"
„Vy byste mohl být jediný, kterého bych vyjmul."
„Nu, jsem připraven pomoct vám, ale vaše dcera je zasnoubena s nadporučíkem voň Hagenem.
„To s tím nesouvisí."
„Ale ano. Žádám vás, abyste mi řekl upřímně, jestli jste Ochoten přijmout mě za zetě."
„Pokud dokážete, že mou dceru opravdu milujete."
„Jak to mám udělat?"
„Svou pomocí."
„Dobře! Prostředků k pomoci mám víc, než si myslíte. Poslouchejte, neštěkal pes?"
„Nic jsem neslyšel." Poustevník měl pravdu, ale po těchto slovech se uklidnil a pokračoval v rozhovoru. Ti tři netušili, že venku je při-stavován žebřík, aby pronásledovatelé mohli vyslechnout jejich plány. Holm a Bertram slyšeli již zmíněná slova, poté se poustevník odebral do vedlejší komory.
„Teď nám ukáže své peníze," šeptala Theodolína.
„Že by jich měl tolik?"
„Zdá se, zeje nesmírně bohatý. Jedna rána nebo bodnutí - a vše bude naše. Chceš?"
„Hm! Mám tady nůž, který jsem mu prve půjčil. Je ostrý a špičatý
„Nuže, chceš?
„Když to nebude příliš těžké.
„Nesmysl! Stoupneš si vedle něho, abys mohl pravou rukou zasadit ránu. Já se postarám, aby se shýbl. Rána zezadu do srdce - a jeho peníze jsou naše. Doufám, že alespoň jednou nebudeš zbabělec a zachováš se jako tvrdý chlap!"
„Dobře, musí zemřít! Snad to bude k užitku." Zastrčil nůž a záhy poté se objevil mezi dveřmi Winkler a vyzval je, aby ho následovali do komory. Tam jim ukázal své bohatství. Co viděli, je doslova oslepilo. Theodolína pokynula otci, a ten se postavil vlevo vedle poustevníka. Svobodný pán si připadal při pohledu na lesklý kov jako ve snu. Zmocnila se ho touha - vytáhl nůž — poustevník se sehnul, sveden k tomu poznámkou dívky - dýka se vnořila do jeho těla! Vrah chtěl bodnout ještě jednou, ale vtom to u okna zahřmělo, bleskl výstřel - svobodný pán s prostřelenou hlavou padl na zem! Theodolína klesla vedle něho, omráčená zpola strachem a zpola úlekem. O okamžik později propadlo rozbité okno i s rámem dovnitř a oba muži se přehoupli do místnosti za ním.
„Vražedkyně! Jste mou zajatkyní!" zvolal Holm, uchopil dívku a zvedl ji. Rozšířily se jí oči, jako by viděla strašidlo.
„Já a vražedkyně?!" vyrazila ze sebe.
„Ano! Všechno je vaše vina!" Ne"
„Mlčte! Slyšeli jsme vás."
„To není pravda! Pusťte mě!" Vytrhla se a skočila ke dveřím, aby utekla. Holm ji rychle chytil, odhodil ji zpátky a řekl:
„Pane Bertrame, pohlídejte tu stvůru! Já se podívám, jak to vypadá s těmi mizernými chlapy." Dívka poznala, že je ztracena. Klesla na židli. Bertram ji hlídal a Holm se sklonil k svobodnému pánovi.
„Je mrtev," řekl.
„Kulka zasáhla přesně. Ten chlap měl zůstat naživu, aby mohl být potrestán tvrdší spravedlností. Škoda, škoda!" Dcera slyšela jeho poznámku, ale neučinila nic, co by bylo projevem dceřiné lásky. Cítila se být sama mrtvá, falešná odvaha se vytratila. l II Holm se sklonil k poustevníkovi.
„Zdá se, že je živý," prohlásil,
„pouze upadl do bezvědomí. Dýchá však jen neznatelně."
„Vytáhněte mu nůž z rány!" řekl Robert Bertram, ale Max odporoval.

„To neudělám, protože by brzy vykrvácel. Musíme ho v tomto stavu udržet, dokud nepřijde lékař. Poslouchejte! Neslyšel jste volání?"
„Ano - a teď znova!
„Pane Holm!" zaznělo zdola. j Současně začal hrozně výt pes na schodech. Holm při skočil k oknu a ptal se, kdo je dole.
„Já, Hagen!" zaznělo.
„Pojďte rychle nahoru!"
„Hned! Ach, tady je žebřík! Co se stalo? Hrozí nějaké ne bezpečí?"
„Ne, už je po všem."
„Moment!" Nadporučík vyšplhal do okna a proskočil do místnosti Rozhlédl se kolem a polekaně zvolal:
„Hromská práce! Dva mrtví! Co se stalo?!" Holm mu vyprávěl, co se přihodilo, potom mu položil otázku:
„Jak jste sem přišel, pane voň Hagene?"
„Slyšeli jsme výstřel. Věděl jsem, že jste mířili k věži a že jste neměli zbraně. Napadlo mě, že po vás střílejí, proto jsme se sem rozběhli, abychom vám přispěli."
„Vždyť jste zraněn!"
„Nesmysl, o život mi nejde. Vida, tady je hromada peněz! Hrome, tu dámu si pohlídáme, aby zase nepomýšlela na vypočítavou svatbu! Její otec vlastně nebyl ani hoden střelného prachu do pušky. Mohli jste si ušetřit námahu."
„Musel jsem vystřelit, aby nezavraždil poustevníka."
„Jen jestli ještě žije!" Tu zraněný zašeptal:
„Já -já - žiju!"
„Mluví!" zvolal Hagen.
„Podívám se na něho!" Přistoupil k poustevníkovi, ležícímu na podlaze, vrhl pohled na nůž, který mu trčel z ramene, a zeptal se ho:
„Žijete? Slyšíte nás?"
„Ano."
„Víte, co se stalo?"
„Ano."
„Takže jste při plném vědomí?"
„Jistě." Neodpovídal plynule, nýbrž koktavě, neustále lapal po dechu. Jeho hlas připomínal píšťalu lokomotivy.
„Zkusíte vstát?" pokračoval Hagen.
„Pojďte, pomohu vám!"
„Nemůžu, nejde to - nevládnu nohama ani rukama. Nůž
„Sakra! Nejsem lékař, aleje možné, že nůž zasáhl nějaké nervové centrum. Vytáhneme ho!"
„Ne," prosil raněný, Jinak je konec! Vykrvácel bych. Ach, ten lotr, ten — kde je jeho dcera?"
„Sedí tady."
„Pak si přeju, aby ta ďáblice!" Zarputile se snažil pohnout, avšak nedokázal to. Jen z úst mu vytryskl proud krve a téměř ho zadusil. Ukázalo se, že nůž nevězí v rameni, jak se domnívali, nýbrž pronikl až do zad. Tři muži přiskočili, aby mu pomohli. Delší dobu nedokázal promluvit, jeho oči strnuly, v obličeji zrudl jako rak. Konečně se zotavil, ale již nedokázal mluvit tak jasně jako před chvílí. Sotva rozuměli jeho šepotu:
„Telegraf - telegraf - rychle - rychle!"
„Máme telegrafovat?" tázal se Holm.
„Ano," vydechl.
„Kam?"
„Rezidence."
„Komu?"
„Hauck - bubeník."
„Znám ho!" zvolal doktor Holm překvapeně.
„Co mu máme telegrafovat?"
„Musí přijet - hned — nejsem Winkler - ale — také -také — také Hauck - ach!" Po velké ztrátě krve pro něho nebylo lehké mluvit. Upadl do bezvědomí. Ti tři odstoupili, aby je Theodolína voň Tannenstein neslyšela, a Holm se zeptal nadporučíka:
„Co uděláme se zajatou a jejím otcem?"
„Oba necháme tady, to bude nejlepší. Musí počkat na úředníky od soudu. Všechno necháme tak, jak jsme to našli. Pošleme také telegram státnímu návladnímu."
„Kdo zde bude hlídat?"
„Přenecháme to panu Bertramovi. Dole mám několik silných chlapíků. Sám se vzdálím, cítím, že mne začíná zmáhat horečka. Ještě pošlu někoho s telegramem na telegrafní úřad."
„Nechtě mě sepsat zprávu. Vím, komu ji adresovat.",
„Udělejte to!" ji Holm vytrhl ze zápisníku list a psal: ř— Knížeti voň Befourovi! Ihned zvláštní vlak do Grúnbachu! Přijeďte do Wildau. Tam zajištěn vůz. Bertramův řetízek uloupen - několik zatčených -státního návladního, asesora voň Schuberta a Haucka přivézt s sebou! V rychlosti dohodli ostatní, potom poslali nahoru hlídače, přičemž si museli poradit se psem. Hagen s Holmem se vrátili do zámku.  Doktor byl radostně přivítán sestrou i nevěstou. Ani nezpozoroval, že nadporučík klesl téměř bezvládně na pohovku. Teprve po chvíli si Hilda všimla jeho výrazně bledého obličeje. Vyrazila ze sebe výkřik úleku, přiskočila k pohovce, uchopila jej za ruku a ptala se:
„Co je s vámi, pane voň Hagene? Přitížilo se vám?!" Přinutil se k úsměvu a odpověděl: f

„Byl jsem slabý — ale teď, když mne držíte za ruku, jsem silný, velice silný!"
„Ó ne, není vám dobře, příliš jste přepínal síly! Měl jste nás poslechnout a nechodit k věži!"
„Hm, ano. Jak jsem skákal oknem, cítil jsem, že se něco stalo s mým zraněním. Mají tu koně a vůz, nechám se odvézt domů. Starý sluha Hans se o mne postará."
„Sluha? Kdepak, pojedu s vámi já!" Řekla to rozhodným hlasem, jako by se to rozumělo samo sebou. Hagenovy oči ožily, doslova se rozzářily.
„Opravdu - chcete se mnou?" zeptal se.
„Ano, jsem vám to dlužná. My jsme vás přiměly, abyste jel s námi, kvůli nám jste byl také zraněn. Nemáte matku ani dceru - pojedu s vámi!" Podíval se na jejího bratra a zeptal se:
„Slyšel jste to, pane doktore? Co tomu říkáte?"
„Má pravdu. Kdybyste nepřijel, dopadli bychom špatně. Zachránil jste nám životy. Nabídnout vám péči, to je to nejmenší, co pro vás můžeme učinit —bohužel! Doufám, že nabídku mé sestry neodmítnete."
„Odmítnout?" usmál se Hagen šťastně.
„To by mne nikdy nenapadlo. Natropil jsem mnoho hloupostí, ale tato by byla nedostižná! Ale kdo se ujme dohledu na zámku?"
„Já tady zůstanu. Buďte si jistý, že všechno proběhne hladce. A telegram, který jste chtěl obstarat, pane nadporučíku?
„Zajistím ho i přes své zranění, na to se spolehněte!" Krátký čas poté zastavil před branou vůz. Hagen nastoupil, Hilda se posadila naproti němu. Cestou nepadlo ani slovo, teprve když vůz zabočil do dvora zámku Reisenhaimu, zeptal se:
„Co je? Kde jsme?"
„U vás doma, pane nadporučíku," odpověděla.
„Ach - tak -jsem skutečně slabší - než jsem si myslel. Nevím nic o celé cestě. Musel jsem být v bezvědomí a tady - tady je mokro! Myslím, že opět krvácím." Nikdo nevěděl o jeho plánech. Obyvatelé zámku spali. Vrátný však rychle přispěchal a dostal rozkazy. Hagen zakázal budit otce, zato ihned poslal pro lázeňského lékaře, dál se postaral, aby byl podán telegram do rezidence. Když se zraněný dostal do svého pokoje a nechal se prohlédnout, ukázalo se, že se obvaz uvolnil. Po chvíli se dostavil lékař, který zranění odborně ošetřil. Nemocného uklidnil. Řekl, že rána není nebezpečná, pouze zapříčinila značnou ztrátu krve. Nepochybně se dostaví horečky, ale další komplikace nehrozí. Pacient usnul a potom přišla Hilda, aby střežila jeho klid. Jak tak seděla u jeho lůžka, napadaly ji různé myšlenky. Dívala se mu do tváře a nepřemýšlela, čím je pro ni jeho nepříliš hezká tvář tak přitažlivá. Noc minula v naprostém klidu. Ráno se poručík pohnul, otevřel oči a spatřil ji. Hleděl na ni, jako by se namáhal upamatovat, co se stalo, potom se zeptal:
„Slečno Holmová, jste opravdu tady? Nebo se mi to zdá?"
„Ne, je to skutečnost," usmála se. J3<
„Výborně! Mně se totiž zdálo, že jste byla - ach, jsqpfc vánixzavázán obrovskými díky! Přinesla jste mi takovflli oběť! Sama byste se potřebovala prospat!"
„Ach, stejně bych neusnula."
„Proč ne? Řekněte mi to, prosím!" < Zčervenala, ale otevřeně a poctivě odpověděla:
„Mám o vás strach a starosti.
„Máte o mne strach? Bože, vždyť víte, slečno Holmová, Ée mě přátelé nazývali Jeřábem!"
„Ano, to slovo skutečně neslibuje zázraky.
„Ale bylo výstižné pro výplod ošklivosti, jakým jsem.
„Ošklivý? To tedy ne!
„Ne? Jen si mě pořádně prohlédněte!"
„To jsem učinila častokrát. Muž může být nehezký, ale žena nikdy. Krása se neshromažďuje jen ve tváři. Kdo má dobrou povahu, nemůže být nikdy ošklivý!"
„Opravdu? Takže nejsem ošklivý? Pak musím být nejlepším chlapem, jakého byste našla. Mám povahu jak pře-zrálá švestka - co nejdřív spadnu ze stromu."
„Používáte zajímavá přirovnání!" smála se.
„Ano, ve vaší přítomnosti se snažím být zajímavý, to je pravda!" Vypadal velice šťastně, a tento pocit činil jeho tvář velice zajímavou, dokonce přitažlivou. Dlouho ležel se zavřenýma očima, mlčky se usmívaje. Ani si neuvědomoval, že mu najednou vyklouzla tichá slova:
„Má o mne strach, o mne, o mne!" Opět usnul. Ráno přišel lékař. Mezitím byl také na zámku Griinba-chu a ve věži. Poslal Hildu do místnosti, jež jí byla přidělena, a podíval se opět na ránu. Považoval za nutné vzbudit starého voň Hagena. Odebral se k němu, aby mu vše vyprávěl, a potom se vzdálil. Otec pochopitelně ihned spěchal za synem. Mladík doplnil lékařovo vyprávění a ujistil starého, že se cítí docela dobře.
„Takové dobrodružství!" poznamenal otec.
„Teď se musíme všeho vzdát!"-
„Čeho?"
„Nu, přece jsi znal mé úmysly v souvislosti s Tannen-steinem a jeho dcerou."
„Otče, děkujme Bohu, že se mně ta ženská nelíbila! Vždyť oni sami neměli ani vindru! On je mrtvý a ona si bude hrát na zámeckou paní ve vězení."
„Zasloužili si to, ale přece - přece — ach, dneska očekávám další směnku! Snaž se co nejrychleji uzdravit! Je to pravda, na tom nic nezměníme: Může nás spasit jen bohatá svatba!"
„Buď se neožením, anebo jen chudě, velice chudě."
„Žertuješ?!"
„Říkám ti upřímně, že jsem si vybral a miluji - čestně a vroucně. Myslím, že má láska je opětována."

„Tobě opětovat lásku?" zvolal otec nevěřícně.
„Ano, a to je právě skutečnost, která mne činí nekonečně šťastným. Jen pomysli: Jeřáb je milován!"
„No, možné je leccos!"
„Ano, stará se o mne a — bojí se, že umřu! Ó, ach!"
„Kdo vlastně?"
„Nu, ona, ta"
„Nemůžeš říci její jméno?"
„Ale ano. Jmenuje se Holmová."
„Není urozeného původu?"
„Právě naopak, je velmi urozená, i když nemá před jménem to ubohé ‚von!"
„Mluvíš tedy o urozenosti srdce a povahy?"
„Ano."
„Hm! Milý chlapče, znáš mě, jsem celkem klidný člověk a pak"
„Víš, milý otče, zdáš se mi střízlivý, zato já si připadám jako opilý!"
„Také mně tak připadáš!
„Ona je však báječná! Ach, Hildo, Hildo!" Sepnul ruce, jako by se chtěl modlit, a zvedl oči ke stropu.
„Holmová? Hilda?" zvolal otec.
„Mé tušení"
„Ano! Nech si vše vyprávět!" Otec se zdržel u syna velice dlouho, a když konečně odcházel, tvářil se velice vážně, nikoliv však nešťastně. Zeptal se, kde ubytovali slečnu Helmovou, potom ji vyhledal. Jakmile vstoupil, dívka rozpačitě zčervenala. Vždyť se k nim vlastně vetřela, aniž by se ptala po dovolení. Viděl její rozpaky - položil jí ruce na krásnou hlavu a řekl:
„Děkuji vám z celého srdce, slečno Hildo! Dnes v noci jste zachránila život mému synovi"
„Kdepak!" přerušila jej.
„Spíš on byl naším zachráncem."
„Ne, hlaveň pušky na něho již mířila, ale vy jste vrahovi srazila ruku a našla jste odvahu s ním bojovat! Nikdy vám to nezapomenu. Bůh vám žehnej! Pak jste se ujala zraněného. Považujte tento dům za váš! Vaše přání budou respektována." Odešel. Co to mělo znamenat? To bylo víc než slušnost a vděk! Měla se považovat za zámeckou paní? Tato myšlenka jí vehnala krev do tváří. Být paní na zámku Reisenhaimu, být paní voň Hagen! Sklopila oči a rukou si sáhla na bušící srdce. Ne, poručík nebyl hezký, zato byl milý a hodný. Jaké štěstí musí cítit, když mu dívka dokáže, že jej miluje nejen kvůli pomíjivým darům přírody! Brzy ráno se dostavil Holm, aby se podíval na zraněného. Nejdřív se představil jeho otci, který jej přijal s očividnou úctou. Byl již na odchodu, když tu ho starý pán požádal, aby na okamžik počkal.
„Chtěl bych se dotknout jisté záležitosti," pravil,
„která je pro mne nanejvýš důležitá. Týká se však i vás, pane dok- tore. Mám rád otevřenost a vy jste čestný muž. Můj syn mi včera sdělil, že miluje vaši sestru." Holm nedal najevo překvapení. Přikývl a řekl:
„Vím to. Pochopitelně s jejich láskou nesouhlasíte?"
„Mám vskutku pádné důvody být proti."
„Rozumím a nemohu vám to zazlívat. Bohužel musím připomenout, že jeho láskaje opětována."
„Ach, co neříkáte?"
„Ano. Hilda je - ach, jsem její bratr a nemám právo ji chválit. Mnohá dáma s dlouhým rodokmenem se jí nevyrovná, já však chápu, že jejich náklonnost je beznadějná, a tak se podle toho zařídím. Pojedu záhy se svou nevěstou do Itálie a Hildu vezmeme s sebou."
„Kvůli jejím citům?"
„Ano."
„Myslíte, že ti dva na sebe zapomenou?"
„Ať se o to pokusí! Hilda je naneštěstí velmi zásadová, takže v tomto případě nevěřím na výsledek."
„Proč jí tedy působit bolest? Nechtějí raději zde!"
„Tady? Jsem velice překvapen, milostivý pane! Chtěl jsem vám dokázat, že"
„Nesmysl!" byl přerušen.
„Vím, že jste hodný a čestný muž, také jsem mluvil s vaším otcem. Již včera jsem řekl synovi, že bych si nemohl přát lepší snachu, než je slečna Hilda."
„Cože? To jste řekl?"
„Ano. Samozřejmě jsem netušil, že se do ní můj syn skutečně zamiluje. Mluvme otevřeně! Já rád žiji, ale vždy jsem byl špatným počtářem. Nyní stojím před holým nic. Můj syn to netušil a považoval mne za nesmírně bohatého. Podle toho žil. Byl jsem nucen otevřít mu oči a říci mu, že nás může spasit jedině bohatá svatba. Mladík se rozhodl mne zachránit, ale pak spatřil vaši sestru a řekl mi, že raději bude hladovět, než aby si vzal jinou.
„Asi se na něho zlobíte?"
„Vůbec ne! Mám podobnou povahu jako on. Užil jsem si života a jsem uspokojen po všech stránkách. Uvědomil jsem si, že to je jediné štěstí, po němž nyní prahne. Ať je tedy šťastný. Mně můžou všechno vzít a třeba mne i vyhnat, jen se jim vysměji! On se bude muset vzdát služby, ale není hloupý a nějakou dobrou práci si jistě najde. Nu, ať si tedy Hildu vezme a já se nastěhuji k vám. Jsme skromní a hlady neumřeme." Holm vstal ze židle, několikrát přešel po místnosti a nakonec řekl:
„Buď opovrhujete světem, anebo jste skutečně srdečný muž! Mluvil jste opravdu vážně, milostivý pane?

„Jistěže. Jsem přesvědčen, že slečna Hilda má stejnou cenu l jako můj prohnilý rodokmen, pod jehož větvemi bych brzy umřel hlady!"
„Takže byste jim dal požehnání?"
„Jistěže!"
„Zde je má ruka! Získal jste si mou opravdovou úctu, vy, ne vaše vznešené jméno. Když jste ke mně upřímný, nebudu jednat jinak. Hilda může očekávat velice slušné věno, které vás zachrání před všemi nesnázemi."
„Ach, obdarujete ji?
„Ano.
„Myslel jsem, že nejste bohatý.
„Během uměleckých cest j sem vydělal částku, o niž j sem spekulacemi banky přišel, ale po letech se tento podnik víc než vzpamatoval, takže jsem celou částku dostal zpátky, dokonce se slušnými úroky. Tyto peníze dostane sestra jako věno."
„Budete je potřebovat sám!"
„Ne. Má nevěsta má miliony."
„Hrome!" ..,,,s,. ,,. i
„Vidíte, že takovou maličkost mohu postrádat."
„Jste šťastný muž! Nu, několik tisíc guldenů bude mladé nevěstě jistě vítanou pomocí."
„Ne guldenů, nýbrž dolarů."
„Ach!"
„Ano, byl jsem virtuózem, mnohé koncerty mi vynesly až pět tisíc dolarů."
„Neříkejte!" zvolal Hagen překvapeně.
„Proto mohu sestře darovat dvě stě tisíc dolarů." Starý muž otevřel ústa dokořán a teprve po drahné době se vzmohl na koktání:
„Dvě - stě ti - sic - do - la - rů! To je----půl milionu guldenů!"
„Hilda nesmí strádat. Myslete si o tom, co chcete, ale panu nadporučíkovi o tom neříkejte. Pokud zůstanou věrni své lásce, štěstí je nemine." Odešel. Starý se postavil k oknu, hleděl za ním s rozzářenýma očima a mumlal:
„Půl milionu! Bůh mě chraň! Koho by to napadlo?! Zachráněni! Taková snacha! Teprve teď začnu žít! Dosud jsem byl hloupý, ale od této chvíle budu šťastný!" — Doktor Holm čekal u svého otce na knížete, jehož příjezd mohl zpozorovat snadno, neboť měl před očima cestu z Wil-dau. Brzy se ze zatáčky vyhouply dva kočáry. Vyšel před dům a byl spatřen. Vozy zastavily a pánové vystoupili - kníže, státní návladní, asesor voň Schubert a - bubeník Hauck, který netušil, proč a jak se dostal do tak vznešené společnosti. Odebrali se do nedalekého hostince, kde Holm vyprávěl o událostech včerejšího dne a proběhlé noci. Pánové naslouchali s velkým napětím.
„Dobře, že jste telegrafoval!" řekl kníže.
„Cena za soukromý vlak není nic proti tomu, co jsme zde našli! Už jste hledal řetízek a dětskou košilku?
„Ne, nechtěl jsem předbíhat."
„Dobře! Ale proč jsem měl přivézt tady pana Haucka? Vždyť nemá s celou záležitostí nic společného."
„Právě naopak! Přece přistihl pachatele u soudní budovy a později byl Jacobem Simeonem sražen k zemi. A potom - pane Haucku, máte příbuzné?"
„Ne," odvětil tázaný.
„Ne? Nikoho? Vzpomeňte si!"
„Všichni jsou mrtví, zemřeli."
„Jeden starý muž, jehož znám, musí být vaším příbuzným. Jmenuje se také Hauck."
„To snad ne! Jedinej můj přibuznej, kterej snad ještě žije, vězí někde na Sibiři."
„Co tam dělá?"
„Obchoduje s kožešinami. Aby nás pozlobil, psával nám dřív o svém bohatství - ten musel mít peněz!"
„V jakém vztahu s ním jste?"
„Je mým strýcem, bratrem mého otce."
„Na Sibiři?"
„Ano. Má tam statky, ale je to lump. Totiž on a můj otec se zbláznili do stejné dívky, jen pomyslete, oba do stejné! Není to blbost? Vždyť jeden z nich si mohl klidně najít jinou! Dobře že nemám bratra! Aspoň jsem jen poloviční blázen. A Laura - no, to sem vlastně nepatří!"
„Ne," smál se kníže.
„Nyní nechtě Lauru na pokoji."
„Jo, to musím, protože tu stejně není. Takže oba chtěli tu samou. Mohla si pochopitelně vzít jen jednoho, a vybrala si mého otce. Já jsem její syn. Toho druhého to štvalo, snažil se pomstít a čekal na příležitost. Oba bratři byli kožešníci a nakoupili velké zásoby zboží. Pustili všechen majetek, jen aby mohli zaplatit. Strýc dostal peníze, aby je předal, ale odcestoval a už se neukázal. Později se zjistilo, že utekl i s těmito penězi. Nakoupené kožešiny navíc rozprodal. Otec zjistil, že se vypařil do Ruska, a málem se udřel k smrti, hladověl, aby ztrátu nahradil, ale nepovedlo se. Předčasně zemřel na vyčerpání. Z Ruska občas přišel dopis, kde strýc psal, jak je bohatej, ale nikdy neuvedl adresu. Prostě nás chtěl pozlobit."
„To je mu podobné!" prohlásil Holm.
„Cože, znáte ho?"
„Zdá se."
„Sakra!"

„Viděl jsem ho a dokonce s ním mluvil."
„Kde a kdy?"
„Ve věži, dnes v noci. Mám totiž na mysli poustevníka Winklera."
„Cože? Že by on?
„Zdá se být vaším strýcem."
„Ten? Muž s truhlou, bednou a šuplíkem plným peněz?"
„Ano. Řekl vaše jméno a dodal, že se nejmenuje Wink-ler, nýbrž Hauck. Měl jsem vám telegrafovat."
„Počkej, lotře, přijdu, a to hned!" Vyskočil z místa a chtěl odběhnout.
„Zadržte!" zvolal kníže.
„Žádnou ukvapenost! Pojedeme s vámi."
„To zní dobře, ale já musím jít hned!"
„Počkejte chvilku! Sám tam nemůžete, bude lepší, když nás budete mít za svědky, až s ním budete mluvit. Mimoto musíme sehnat lékaře a vzít ho s sebou. Bez něho se neobejdeme." Rozhořčený bubeník se musel podvolit. Vyslali posla pro lékaře, který se brzy dostavil. Uklidnil pány v souvislosti s nadporučíkem voň Hagenem a na otázku ohledně stavu poustevníka odpověděl:
„Vytáhl jsem dýku a obvázal ránu, ale ten muž nemá příliš mnoho naděje. Jsem přesvědčen, že zemře ještě dnes večer." Pánové nasedli do vozů a pokračovali v cestě do Griin-bachu. U zámku vystoupili a ihned se odebrali do věže. Kníže chválil jejich opatření a šťastně pozdravil Roberta Bertrama. Theodolína voň Tannenstein se ani neodvážila zvednout oči, když pánové vešli. Zprvu šijí nevšímali, první pozornost patřila poustevníkovi. Lékař ho prohlédl a tiše oznámil, že se blíží konec. Státní návladní jej vyslechl. Umírající trhaně vše přiznal a žádal zavolat bubeníka Haucka. Ten se dosud držel vzadu, ale nyní jeho přání vyhověl.
„Tady jsem!" řekl.
„Já jsem Hauck." Poustevník jej chvíli mlčky pozoroval, potom řekl:
„Ano, jsi to ty. Podobáš se otci, když byl v tvých letech." Mluvil ztěžka a pomalu. Než pokračoval, hluboce se nadechl.
„Vyprávěli ti o mně?"
„Ty jsi strýc?"
„Ano."
„Tak o tobě mluvili furt. Taky tvé výsměšné dopisy mám dodnes. Můj otec zemřel vyčerpáním a matka na tyfus z hladu."
„Bože! Odpustí mi někdo?"
„Požádej je, až se s nimi setkáš nahoře!"
„A ty, ty mi odpustíš?" Hauck ho pozoroval zasmušilým pohledem, ale pak se v jeho obličeji objevil měkký výraz. Odpověděl:
„Stojíš na prahu smrti, odpouštím ti. Zemři v klidu!"
„Děkuju ti! Podej mi ruku!" Hauck to učinil. Umírající jej stáhl k sobě a vyrazil ze sebe křečovitě:
„Můžeš mi prominout, protože jsi mým dědicem. Hrabal jsem víc a víc, všechno ti tady musím nechat. Co tu leží, je tvoje. Papíry najdeš dole v truhle. Poznáš, kdo jsem byl a že všechno patří tobě. Chtěl jsem si užít s hezkou mladou ženou, ale zabili mě. Tam sedí ta ďáblice! Půjčil jsem jí pětadvacet tisíc guldenů. Ať ti je vrátí!"
„Jsou zde!" řekl Holm nahlas.
„Mám je u sebe v kapse." Poustevník ho slyšel.
„Ach!" vydechl.
„Takže je nemá! To je dobře! Dejte tu vražedkyni do vězení a ty pojď sem, synovce! Řeknu ti, kolik ti nechávám. Je to -je to - to" Jeho hlas se změnil v nesrozumitelné blábolení. Zavřel oči a zmlkl. Bubeník uvolnil svou ruku a ustoupil. Měl vlhké oči, v uších mu hučelo. Je bohatý, bohatý! Musel pryč, ven, nadýchat se čerstvého vzduchu. Vyběhl z věže a několik hodin se toulal po okolí. Když se vracel, potkal Holma přede dveřmi.
„Kde jste?" ptal se tento.
„Pánové na vás čekali!"
„Proč? Myslím, že měli na práci jiné věci!"
„Už je po všem. Theodolína voň Tannensteín se ke všemu přiznala. Řetízek a košilka byly nalezeny v zámku. Pojďte nahoru!"
„Konečně!" řekl kníže, když oba vstoupili.
„Zajímali jsme se o vaši záležitost a zjistili jsme, zeje vše v pořádku. Mrtvý byl vaším strýcem."
„Mrtvý? Už je mrtvý?"
„Ano. Jste jediný dědic, tedy bohatý muž."
„Díky Bohu! Kolik toho je?
„Téměř sto tisíc guldenů.
„Sto-sto-tis!"
„Ano. Z toho se samozřejmě strhne dědická daň, která platí pro podobné případy."
„Sakra! Doufám, že nebude vysoká sto tisíc guldenů!"
„To jistě ne," smál se kníže.
„A kdy dostanu peníze? Dneska?
„Ne, zatím se vše zapečetí.
„Ach jo! Já myslel, že bych si nacpal kapsy hned!
„Budete muset mít trpělivost. Dál vám vznikla povinnost postarat se o strýcův pohřeb."

„Samozřejmě. Nechám ho strčit tak hluboko, že z toho bude sám nadšenej! K tomu ale potřebuju peníze, které nemám. Jsem krvavě chudý - kdybych tak mohl dostat aspoň pár supů! Mám taky dluhy a podobně."
„A Lauru, ne?"
„Jasně, jasně!"
„Zodpovím si tedy jistou zálohu. Kolik potřebujete? Pět "guldenů, nebo snad deset?"
„Pět? Deset? Asi mě trefí šlak!"
„Tak kolik?"
„Aspoň tisíc!"
„Dobrá, ujednáno. Dokáži se vžít do vašeho postavení a nechci vám zkazit radost. Dostanete dva tisíce guldenů. Zde je potvrzení, podepište je!" Hauck vyskočil, až vrazil hlavou do stropu. Podepsal lístek a dostal peníze.
„Hotovo!" pravil kníže.
„Starosta si vezme vše do patrnosti, obraťte se na něho také kvůli pohřbu." Nemusel ho pobízet dvakrát. Se starostou vše vyřídil v největším chvatu a potom spěchal do vesnice. Zamířil k nejbohatšímu sedlákovi a zeptal se: .íí-
„Máte kočár?
„Mám." m ijjc
„Za kolik mne odvezete tryskem do Wildau?
„Za dvacet guldenů."
„Tady jsou. Dejte zapřáhnout!" Ve Wildau si objednal lokomotivu s vozem první třídy a do rezidence poslal následující depeši: Pan divadelní pokladní Werner, U staré tržnice,. patro< Přijedu zvláštním vlakem. Rychle na nádraží! Vemte s sebou celej národ, jak leží a běží! Když Werner dostal tento telegram, nevěděl, co si o něm má myslet. Naštěstí přišel Adolf navštívit Emílii. Přečetl si obsah depeše a prohlásil:
„Z Wildau? Dnes tam odjel kníže s několika úředníky. Dějí se zvláštní věci. Podpis tu není, ale přece jen byste měli jít na nádraží."
„Celá famílie?"
„Jasně. Půjdu s várna." Na nádraží Adolf zašel za přednostou a dozvěděl se, že během deseti minut přijede oznámený zvláštní vlak. Adolf nechal otevřít nástupiště a vyšel ven s celým národem, jak
„ležel a běžel". Vlak přijel a zastavil. Průvodčí seskočil a s hlubokou úklo-nou otevřel dveře do kupé první třídy. A kdo vystoupil? Bubeník. Rychle spěchal k čekajícím.
„Výborně! Dostali jste telegram?" ptal se.
„Ach, to jste vy?" divil se Werner.
„Jak jste přišel k zvláštnímu vlaku?"
„Budu vám vyprávět. Pojďme dovnitř! Necháme si otevřít oddělenou místnost." Překvapeně na něho hleděli, dokonce je napadlo, zda mu nepřeskočilo. Ještě větší starosti se jich zmocnily, když nařídil číšníkovi, aby přinesl dobrou snídani, láhev vína a aby uložil tucet lahví šampaňského do ledu.
„Nedivte se!" smál se, Jsem solventní chlap! Dneska mám důvod k veselí a budu rozhazovat - poprvé a naposledy v životě. Dostanu totiž sto tisíc guldenků, tak se neostej-chejte!" V objednané místnosti se rozproudila veselá zábava. Hosté ve vedlejším sále se ptali číšníka, co je vedle za spoušť. Odpověděl jim:
„Jeden chudý muzikant nečekaně zdědil spoustu peněz a stejně nečekaně se zasnoubil s Laurou Wernerovou, dcerou divadelního pokladního. Těm hodným lidem bychom měli popřát to nejlepší."

## KAPITOLA PATA Vítězství spravedlnosti a lásky

Netrvalo dlouho a události poslední noci pronikly na veřejnost nejen v rezidenci, ale i po celé zemi. Všem se dalo na vědomí, že Robert Bertram, syn chudého krejčího, není jen básníkem slavných veršů, nýbrž i ztraceným a opět nalezeným synem zavražděného barona Otta voň Helfensteina. Následkem toho panovalo dvojnásobné napětí, jak dopadne monstrózní proces, který udržoval celou zemi u vytržení. Při takovém procesu se pochopitelně musí zpracovat mnoho písemností, takže měsíce plynuly jeden za druhým. Podle zemských zákonů musel být každý proces ukončen nejvýše do dvanácti měsíců. Zde to bylo nemožné, proto ministerstvo oznámilo, že je nuceno udělat výjimku. Mezitím odjel Holm v doprovodu Ellen a Hildy do Itálie - Hagen se připojil k nim, neboť byl považován za dívčina nastávajícího ženicha. Nahoře v horách mezi Brückenau a zámkem Hirschenau vládl již dlouhou dobu čilý ruch. Kníže voň Befour tam zakoupil obrovský pozemek a na výšině, jež jednou stranou padala kolmo do hlubin, nechal postavit zámek, propracovaný do nejmenších detailů. Chudí obyvatelé hor dostali možnost dobrého výdělku, hlavně když měl být zámek co nejrychleji hotov, takže zde pracovaly stovky lidí. Alma voň Helfenstein se doslechla o této stavbě. Několikrát prosila svého milého, aby ji doprovodil do hor, že chce zámek vidět, ale on ji vždy žádal, aby měla strpení. Konečně se dostal proces tak daleko, že mohli přistoupit k jednání. Tak mimořádný případ nebyl dosud zaznamenán v análech kriminální historie. Tisíce zvědavců se snažily získat lístky - marně. Nejslavnější právníci a policisté všech zemí se přijeli podívat, jak líčení dopadne. Tribuna pro novináře byla doslova narvaná. Reportéři se tísnili na schodištích a v chodbách, všude se tlačily davy lidí. Míjel den za dnem, jednání trvalo již sedmý týden. Pak byl vynesen rozsudek. Největší pozornost vzbudila skutečnost, že muž, který to vše vyvolal, hlavní svědek procesu, byl vlastně před dvaceti lety nevinně odsouzený Gustav Brandt, dnes kníže voň Befour. Byla mu věnována horečnatá účast, a sotva se někde objevil, tlačili se k němu zvědavci, aby ho spatřili. On odložil veškeré masky i převleky a konečně ukázal pravou tvář, která se nijak nepodobala tváři knížete. Dál se rozkřiklo, že knížectví Befour bylo odprodáno Francii a že sám kníže se vzdal všech poct i svého titulu. Chtěl se vrátit ke jménu Brandt, když se mu podařilo smýt špínu a bahno, které na něm nevinně lpělo. Prý dostal za své knížectví mnoho milionů. Soud vynesl ortel nad mnoha lidmi a zněl takto: Baron Franz

voň Helfenstein, takzvaný Kapitán a Král lesa, je odsouzen k bezectné smrti provazem. Syn kováře Wolfa byl osvobozen, jeho otec vzal vše na sebe. Obr Bormann dostal pět let vězení, žid Salomon Levi stejně tolik, jeho žena dva roky, Judita, jeho dcera, si odsedí rok. Pan August Seidelmaim, zbožný obuvník, byl odsouzen na dvacet let vězení, a ti, kteří se podíleli na jeho obchodu s děvčaty, dostali stejně vysoký trest. Lékárník Horn musel do Rollenburgu stejně jako Jacob Simeon a jeho bývalý pomocník Mehnert, jehož milovanou Huldu postihl stejný osud, zatímco tlustá Jette díky otevřenému přiznání se radovala z podstatně mírnějšího trestu. Také doktor Mars byl odsouzen. Prohlásili jej za morálně neschopného vést ústav, musel odejít. Leda byla odsouzena k deseti rokům vězení, její matka na poloviční dobu. Pan Baumgarten, ředitel cirkusu Reál, šel na tři roky do vězení, zatímco jeho bratr, intendant, byl odvolán a dostal jen několik měsíců. Také ředitel aplausu šel do vězení, kdežto umělecký malíř a baletní mistr Artur byl jen pokárán. Také všichni členové Kapitánovy bandy byli odhaleni a každý z nich dostal zasloužený trest. Theodolína voň Tan-nenstein byla transportována do věznice. Už o ní nikdy nebylo slyšet. Co se týče baronky Elly, zůstala věrná svému předsevzetí pomstít se muži. Odhalila a řekla vše, a tím odstranila z cesty mnohé potíže při vyšetřování. Byla sice odsouzena k smrti, ale rozšířila se domněnka, že ji král omilostní. Den po vyhlášení rozsudku se však v novinách objevila zpráva, že baronka Ella zemřela. V noci rozbila okno cely a střepem si podřezala žíly. Její muž, baron Franz, byl veřejně popraven na Tržním náměstí, kde se shromáždil mnohatisícový dav. Zemřel hroznou smrtí, naříkal jako dítě, když jej katovi pomocníci nesli k šibenici. Jeho zbabělost se konečně provalila. V zemi nastal klid a mír. Hlavní město bylo opět bezpečné a v horách jako by vymřeli pašeráci. Samozřejmě že osoby, které prožily tolik utrpení, se nyní sebraly a v klidu myslely na společnou lepší budoucnost. Celý svět věděl, že si Brandt, syn hajného, vezme záhy za ženu baronesu Almu voň Helfenstein. Ale kde se svatba uskuteční? To ani Alma dosud nevěděla. Ptala se několikrát Gustava, ale on se vždy vyhnul přímé odpovědi. Měla si přichystat toaletu, o místě se rozhodne dodatečně. Dny míjely. Bylo zvláštní, že mnoho svatebních párů zatím nevědělo, kde oslaví sňatek. Kdyby se někdo ptal, zjistil by, že na tom nese vinu Brandt, dřívější kníže. On si všechny páry přivlastnil osobitým způsobem. Znovu se začalo mluvit o zámku, který Biandt nechal postavit, a Alma prosila, aby ho směla vidět, ačkoliv není dosud dokončen.
„Dobrá," odpověděl,
„pojedeme brzy do hor. Vlak nás dopraví do Briickenau, odkud budeme pokračovat vozem." Tak se stalo. Když seděli naproti sobě v kupé, usmíval se Gustav zvláštním, tajnůstkářským úsměvem, zejí to bylo nápadné.
„Neskrýváš přede mnou něco, milý Gustave?" ptala se.
„Přiznej se!
„Ano, přiznávám se.
„A co?"
„Uvidíš!" V Briickenau před nádražím na ně čekala skvostná ekvi-páž se čtyřmi čistokrevnými araby. Brandt vedl Almu k vozu.
„To je tvé?" zeptala se.
„Ne, tvé, lásko. Vše, co uvidíš, jakmile opustíme město, patří jen a jen tobě." Tryskem vyrazili. Po jejich pravici se brzy objevil důl
„Boží požehnání". Před ním stála vysoká slavobrána. Spatřili faráře, starého hajného Wunderlicha i Edvarda Hausera - všichni v čele celé vesnice, která přišla přivítat panstvo. Dělobuchy práskaly, zvony vyzváněly. Vystoupili.
„Jsem překvapena!" vydechla Alma.
„Celé pozemky kolem jsou naše. Koupil jsem je." Starý Wunderlich stiskl bývalému bratranci silně pravici. On, stejně jako Hauser a farář, byl na zítřek pozván Brand-tem na svatbu. Alma to zaslechla.
„Svatba? Zítra?" ptala se.
„Čí?"
„Netušíš to?" otázal se něžně.
„Snad naše?" odpověděla s úsměvem.
„To je nemožné!"
„Uvidíme!" Jeli dál. Po nějaké době nechal Gustav zastavit vůz uprostřed lesa. Z cesty odbočovala úzká pěšina mezi křoviska. Uchopil Almu za ruku a vedl ji tím směrem. Neptala se, nechala si to líbit. "" Cesta strmě stoupala nahoru. Alma chvílemi zastavovala, jednak aby se nadýchla, a pak aby se udiveně rozhlížela kolem.
„Zvláštní," řekla.
„Vypadá to tu stejně jako v Jedlové rokli. Vlevo je propast, nahoře vyhlídka." S úsměvem ji vedl dál. Konečně se dostali nahoru, kde rostlo několik keřů. Obešli je a - Alma ze sebe vyrazila výkřik nadšení! Ocitla se na plošině, lemované pevnou hrází, z níž se mohla kochat nádherným výhledem na les, kopec i dolů do nížiny. Její tvář zářila nadšením.
„Je to možné?" zvolala.
„Přesně jako v Tannensteinu! Takové překvapení, můj milý Gustave!" ,- Objala jej a něžně políbila na rty.
„Pamatuješ?" zeptal se a ukázal na zábradlí.
„Na co?
„Tady jsme se opírali, když jsem tě nazval svým milým slunečním paprskem."
„Ano, a potom přišli ti dva. Bratranec — —"
„Který mě chtěl shodit dolů!"
„A Hellenbach."
„Kterého jsem měl zabít!
„Prosím, nemluvme o nich! Klam je dokonalý. Jak jsi to dokázal? Vždyť to opravdu vypadá jako na Tannensteinu. A vpravo vede cesta do křoví. Tou bychom se dostali na zámek Hirschenau. Prožila jsem v něm dětství, i když později

vyhořel." Vzal ji za ruku a vedl ji dál. Když se dostali mezi keře, zeptal se:
„Pamatuješ se ještě, jak vypadal zámek Hirschenau?"
„Velice dobře! Myslím, že bych si vzpomněla na všechny podrobnosti."
„Tedy asi takhle?" Ukázal nahoru. Dostali se totiž již za křoviska. Alma vzhlédla. Tam se tyčil rodný zámek, který kdysi kováři podpálili. Neřekla ani slovo, ale musela se kousnout do rtů, aby ovládla slzy - nepodařilo se, mocně jí vytryskly z očí.
„Gustave, můj Gustave!" vzlykala.
„Jak mne musíš milovat!" Vřele ji objal a odpověděl:
„Tolik, že to ani nemohu říci."
„Tuším to je to nový zámek, který jsi přede mnou tajil!"
„Ano." Si uChtěl jsi mne překvapit! Jak se zámek jmenuje?" r& ,3randtenstein. Král si to přál. Měl se jmenovat podle mě."
„Správně! Nemohl jsi ho nazvat Hirschenau, protože ten tu už je. Tam bude žít Robert s Fanny."
„Pojď, srdce! Tamhle jede náš vůz k zámku." Šli dál. Na nádvoří zámku našli jen ekvipáž a kočího. Vystoupili po schodech. Všechno bylo naprosto stejné jako na Hirschenau. Alma samozřejmě hned vyhledala pokoje, které ležely na stejném místě, jako její bývalé. Předpokoj se od bývalého nelišil. Spráskla ruce radostí a přistoupila k oknu.
„Podívej!" zvolala.
„Co je to dole za vesnici, Gustave?"
„Brandtenstein," vysvětloval.
„Je úplně nová!"
„Ano, nechal jsem ji nově zbudovat i s kostelem. Víš, kdo tam bydlí?"
„Jak to mám vědět?"
„Všichni ti, které jsem v poslední době poznal. Všichni ti, kteří potřebovali mou pomoc a kterým jsem mohl být užitečný jako Kníže bídy. Vzal jsem je k sobě, aby měli dobrého pána a otce." Pohlédla mu do tváře a řekla:
„Dobráku! Jak tě mohli považovat za vTOha?"
„Už o tom nebudeme mluvit. Prosím, pojď dál!" Otevřel dveře. Překvapením se nevzmohla na slovo. Také tyto místnosti přesně souhlasily, ale seděly zde šičky a další, které byly zapotřebí ke zhotovení svatebních šatů. Vždyť je nechala v rezidenci! Brandt jí nedopřál ani okamžik odpočinku. Vedl ji dál, tu přispěchal sluha a otevřel široké dveře. Květiny byly v každé místnosti, ale tento sál tvořil úplnou květinovou zahradu. Nebyly zde však jen květiny, nýbrž i lidé, a při pohledu na ně poznala, na čem je. Spatřila doktora Holma s Ellen, naproti seděl nadporučík voň Hagen s Hildou, vedle její bratr s Fanny voň Hellenbach, Fels s Marií Bertramovou, Adolf a Anton se svými nevěstami, bubeník s Laurou, Edvard s Angelikou, hajný Wunderlich s Barbarou, Magda Weberová s doktorem Zanderem, nynějším soudním lékařem, Valeska Peter-mannová s voň Randauem, zkrátka a dobře, byli zde všichni a jásali do fanfár, které spustila přítomná kapela. Oba byli ihned obklopeni, bylo až s podivem, s jakou láskou a úctou se všichni chovají k bývalému policistovi a synovi hajného. Byl i se svou báječnou nevěstou téměř rozdrcen, musel doslova uprchnout z jejich vřelých náručí. Zatím ji prováděl dál zámkem. Zeptala se:
„K čemu je zde ten nádherný oltář, který jsem spatřila dole v sále?" Přivinul ji k sobě a šeptal:
„Zítra bude svatba!" Šťastně přikývla a zeptala se:
„l pro ostatní?"
„Kromě Roberta a Fanny. Do jisté míry se pokládám za dárce jejich štěstí, proto je chci u sebe mít, až se sluneční paprsek stane mým. Souhlasíš se mnou?"
„Souhlasím se vším, co děláš, milý! Řeknu to jako Ruth: Můj národ je tvým národem, můj Bůh je tvým Bohem, kam půjdeš ty, půjdu i já, kde tě pochovají, tam pochovají i mne." Druhého dne byla svatba. Takovou slavnost celá země dlouho nepamatovala. V sálu se právě připravoval průvod na cestu k oltáři, když tu se otevřely dveře a — vstoupil král, následovaný několika nejvyššími představiteli aristokracie země. Přistoupil k překvapenému svatebnímu páru a důrazně prohlásil:
„V tento důležitý den nemohu být od vás daleko. Mé srdce mi nařídilo, abych přidal dar k těmto, které zde vidím. V daleké zemi jste získal knížectví, ale vrátil jste se do mé země a knížectví se vzdal. Vykonal jste pro mne velmi důležité a vzácné služby. Kdysi vám uloupili čest. Soudce vám ji sice navrátil, ale také král se cítí povinen říci k tomu své amen. Gustave Brandte, prosím!" Zavládlo hluboké ticho. Král sňal z krku masivní zlatý řetěz s hvězdou, zavěsil mu jej kolem krku a řekl:
„Nestojíme ani neklečíme v kapli, ale nad námi bdí Bůh a zde stojí váš mocnář. To stačí. Tímto vám propůjčuji kříž vysokého domácího řádu. Nechcete být nazýván knížetem, dobrá, tímto z vás činím barona. Nově postavený zámek nese vaše čestné jméno a nyní je ponese i v době vašich dětí a jejich potomků." Vytáhl mečík, třikrát jím poklepal Brandtovi na rameno a pokračoval:
„Gustave Brandte, tímto vás jmenuji rytířem domácího řádu! Rytíři Brandte, tímto vás pasuji a jmenuji svobodným pánem voň Brandtensteinem! Svobodný pane voň Brand-tensteine, tímto vás pasuji na barona, barona Brandta voň Brandtenstein! Bůh nechť žehná vašemu domu, vašemu rodu a na vašich potomcích ať napraví vše, čím byl poškozen otec rodu! Amen!" Nikdo nejásal, v sále vládlo hluboké ticho. Oči všech se zalily slzami. Konečně král pokračoval:
„Nyní se zvedněte, barone Brandte voň Brandtensteine, a dovolte mi, abych nabídl vaší matce paži a odvedl ji spolu s vaší spanilou nevěstou k oltáři!" Vtom se ozval výkřik
„Vivat!", pak se přidali i ostatní, a zdálo se, jako by se pevný zámek rozechvěl v základech pod nekonečným jásotem, s nímž ostatní následovali krále k místu, kde se měl sluneční paprsek navždy spojit se svým milovaným.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAREL MAY
Text původního autorizovaného díla vydaného v letech 1884-1886 nakladatelstvím H. G. Miinchmeyer, Dresden
přeložil © Vladimír Sundá - 1997
Odborná spolupráce a podklady Dr. Hans Wollschläger- 1997 ©
Illustration by Petr Pelikán - 1997 ©
Cover by Libor Balák - 1997 © Czech editions by Radomír Suchánek - NÁVRAT - 1999
ISBN 80-7174-261-9